

சண்முகதாசன் நூற்றாண்டு மனப்பதிவு

இலங்கையின் புரட்சிகர கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின்
முன்னோடித் தலைவரின் நூற்றாண்டு நினைவு வெளியீடு

சண்முகதாசன் நூற்றாண்டு மனப்பதிவு

சண்முகதாசன்
நூற்றாண்டு
மனப்பதிவு

தொகுப்பு
வீ. தனபாலசிங்கம்

மார்க்சிய கற்கைகளுக்கான சண்முகதாசன் நிலையம்

2021

தலைப்பு : சண்முகதாசன் நூற்றாண்டு
மனப்பதிவு

தொகுப்பு : வீ. தனபாலசிங்கம்

பதிப்பு : 2021 ஜூலை

வெளியீடு : மார்க்சிய கற்கைகளுக்கான
சண்முகதாசன் நிலையம்,
கொழும்பு.

: 0775774852 / 011 2331906

அச்சு : குமரன் அச்சகம், இல. 39, 36வது
ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06.

தொகுப்புரை

இலங்கையில் புரட்சிகர கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் முன்னோடி தலைவராகவும் தலைசிறந்த மார்க்சிய கோட்பாட்டாளராகவும் முன்னணி தொழிற்சங்கவாதியாகவும் விளங்கிய நாகலிங்கம் சண்முகதாசனின் (சண்) பிறந்ததின நூற்றாண்டு 3 ஜூலை 2020 வந்தது. அதை முன்னிட்டு அரசியல் ஆய்வாளர்கள் சண்ணின் அரசியல் வாழ்வை நினைவுகூர்ந்து பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகளை எழுதினார்கள். அந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்த நூலாகும்.

இந்த கட்டுரைகளில் ஒன்றைத் தவிர மற்றையவை சகலதுமே ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டு பெரும்பாலும் 'சண்டே ஐலண்ட்' பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டவையாகும். பிறகு அந்த கட்டுரைகள் பல்வேறு இணைய தளங்களிலும் வெளியிடப்பட்டன. அவை சகலதும் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு தினக்குரல், வீரகேசரி பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

தோழர் சண்ணைப் பற்றி இந்த கட்டுரைகளை எழுதியவர்களில் ஒருவரைத்தவிர, மற்றையவர்கள் அவரின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் செயற்பாடுகளுடன் தங்களை அடையாளப்படுத்திக்கொண்டவர்கள் அல்ல. அத்தகையவர்கள் முன்னைய ஒரு யுகத்தைச் சேர்ந்தவரான சண்ணின் அரசியலையும் அவரின் சிறப்பியல்புகளையும் தங்களது எழுத்துக்களில் கொண்டுவருவதில் காட்டியிருக்கும் ஆர்வம் அவரின் மகிமையை சண்ணைத் தெரியாத இன்றைய சந்ததிகளுக்கு உணர்த்திநிற்கின்றன. அந்த வகையில் ஒருவித தனித்தன்மைக்குரியவையான அந்த கட்டுரைகளை தொகுத்து ஒரு சண் நூற்றாண்டு நூலாக மார்க்சிய கற்கைகளுக்கான சண்முகதாசன் நிலையம் வெளியிடுகிறது.

இந்த கட்டுரைகளை எழுதியவர்களுக்கும் ஒரு நூலாக அவற்றை தொகுத்து வெளியிடுவதற்கான நிதியுதவிகளை செய்த புலம்பெயர்ந்து பல்வேறு நாடுகளில் வாழ்கின்ற தோழர்களுக்கும் அச்சிடும் பணிகளை பொறுப்பேற்று செம்மையான ஒரு கையடக்க நூலாக இதை வடிவமைத்த

நண்பர் கணேசலிங்கன் குமரனுக்கும் எமது மனமவந்த நன்றியறிதல்களை தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கத்தின் குறிப்பாக கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் வரலாற்றை கற்கவிரும்புக்கூடிய சக காலத் தலைமுறையினருக்கும் எதிர்கால அரசியல் மாணவர்களுக்கு இந்த நூல் உதவும் என்று நம்புகிறோம்.

மார்க்சிய கற்கைகளுக்கான
சண்முகதாசன் நிலையம், கொழும்பு சார்பாக
வீரகத்தி தனபாலசிங்கம்
(தொடர்புகளுக்கு: 0775774852)

பெய்ஜிங் தியனென்மென் சதுக்கத்தில் மாவோ - சண் சந்திப்பு
(1965)

Preface

July 3, 2020 was the birth centenary of Nagaligam Shanmugathasan (Shan), who was a pioneering leader of Sri Lanka's revolutionary communist movement, an outstanding Marxist theoretician and a frontline trade unionist. This book is a collection of articles by political analysts recalling their memories of his political life.

All except one of the articles were originally written in English and most of them were published in The Sunday Island. Later, they also appeared on various websites. Tamil translations of these articles were published in Thinakural and Virakesari.

All but one of the writers did not ever identify themselves with the Communist Party led by comrade Shan or with his political activities. However, the enthusiasm shown by these individuals in writing about the politics and the outstanding qualities of Shan, who belonged to an earlier era, helps to make the present generations, that do not know him, aware of his greatness. For that reason, the Shanmugathasan Centre for Marxist Studies has brought together these articles, which have certain distinct value, as a Shan centenary volume.

We sincerely thank the authors of the articles, the comrades in the diaspora for their financial contributions to enable the publication of this volume, and Ganeshalingan Kumaran for designing and printing it as a handy book of high quality. We believe that this book will be useful to persons belonging to the current generation and to future students of politics interested in studying the history of Sri Lanka's left movement – the communist movement in particular.

Veeragathy Thanabalasingham
On behalf of the
Shanmugathasan Centre for Marxist Studies
Colombo. 0775774852

பொருளடக்கம் - Contents

தமிழ் கட்டுரைகள்

தொகுப்புரை	v
1. மாவோவாத இயக்கத்துக்கு சர்வதேச ரீதியில் பெரும் கோட்பாட்டு பங்களிப்புச் செய்த தலைவர் - கலாநிதி தயான் ஜெயதிலக	1
2. சண்முகதாசனின் அரசியலும் வாழ்வும் எமக்கு தரக்கூடிய படிப்பினை - ராஜன் பிலிப்ஸ்	9
3. தமிழ்த் தீவிரவாதிகளின் ஆயுதப்போராட்டமும் சண்முகதாசனும் - டி.எஸ்.பி.ஜெயராஜ்	16
4. தனிச்சிறப்புமிக்க ஓர் ஆளுமை - மனிக் டி சில்வா	28
5. சண்முகதாசனும் விஜேவீரவும் - கலாநிதி சரத் அமுனுகம	33
6. இன்றைய நெருக்கடிகளின் நடுவே சண்முகதாசனின் பற்றிய நினைவுகள் - வீரகத்தி தனபாலசிங்கம்	39

7. Comrade Shan - Dr. Dayan Jayatileka 48

8. On Being A Tamil, Sri Lankan &
Marxist Internationalist - Rajan Philips 54

9. Comrade Shan and the Tamil Militant
Armed Struggle - D.B.S.Jeyaraj 62

10. Some Notes About Shan
A Remarkable Personality - Manik de Silva 71

11. Sanmugathasan and Wijeweera - Sarath Amunugama 75

12. Remembering Sanmugathasan in the
Midst of the Crisis of Our Time - Veeragathy Thanabalasingham 80

மாவோவாத இயக்கத்துக்கு சர்வதேச ரீதியில் பெரும் கோட்பாட்டு பங்களிப்புச் செய்த தலைவர்

பிரந்ததின் நூற்றாண்டில்
சண்முகதாசனை நினைவுகூருதல்

- கலாநிதி தயான் ஜெயதிலக -

அரசியல் ஆளுமை ஒருவரை அவர் வாழ்ந்த காலகட்டத்தின் பின்புலத்தில் வைத்தே மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். ஆனால், அவரது செயற்பாடுகளின் நீடித்த பொருத்தப்பாட்டை உறுதிசெய்து பின்னறிவைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்குடனும் மதிப்பிடலாம். 'தோழர் சண்' என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டிருந்த நாகலிங்கம் சண்முகதாசனின் பிரந்ததின் நூற்றாண்டை (2020 ஜூலை 3) முன்னிட்டு அவரைப் பற்றிய ஒரு மதிப்பீட்டை செய்வது பொருத்தமானதாகும் என்று நம்புகிறேன்.

கடந்தகால நிகழ்வுகளின் தொடரை திரும்பிப்பார்ப்பதை நாம் வாழும் இன்றைய தருணத்தில் இருந்து தொடங்குவோம். 'மனிதகுல வரலாற்றில் மிகவும் ஆபத்தான கட்டத்தை நாம் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கின்றோம்' என்று உலகின் மிகவும் புகழ்பெற்ற - செல்வாக்குமிக்க அறிவுஜீவி நோம் சோம்ஸ்கி அண்மைய நேர்காணலொன்றில் கூறியிருந்தார்.

இதையடுத்து இன்னொரு நேர்காணலில் சோம்ஸ்கி அமெரிக்காவில் தற்போது மூண்டிருக்கும் ஆர்ப்பாட்ட அலைகளைப்பற்றி கூறுகையில், 'இன்றைய ஆர்ப்பாட்டங்களில் காணப்படக்கூடியதாக இருக்கின்ற - முன்னென்றும் இல்லாத வகையிலான அவற்றின் வீச்சம் பரந்தளவில் மக்களின் பங்கேற்பும் ஆதரவுமே கவனத்தை தூண்டும் முதல் அம்சங்களாக இருக்கின்றன. அபிப்பிராய வாக்கெடுப்புகளை நோக்கும்போது பிரமிப்பாக இருக்கிறது. கறுப்பர்களின் உயிர்கள் முக்கியமானவை (Black Lives Matter) என்ற இயக்கத்துக்கும் ஆர்ப்பாட்டங்களுக்கும் கிடைத்து வருகின்ற மக்கள் ஆதரவு' எனக்கு ஒரு கனவு இருக்கிறது '(I have a dream) என்ற உரையை மார்ட்டின் லூதர் கிங் நிகழ்த்திய காலகட்டத்தில் அவருக்கு இருந்த மிகவும் உயர்ந்த செல்வாக்கையும் விட மிகவும் உச்சமானதாக இருக்கிறது' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (ஐக்கோபின் சஞ்சிகை 2020 ஜூன்).

‘கறுப்பர்களின் உயிர்கள் முக்கியமானவை’ என்ற இயக்கமே மையமாக விளங்குகின்ற போதிலும், பலம்பொருந்திய இந்த ஆர்ப்பாட்டங்களில் பங்கேற்பவர்களில் 61 சதவீதமானவர்கள் வெள்ளையினத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. ஆர்ப்பாட்ட இயக்கத்தின் வரலாற்று வேர்களை விளங்கிக்கொள்ளுமுகமாக பழைய கறுப்பு பந்தர் கட்சியின் (Black Panther Party) தலைவர்களின் வரலாற்றை அமெரிக்க ஊடகங்கள் திரும்பிப்பார்ப்பதில் இப்போது நாட்டம் காட்டுகின்றன. கறுப்பு பந்தர் கட்சியின் மூத்த தலைவர்களில் ஒருவரான பில்லி எக்ஸ்.ஜென்னிங்ஸை ‘கவுன்ரர் பஞ்ச்’ (Counterpunch) சஞ்சிகை அண்மையில் தற்போதைய ஆர்ப்பாட்டங்கள் தொடர்பில் நேர்காணல் செய்தது.

கேள்வியொன்றுக்கு பதிலளித்த அவர், ‘கறுப்பு பந்தர் கட்சியில் நான் முதலில் இணைந்தபோது தலைவர் மாவோ சேதுங்கின் மேற்கோள்கள் என்ற நூலை (Quotations from Chairman Mao Tse tung) வாசித்தேன். ஒரு சிறு பொறியினால் காட்டுத்தீயை மூளவைக்க முடியும் (A single spark can start a prairie fire) என்று மாவோ கூறினார். பிளாய்டின் கொலைக்குப் பிறகு அமெரிக்க வீதிகளில் அந்த பொறியை நாம் காண்கின்றோம்’ என்று சொன்னார்.

மாவோ சேதுங் 20 ஆம் நூற்றாண்டு வரலாற்றில் ஒரு மாபெரும் தலைவர்; நவீன காலத்தின் ஒரு தலைசிறந்த வரலாற்றுப் படைப்பாளி பல தலைமுறைகளின் மீது தத்துவார்த்த - சிந்தனைச் செல்வாக்கை செலுத்திய மாமனிதர். இன்றும் கூட தலைசிறந்த பிரெஞ்சு தத்துவஞானி அலெயன் பாடியோ தன்னை ஒரு மாவோவாதி என்றே கருதுகிறார்.

1968 ஆர்ப்பாட்டங்களின்போது சேகுவேரா, ஹோசிமின், மாவோ சேதுங் ஆகியோரின் உருவப்படங்கள் தாங்கிச்செல்லப்பட்டதைப் போன்று இன்று அமெரிக்காவிலும் உலகிலும் கிளம்பியிருக்கும் ஆர்ப்பாட்ட அலையில் காணக் கூடியதாக இருக்கவில்லை என்ற போதிலும், அதில் பங்கேற்றிருக்கும் இளைஞர், யுவதிகளின் கிளர்ச்சி உணர்வில் மாவோவின் சிந்தனையின் பொருத்தப்பாட்டை காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஏனென்றால், ‘கிளர்ச்சி செய்வது சரியானதே’ (It is Right to Rebel) என்பது மாவோவின் சிறந்த சுலோகங்களில் ஒன்றாகும். இந்த சுலோகத்தில் மார்க்சியத்தின் சாராம்சம் பொதிந்திருக்கிறது என்று அவர் நம்பினார்.

மாவோவை நன்கு தெரிந்த தோழர் சண் அவரைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தினார். சண் மாவோவை சந்தித்து கலந்துரையாடிய ஒரே இலங்கையர் மாத்திரமல்ல, தெற்காசியாவைச் சேர்ந்த சிலரில் ஒருவருமாவார்.

நக்சலைட்டுகள் என்று நன்கு அறியப்பட்ட இந்தியாவின் மாவோவாத இயக்கமான கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிஸ்ட்) யின் தலைவரான சாரு மசந்தார் மாவோவை ஒருபோதும் சந்தித்ததில்லை. ஆனால், கலாசாரப்புரட்சியின் உச்சக்கட்டத்தின்போது பெய்ஜிங் தியனென்மென் சதுக்கத்தில் 15 இலட்சம் செங்காவலர்களின் அணிவகுப்பை மாவோ பார்வையிட்டபோது அவருக்கு அருகில் சண் நின்றார். செங்காவலர்கள் மத்தியில் உரையாற்றுவதற்கும் அவர் அனுமதிக்கப்பட்டார்.

சண்ணின் மாவோவாத கட்சியான இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நாட்டில் கருத்தூன்றிய அக்கறைகொண்ட புரட்சிவாதிகளுக்கான இரு பாதைகளில் ஒன்றாக விளங்கியது. மற்றையது டாக்டர் எஸ்.ஏ.விக்கிரமசிங்கவுடன் அடையாளப்படுத்திக்கொண்ட மாஸ்கோ சார்பு இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் 'தென்திசைப்போக்கு' அணியாகும். உண்மையில் இவற்றை இரு பாதைகள் என்பதை விடவும் ஒரே பாதையென்று கூறுவதே பொருத்தமாகும். ஏனென்றால், இலங்கையின் மாவோவாதிகளில் பலர் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள் தென்னிலங்கையரான எஸ்.ஏ.விக்கிரமசிங்கவின் அணியில் இருந்து வந்தவர்களே.

மார்க்சிய-லெனினிய கற்கைகளுக்கான 'பல்கலைக்கழகத்தின் தாபகராகவும் உபவேந்தராகவும்' சண்ணை நோக்கலாம். தென்பகுதியைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலென்ன, வடபகுதியைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலென்ன மாணக்கமான செயல் ஈடுபாடுகொண்ட இலங்கையின் ஒவ்வொரு புரட்சிவாதியும் அந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து பட்டம் பெற்றவர்களே. ஆனால், அவர்கள் அங்கே ஒருபோதும் நிலைத்திருக்கவில்லை. ஜனதா விமுக்தி பெரமுன (ஜே.வி.பி.) ஒரு மாவோவாத இயக்கம் அல்ல என்றபோதிலும், அது மாவோவாத இயக்கத்தின் மடியில் இருந்து தோன்றியது என்பதும் அதன் முக்கியமான உறுப்பினர்கள் பெரும்பாலும் முன்னாள் மாவோவாதிகளே என்பதும் இலங்கையின் மாவோவாதத்தின் விளைவளத்திற்கு சான்றாகும்.

சோவியத் சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்து மாவோவாதிகள் 1964 ஆம் ஆண்டில் பிரிந்துசென்றபோது புதிய இயக்கம் மாஸ்கோ சார்பு கட்சியின் பிரதான தொழிற்சங்கங்களை (இலங்கை தொழிற்சங்க சம்மேளனம்) அதன் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவரக்கூடியதாக இருந்தது என்பது அதன் தனித்துவத்தை வெளிக்காட்டியது. உலகின் பெரும்பாலான பாகங்களில் அவ்வாறு நடந்தது மிகவும் அரிதேயாகும். இலங்கை தொழிற்சங்க சம்மேளனத்துக்கு சண்முகதாசனே தலைமை தாங்கினார். அகில

இலங்கை விவசாயிகள் காங்கிரஸின் முன்னணி உறுப்பினர்களும் சண்முகதாசனுடனேயே கூடச் சென்றார்கள்.

இலங்கையின் மாவோவாத இயக்கத்தின் தலைவர் சர்வதேசரீதியில் ஆற்றிய தத்துவார்த்த பங்களிப்பு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். உலகில் மாஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்து பிரிந்து மாவோவாத கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளை முதலில் ஆரம்பித்தவர்களில் சண்ணும் ஒருவர். அவரின் ஆங்கிலப் புலமையும் மார்க்சிஸ்ட் -லெனினிஸ்ட் கோட்பாட்டு அறிவும் மாஸ்கோ சார்பு கட்சிகளுடனான உலகளாவிய விவாதங்களில் அவரை சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முழு நிறைவான ஒரு பிரதிநிதியாக மிளிர் வைத்தன.

அந்த காலகட்டத்தின் அரசியல் நூல்களினதும் பிரசுரங்கள் மற்றும் தொகுப்புக்களின் வரலாறு இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்று அறியப்பட்ட மாவோவாதிகள் தங்களது ஆற்றல்களுக்கு அப்பால் - அவர்களிடம் எதிர்பார்க்கப்பட்டதை விடவும் செல்வாக்குமிக்க பங்களிப்பைச் செய்தார்கள் என்பதைக் காண்பிக்கிறது. சண் ஆங்கிலத்தில் எழுதியவை உலகம் பூராவும் கம்யூனிஸ்ட் கற்கைகள் மாணவர்களினால் மாவோவாதம் தொடர்பான பிரதான வளமுலமாகவும் ஆதாரமாகவும் கருதப்பட்டன.

இருந்தாலும், இலங்கைக்குள் சண் வெற்றிபெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் பெரும்பாலும் இருக்கவில்லை. தமிழ் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவரான அவர் வயதில் முதிர்ந்தவராகவும் இருந்தார்; நெடுங்காலமாக முதுகில் ஒரு நோயினாலும் அவர் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்; வாழ்க்கைமுறையும் மேல் நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்குரியதாகவே இருந்தது. அதனால் ஒரு மொழியை மாத்திரம் பயன்படுத்துகின்ற சிங்கள சமூகத்தளத்துடன் இயல்பாக ஒன்றிணைய முடியாதவராகவும் தான் போதித்ததை நடைமுறைப்படுத்த முடியாதவராகவும் அவர் இருந்தார்.

ஆனால், சண்ணின் மறைமுக செல்வாக்கு மிகவும் கணிசமானதாக இருந்தது. மாவோவின் படைப்புக்கள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அவற்றின் தத்துவார்த்த செல்வாக்கு சண்ணின் கட்சி உறுப்பினர்களுக்கு அப்பாலும் விரிவடைந்தது. (உதாரணமாக, தேர்தல்கள் ஆணைக்குழுவின் தலைவர் மஹிந்த தேசப்பிரிய பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் என்னை விடவும் சிரேஷ்ட மாணவனாக இருந்தபோது தீவிரமான ஒரு மாவோவாதி -அதேவேளை அவரோ என்னை ஸ்ராலினிஸ்ட் என்று அழைக்கிறார்)

ஜே.வி.பி.யும் சண்ணும்

ஜனதா விழுக்கதி பெரமுனவை (ஜே.வி.பி.)தத்துவார்த்த அடிப்படையில் கடுமையாக விமர்சித்த சண்ணும் கூட 1971 ஏப்ரல் கிளர்ச்சி வெடித்தபோது கைதுசெய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். பிரதமர் சிறிமா பண்டாரநாயக்க புரட்சிவாதிகள் எல்லோரையும் ஒரே மாதிரியாகவே நோக்கினார்.சிறையில் இருந்த நாட்களில் சண் அவரது சிறந்த படைப்புக்களை எழுதினார்.விடுதலையான பிறகு அவை நூல்களாக வெளியிடப்பட்டன.

சிறையில் இருந்து அவர் வெளியே வந்தபோது அவரது கட்சி பிளவுண்டது. ஒரு பிரிவினர் சீனாவின் புதிய வெளியுறவுக்கொள்கையை ஆதரித்தனர். அந்த கொள்கையை இலங்கையிலும் சூடானிலும் சீனா கடைப்பிடித்த அணுகுமுறையின் மூலம் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது.கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும் சோவியத் யூனியனின் செல்வாக்கிற்கு உள்ளானவர்கள் என்று சந்தேகிக்கப்பட்ட இடதுசாரிகளுக்கும் எதிராக அடக்குமுறையை கட்டவிழ்த்துவிட்ட அரசாங்கங்களை சீனா ஆதரித்தது.சீனாவின் வெளியுறவுக்கொள்கையில் ஏற்பட்ட அந்த வலது நோக்கிய நகர்வு நிச்சர்ட் நிக்கனின் கீழ் இருந்த அமெரிக்காவுடனான பெய்ஜிங்கின் புதிய நற்புறவுப்போக்கின் விளைவானதே.

சீனாவின் போக்கு மாறினாலும் கூட, சண்முகதாசன் முற்றுமுழுதாக கைவிடப்படவில்லை.சீனாவில் டெங் சியாவோபிங் முதலாளித்துவத்தை மீட்டெடுப்பதாக குற்றஞ்சாட்டி அவரை எதிர்த்த சண்முகதாசன் அல்பேனியாவை ஆதரித்தார். பிறகு அல்பேனியாவையும் நிராகரித்த அவர் பெருமளவுக்கு குறுகிப்போய்விட்ட தனது கட்சி புரட்சிகர சர்வ தேசிய இயக்கத்துடன் (Revolutionary International Movement & RIM) இணைந்து செயற்பட வழிகாட்டினார். இந்தியாவில் உள்ள நக்சலைட்டுகள், நேபாளத்தின் மாவோயிஸ்டுகள் உட்பட ஆசியாவில் தீவிர மாவோவாத கிளர்ச்சிகளை நடத்திய கட்சிகளை அந்த இயக்கம் இணைத்துச் செயற்பட்டது.

இந்தியாவின் மாவோவாத இயக்கத்தின் மிகவும் மூத்த தலைவரும் நக்சலைட் இயக்கத்தின் தலைமறைவு அமைப்பான மக்கள் போர்க் குழுவின் (Peoples war Group) பிரதி தலைவருமான கோதண்டராமனை நான் 1983 டிசம்பரில் சந்தித்து பேசிய போது அவர் கூறிய விடயங்களில் இருந்து உபகண்ட மாவோவாத இயக்கத்தின் மீது சண் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும் அவருக்கு இருந்த மதிப்பையும் என்னால் அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

1960 களின் பிற்பகுதியில் சண்ணின் மாவோவாத கட்சியின் யாழ்ப்பாணக் கிளை முழுவீச்சாக செயற்பட்டவேளையில் முன்னெடுத்த வெகுஜன வன்முறைப்போராட்டம் இந்தியாவில் பிரதானமாக தமிழ்நாட்டில் சாதி அடக்குமுறைக்கு எதிரான நக்சலைட்டுக்களின் இன்றைய போராட்டங்களுக்கு முன்மாதிரியானவையாக இருந்தன எனலாம்.

அந்த போராட்டம் பிறகு வளர்ந்து வந்த தமிழ்ப் பிரிவினவாத இயக்கத்தினால் பதிலீடு செய்யப்பட்ட போதிலும் அந்த இயக்கத்தின் இடதுசாரிப் பிரிவுகள் மாவோ வாதிகளினால் நடத்தப்பட்ட போராட்டங்களின் செல்வாக்குக்குட்பட்டவைகளாகவும், அந்த போராட்டங்கள் மீது கணிசமான மதிப்பு கொண்டவையாகவும் இருந்தன. ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்) தாபக தலைவரான கே.பத்மநாபா தனக்கு ஆயுதப்பயிற்சி அளித்த பாலஸ்தீன இடதுசாரி இயக்கமான பாலஸ்தீன விடுதலைக்கான மக்கள் முன்னணியின் (பி.எப்.எல்.பி) மாபெரும் தலைவரான டாக்டர். ஜோர்ஜ் ஹபாஷ் குன்றி வந்த உடல் நிலை குறித்து சிந்திக்க வில்லை. ஆனால் 'தோழர் சண் எப்படி இருக்கிறார்?' என்று அக்கறையுடன் என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

தேசிய விடுதலை போராட்ட சலோகத்தை கையில் எடுத்த போதிலும், இலங்கை மாவோ வாத இயக்கத்தின் தாபகத் தந்தை ஒரு தமிழராக இருந்த போதிலும், குறுகிய காலமே நீடித்த ஒரு சிறிய குழுவான தமிழீழ தேசிய விடுதலை முன்னணியைத் (என்.எல்.எப்.டி) தவிர தமிழீழ ஆயுத போராட்ட இயக்கங்களில் வேறு எதுவும் மாவோவாதத்தை பின்பற்றவில்லை. பிறகு அந்த முன்னணியிலிருந்தும் ஒரு பிரிவினர் பிரிந்து தமிழீழ மக்கள் விடுதலை முன்னணி; (பி.எல்.எப்.டி) என்ற இயக்கத்தை ஆரம்பித்தனர்.

தமிழ் தீவிரவாதிகளுக்கு ஆலோசனை

1980 களின் நடுப்பகுதியில் சண்முகதாசினால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் (லங்கா கார்டியனில் பிரசுரிக்கப்பட்டவை) மக்கள் போராட்டத்தின் போது போராளிகள் கடைபிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்க கட்டுப்பாட்டு விதிமுறைகளை தமிழ் ஆயுதக்குழுக்களுக்கு நினைவுப்படுத்தின. தீவிரவாத இளம் போராளிகள் அப்பட்டமான பயங்கரவாதத்தில் ஈடுபடக் கூடாது. குடிமக்களை கொல்லக் கூடாது என்று அந்த கட்டுரைகள் மூலம் சண்முகதாசன் தமிழ் இயக்கங்களை எச்சரிக்கை செய்து வெகுஜன இயக்க அரசியலை அடிப்படையாக கொண்ட நீடித்த மக்கள் போர்க் கோட்பாட்டை

போதித்தார். சகல அரசியல் அதிகாரமும் துப்பாக்கி குழலிலிருந்தே பிறக்கின்றன. ஆனால் துப்பாக்கியை கட்சி வழிநடத்த வேண்டுமே தவிர, துப்பாக்கி கட்சியை வழிநடத்த கூடாது என்ற மாவோவின் மேற்கோளையும் அவர் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு சுட்டிக்காட்டினார்.

வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் 'வரலாற்றில்' மிகப் பெரிய கொரில்லாப் போரை வழிநடத்திய மகத்தான தத்துவவாதியான மாவோவுடன் அருகாக இருந்து கலந்துரையாடி கற்றுக் கொண்ட இந்த மூத்த தமிழ் தலைவரின் ஆலோசனைக்கு செவிமடுத்திருந்தால், அவரும் அவரது போராளிகளும் நந்திகடலோரத்தில் அழிக்கப்படாமல் இருந்திருக்கலாம்.

எனது தந்தையார் மேர்வின் டி சில்வாவும் (அவரின் 21 ஆவது நினைவுதினம் கடந்தவாரம் வந்தது) சண்ணும் நெருங்கிய நண்பர்கள். மேர்வின் அவரை மிகவும் அன்பாக 'மாவோ சே -சண்' என்று அழைப்பார். கொழும்பு வார்ட் பிளேஸினில் நாங்கள் வசித்த தொடர்மாடி வாடகை வீட்டுக்கு சண் அடிக்கடி வருவது வழக்கம். அவரது கொள்ளப்பிட்டி ஸ்கொப்பீல்ட் பிளேஸ் வீட்டுக்கு சென்று மேர்வின் விருந்துண்பார். எனது தந்தையாரும் அவரும் சீன வெளியறவுக் கொள்கை, உள்நாட்டு அரசியல் மற்றும் உட்கட்சி செயற்பாட்டுமுறை குறித்து ஆழமாக கலந்துரையாடி விவாதிப்பார்கள். மேர்வின் சிலோன் டெய்லி நியூஸ், சன்டே ஒப்சேர்வர் மற்றும் லங்கா கார்டியன் ஆகியவற்றின் ஆசிரியராக இருந்த போது சண்ணின் கட்டுரைகளை மாஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவரான தனது நண்பர் பீட்டர் கெனமனின் மனத்தாபங்களுக்கு மத்தியிலும் பிரசுரிக்க ஒருபோதும் தவறியதில்லை.

நான் எனது பதின் அகவை வயதுக்குள் பிரவேசிக்கும் போது மாவோவை வாசிக்க தொடங்கினேன். அதற்கு தோழர் சண் தான் காரணம். அவர் சீனாவுக்கு சென்று திரும்பி வரும் போது பாடசாலை மாணவனாக இருந்த எனக்கு பொன்வண்ணத்திலான மாவோ பட்டிகளையும் ஆடைகளையும் 'மாவோவின் சிந்தனைகள்' என்ற சிறிய கையடக்க நூலினதும், மாவோவின் கவிதைகளினதும் பல்வேறுபதிப்புகளையும் கொண்டு வருவார்.

1980 களில் நான் ஒரு இளைஞனாக இருந்த போது 'கிளர்ச்சி செய்வது சரியானதே' என்ற மாவோவின் தத்துவார்த்த ஆணையினால் தூண்டப்பட்டு சில போராட்ட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு பிறகு அடுத்த தசாப்தத்தில் என்னை பாதுகாத்துக் கொள்ள மறைந்திருக்க வேண்டியிருந்தது. அப்போது சில வாரங்கள் தோழர் சண் எனக்கு புகலிடம் தந்தார். அவ்வாறு செய்ததன் மூலம் அரசினாலும் தொழிற்சங்க தலைவர் எல்.டப்ளூ,

பண்டித போன்ற மூத்த இடதுசாரி தலைவர்களை ஏற்கனவே கொலை செய்த ஜே.வி.பி.னாலும் அவருக்கு ஆபத்து நேரக் கூடிய சூழ்நிலை இருந்தது.

சண்ணுடன் தங்கியிருந்த அந்த நாட்களில் பின்னிர்வு வரை மேல் மாடியில் இருவரும் பல அரசியல் விவகாரங்கள் குறித்து பேசிக் கொண்டிருப்போம். ஒரு இரவு சம்பாஷனையின் போது அவர் 'கோட்பாட்டு விடயங்களில் நான் தூய்மையானவன்' (In matters of ideology , I am a Brahmin) என்று கூறியது அவரின் பிறந்ததின நூற்றாண்டில் என் மனதில் அழியாத நினைவாக இருக்கிறது.

சண்முகதாசனின் அரசியலும் வாழ்வும் எமக்கு தரக்கூடிய படிப்பினை

எமது காலத்துக்கும் எல்லா காலங்களுக்கும்
அவரின் பொருத்தப்பாடு

- ராஜன் பிலிப்ஸ் -

என். சண்முகதாசனின் (சண்) பிறந்த நூற்றாண்டை முன்னிட்டு அவருக்கு மரியாதைசெலுத்தி முதலில் கலாநிதி தயான் ஜெயதிலக எழுதியமை மகிழ்ச்சி தருகிறது. பிறகு 'சண்டே ஐலண்ட்' ஆசிரியர் மெனிக் டி சில்வா இலங்கையில் ஆங்கிலப்பத்திரிகைத்துறையில் மூத்தவர் என்ற ஒப்பற்ற அனுகூல ஸ்தானத்தில் இருந்து சண்ணைப் பற்றிய தனது நினைவுகளை பதிவுசெய்தார். அடுத்து பத்திரிகையாளர்கள் டி.பி.எஸ். ஜெயராஜும் வீ.தனபாலசிங்கமும் எழுதியிருக்கிறார்கள். மேலும் பல கட்டுரைகள் குறிப்பாக தமிழில் வந்திருக்கலாம். நான் அவற்றை பார்க்கவில்லை. ஏற்கெனவே ரவி வைத்தீஸ் இலங்கையில் தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் பின்புலத்தில் சண்ணின் அரசியல் பற்றி ஒரு ஆய்வை செய்து சில வருடங்களுக்கு முன்னர் நூலாகவும் வெளியிட்டார்.

இங்கு நான் சண்ணின் வாழ்வும் காலமும் எம்மெல்லோரையும் குழப்பத்துக்குள்ளாக்கியதும் எம்மில் பலரை பாதித்ததும் எல்லோருக்கும் ஏற்படையதும் தீர்க்கமான-எளிதான பதில்களை எவராலும் தர முடியாததுமான அரசியலும் வாழ்வும் குறித்த அடிப்படைக் கேள்விகளுக்கு தரக்கூடிய படிப்பினைகள் மீது எனது எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த முனைகிறேன். இலங்கையில் ஒரு சிங்களவராக, தமிழராக அல்லது முஸ்லிமாக இருப்பதால் என்ன நேருகிறது? இலங்கையில் இலங்கையன் யார்? முழுவதும் தவறான காரணங்களுக்காகவே ட்ரம்பின் அமெரிக்கா உலகின் கவனத்தை ஈர்க்கின்ற இன்றைய துன்பியல்நாடக காலத்தில் அமெரிக்காவில் அல்லது வேறு மேற்கு நாடுகளில் அல்லது உலகமயமாக்கல் உலகில் வேறு எங்காவது ஒரு இலங்கையானாக இருப்பதில் என்ன நேருகிறது?

1960 களிலும் 70 களிலும் தேசியரீதியில் பெரும் கவனத்தைப் பெற்ற சண்ணும் அவரது அரசியலும் இன்று 50 வயதுகக்கும் குறைவானவர்களுக்கு பரிச்சயமில்லாத - முன்பின் அறிந்திராத ஒரு விவகாரமாக இருக்கலாம். அந்த யுகத்தின் அரசியலுடனும் அதில் சண் வகித்த பாத்திரத்துடனும் பரிச்சயமானவர்கள் இன்று தங்களது 70 வயதுகளில் அல்லது 60 வயதுகளில் இருக்கக்கூடும். சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான முதல் தசாப்தமான 1950 கள் ஒரு பிரதமரின் (டி.எஸ்.சேனநாயக்க) மரணத்துடன் தொடங்கி இன்னொரு பிரதமரின் (எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்க) கொலையுடன் முடிவடைந்தது. இடைப்பட்ட காலத்தில் 1953 மாபெரும் ஹர்த்தால் போராட்டம், அமெரிசியான 1956 அரசாங்க மாற்றம், அதே வருடத்தில் காலிமுகத்திடலில் சத்தியாக்கிரகம், சுதந்திரத்துக்கு பின்னரான முதல் இனக்கலவரம் (1958) ஆகியவற்றை நாடு கண்டது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் இடையே தீவிரமான தொழிற்சங்கப்போராட்டங்கள் இடம்பெற்றன. அந்த வேளையில் இரு அரசியல் இயக்கவிசைகள் (Political dynamics) செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தன.

இரு இயக்கவிசைகள்

முதலாவது இயக்கவிசை சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையிலான அரசியல் உறவுமுறையுடன் சம்பந்தப்பட்டது. அதன் கொதிநிலையாக, சிங்களத்தை நாட்டின் ஒரே அரசகரும மொழியாக்கிய தனிச்சிங்களச் சட்டம் அமைந்தது. தென்னிலங்கை சிங்கள அரசியல் கட்சிகளுக்கும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்திய இலங்கை தமிழரசு கட்சிக்கும் இடையில் நில இயல் அடிப்படையில் பிளவுபட்டிருந்த முஸ்லிம்கள் அந்த தனிச்சிங்கள சட்டம் குறித்து பெரிதாக கவலைப்படவில்லை. சிங்கள அரசியல் கட்சிகளையும் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளையும் வலதுசாரி இனவாதக் கட்சிகள் என்று கடுமையாக தாக்கிய இடதுசாரிக்கட்சிகள் - லங்கா சமசமாஜ கட்சியும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் - சிங்களமும் தமிழும் அரசகருமமொழிகளாக இருக்கவேண்டும் என்று மொழிச்சம்த்துவத்துக்காக குரல் கொடுத்ததுடன் சகல சமூகங்களையும் சேர்ந்த ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கங்களின் விடுதலைக்கான அரசியல் செயற்திட்டம் ஒன்றை முன்னிலைப்படுத்தினர். அந்த செயற்திட்டம் தெளிவாக வர்க்க அரசியலையும் தொழிலாளர் வர்க்க தலைமைத் துவத்தையும் அடித்தளமாகக்கொண்டது. ஆனால், உள்நாட்டு மற்றும் உலகளாவிய அரசியல் யதார்த்த நிலைமைகளுக்கு மார்க்சிய செயன்முறை அடிப்படையை பிரயோகிப்பதில் முரண்பட்ட அணுகுமுறைகளை

உள்ளுக்குள் (லங்கா சமசமாஜ கட்சியும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும்) கொண்டிருந்தது. இரண்டாவது அரசியல் இயக்கவிசையாக வலதுசாரி கோட்பாட்டு சச்சரவு இருந்தது.

இந்த இரு இயக்கவிசைகளினதும் இடைவிளைவுச் செயற்பாடுகளையும் நூற்றாண்டின் எஞ்சிய காலகட்டத்துக்கும் அதற்கு அப்பாலும் கூட நாட்டின் அரசியல் போக்கை வடிவமைத்த அரசியல் சக்திகளின் மீள் ஒழுங்கமைவையும் (Realignment of political forces) 1960களில் காணக்கூடியதாக இருந்தது. முதலாவது ஒழுங்கமைவு மத்திய போக்குடைய ஸ்ரீலங்கா சதந்திர கட்சிக்கும் இரு இடதுசாரி கட்சிகளுக்கும் இடையிலான ஒரு கூட்டணியாக 1964 ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்றது. அதன் விளைவாக இரு இடதுசாரி கட்சிகளுக்கும் (பிளவுகள் ஏற்பட்டதுடன் இடதுசாரி சிந்தனைப் போக்குடைய சிங்கள இளைஞர்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையும் தளர்ந்தது. வலதுசாரி ஐக்கிய தேசிய கட்சிக்கும் இலங்கை தமிழரசு கட்சிக்கும் இடையிலான 1965 கூட்டணி இரண்டாவது ஒழுங்கமைவாகும். அதன் விளைவாக தமிழ் இளைஞர்கள் விரக்தியடைந்தார்கள். இவ்விரு ஒழுங்கமைவுகளும் நாளடைவில் தோற்றுவிக்கக்கூடிய நிலைவரங்கள் குறித்து எந்த அறிகுறியும் அந்த நேரத்தில் வெளிப்படையாக தெரியவில்லை. ஆனால், 1960 களின் நடுப்பகுதியில் ஏற்பட்ட அந்த இரட்டை விரக்தியையே 1971 ஜனதா விமுக்தி பெரமுன (ஜே.வி.பி.) கிளர்ச்சிக்கும் 1972க்கு பின்னர் உருவெடுத்த தமிழ் பிரிவினைவாத இயக்கத்துக்குமான தடயமாகக் கூறமுடியும்.

சண்முகதாசன் ஒரு அரசியல் தலைவராக தேசிய அளவில் பிரபல்யம் பெற்ற தசாப்தமாகவும் 1960 களே இருந்தன. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முன்னணி தலைவர்களில் ஒருவராக ஏற்கெனவே விளங்கிவந்த அவர் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்தபோதே அரசியல் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடத்தொடங்கியிருந்தார். பல்கலைக்கழக படிப்பை முடித்துக்கொண்ட உடனடியாக நேரடியாக தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் இணைந்த அவர் 1947 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை தொழிற்சங்க சம்மேளனத்தின் தலைவராக வந்தார். அப்போது அவருக்கு 27 வயது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடனான சண்முகதாசனின் பிளவு கூட்டரசாங்க அரசியலின் விளைவாக ஏற்பட்ட ஒன்றல்ல என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மாவோவாத நிலைப்பாடொன்றை எடுத்தமைக்காக கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடம் முன்னதாக 1963 ஆம் ஆண்டில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்து அவர் வெளியேற்றப்பட்டார். வேறு உட்கட்சி காரணங்களும் தலைவர்களுக்கிடையிலான ஆளுமை மோதல்களும் கூட இது விடயத்தில் செல்வாக்குச்

செலுத்தியிருக்கலாம். ஆனால், அதிகரித்துக்கொண்டிருந்த சீன - சோவியத் தத்துவார்த்தப் பிளவு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு அதன் முன்னரங்க தலைவர்களில் ஒருவரை வெளியேற்றுவதற்கான காரணத்தை வழங்கியது. அவர் வெளியேற்றப்பட்டதற்கான காரணங்கள் இப்போது பொருத்த மற்றவை. தனது வெளியேற்றத்துக்கு பிறகு அரசியல் ரீதியில் சண் செய்தவை இடதுசாரி அரசியலின் வரலாற்றிலும் இலங்கை தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றிலும் அவருக்கு பிரத்தியேகமான ஒரு இடத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்தன.

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பிறகு சண் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (பீக்கிங் சார்பு) யை தொடங்கினார். இதன் விளைவாக தாய்க்கட்சியை தேசிய ஊடகங்கள் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மாஸ்கோ சார்பு) என்று அழைக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. இலங்கையில் ஏற்பட்டதைப் போன்ற அதே தத்துவார்த்த வேறுபாடுகள் காரணமாக இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் ஏற்பட்ட வரலாற்று முக்கியத்துவ பிளவுக்கு ஒரு வருடம் முன்னதாக சண் இதைச் செய்தார். கட்சியின் பொதுச்செயலாளர் என்ற வகையில் அவர் அர்ப்பணிப்புச் சிந்தையுடனான உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கட்சி அமைப்பை கட்டியெழுப்பினார். தேர்தல் அரசியலை நோக்கமாக கொண்டிராத அந்த கட்சியின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை பெருமளவாக இல்லாவிட்டாலும், அமைப்புப்பலம் மற்றும் கொள்கை உறுதிப்பாடு ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை, தேர்தலை மாத்திரமே மையமாகக்கொண்ட அரசியலை முன்னெடுத்த வேறு பெரிய அரசியல் கட்சிகளுடன் ஒப்பிடும்போது அவற்றையும் விட மேல்நிலையில் இருந்தது.

சண்ணுடன் பணியாற்றியவர்களினால் அவருக்கு பொதுவாக வழங்கப்பட்ட பாராட்டு கட்சியில் அரசியல் போதனைக்கு அவர் செய்த பங்களிப்பு பற்றியதேயாகும். மார்க்சிசம் - லெனினிசம் - மாவோ சேதுங் என்ற சொற்றொடரை பிரபல்யப்படுத்தியதும் அதை இலங்கையில் போதித்ததும் சண்தான். சகல சமூகங்களையும் சேர்ந்த நூற்றுக்கணக்கான உறுப்பினர்கள் சண்ணுடாகவே அதை கற்றுக்கொண்டார்கள். ரோஹண விஜேவீர உட்பட ஜே.வி.பி.யின் பல எதிர்கால தலைவர்கள் சண் கட்சியின் உறுப்பினர்களாகவும் அவரது அரசியல் வகுப்புகளின் மாணவர்களாகவும் இருந்தனர். சிங்களவர்கள் மத்தியில் உள்ள நலிவுற்ற பிரிவினருக்கு புறம்பாக, சண் இலங்கை தமிழர்கள் மத்தியில் ஒடுக்கப்பட்ட பிரிவினரையும் மலையகத்தில் தோட்டத்தொழிலாளர்களையும் நோக்கி நேசக்கரம் நீட்டி அணிதிரட்டினார்.

சண்ணின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இலங்கையின் இனத்துவப் பன்மையின் திடமான ஒரு நுண்வகைமாதிரியாக (Strongest microcosm of Srilanka's ethnic plurality) விளங்கியது என்பதை நேர்மையுடன் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். இன்னொரு வழியில் பார்த்தால், பெரும்பாலும் சிங்கள வர்களுடைய உறுப்பினர்களாகக் கொண்டிருந்த அரசியல் கட்சியொன்றுக்கு தலைமைதாங்கிய ஒரேயொரு இலங்கைத்தமிழர் சண் மாத்திரமே. வேறு எந்தவொரு இலங்கை இடதுசாரித்தலைவரையும் போலன்றி, தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் மிகவும் அடிப்படை உணர்ச்சிக்குரிய ஒரு விவகாரத்தில் அதாவது, குறிப்பாக வணக்கத்தலங்களில் சாதிப்பாகுபாடு -- பாரம்பரியத்துக்கு எதிரான தலைமைத்துவத்தை வழங்கியவர் சண் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதேபோன்று தமிழ் அரசியல் தலைவர்களையோ அல்லது தேசிய இடதுசாரித் தலைவர்களையோ போலன்றி அவர் தமிழ் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் மத்தியில் தீவிரபோக்குடைய ஆதரவாளர்களை வளர்த்தெடுத்தார்.

1960 களின் புதிய அரசியல் அணிசேருகைகள் இடதுசாரிகளையும் தமிழ் வலதுசாரிகளையும் தாக்குவதற்கு சண்ணுக்கு கச்சிதமான மேடையைக்கொடுத்தன. பாராளுமன்றச் சந்தர்ப்பவாதத்துக்காகவும் சிறு பான்மை இனத்தவர்களின் உரிமைகளுக்கு செய்த துரோகத்துக்காகவும் இடதுசாரிகளை அவர் கடுமையாக தாக்கிய அதேவேளை, ஐக்கிய தேசிய கட்சியுடன் அணிசேர்ந்தமைக்காகவும் சாதிப்பிரச்சினையில் இரண்டகமாக நடந்துகொண்டமைக்காகவும் தமிழ் அரசியல் தலைவர்களை சாடினார். பாராளுமன்ற ஜனநாயகமும் சோசலிச வேலைத்திட்டமும் ஒத்துவராதவை என்ற தனது நம்பிக்கையில் சண் கோட்பாட்டுப் பிடிவாதமுடையவராக இருந்தார். அதனால், பூர்வீலங்கா சுதந்திர கட்சியும் சமசமாஜ கட்சியும் மாஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் சேர்ந்து அமைத்த ஐக்கிய முன்னணி 1970 பொதுத்தேர்தலில் பெருவெற்றி பெற்றபோது ஐக்கிய முன்னணியின் பரீட்சார்த்த அனுபவத்தின் தோல்வி மீதான தீர்ப்புக்காக சண் காத்திருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால், அது முடிவில் வெறுமனே ஒரு தோல்வியை விடவும் படுமோசமானதாக அமைந்தது.

ஆனால், வேறு பலரைப்போன்று சண்ணுக்கும் ஜே.வி.பி.கிளர்ச்சி எதிர்பாராத அதிர்ச்சியை கொடுத்தது. அந்த கிளர்ச்சியுடன் அவருக்கு எந்த தொடர்பும் இருக்கவில்லை. அத்துடன் அதை அவர் முற்றுமுழுதாக கண்டனம் செய்தார். ஆனால், ஜே.வி.பி.க்கு புரட்சியை போதித்தமைக்காக அரசினால் சிறையிலடைக்கப்பட்டார். ஒரு வருடத்துக்கு பின்னர் விசாரணை எதுவுமின்றி சண் விடுவிக்கப்பட்டார். சிறைவாசம் அவரது

உடலாரோக்கியத்தை கடுமையாக பாதித்தது. அந்த துன்ப அனுபவத்தில் இருந்து உடல் ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் சண் ஒருபோதுமே முழுமையாக மீட்சிபெறவில்லை.

1983 ஜூலை இனவன்செயல்களுக்கு பிறகு இரண்டாவது எதிர்காற்றுக்கு சண் முகங்கொடுக்கவேண்டியதாயிற்று. அந்த வருடமே வர்க்க அரசியல் இயக்கவிசையை இனத்துவ அரசியல் இயக்கவிசை முற்றுமுழுதாக முழுகடித்தது. நான் சண்ணை முதன்முதலாக சந்தித்து கணிசமானளவுக்கு நெருக்கமாக பழகத்தொடங்கியதும் அந்த வருடமுற்பகுதியிலேயே. 1983 மார்ச் 14 காரன் மார்க்ஸ் மறைந்த நூற்றாண்டு தினம். அதை நினைவுகூருவதற்காக மார்க்ஸ் நூற்றாண்டு குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அந்த குழுவில் நாயிருவரும் தீவிரமாக பங்கேற்று செயற்பட்டோம். ஹெக்டர் அபேவர்தனாவின் கொழும்பு திம்பிரிகஸ்யாய சித்ரா ஒழுங்கை வீட்டில் கிரமமாக நாம் சந்தித்தோம். 83 ஜூலைக்கு பிறகும் குழு தொடர்ந்து சந்திப்புக்களை நடத்தியது.

அவற்றில் பங்கேற்றவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இடதுசாரி இயக்கத்தில் முக்கியமான பங்கை வகித்தவர்களே. கலந்துரையாடல்கள் அரசியல் நோய்களைக் குணப்படுத்தவல்ல நுண்ணறிவுத்திறம் கொண்டவையாக இருந்தன. அந்த நேரத்தில்தான் சண் டெயிலி நியூஸ் பத்திரிகையில் ஜூலை கலவரம் பற்றியும் அதற்கு பின்னரான சூழ்நிலை மற்றும் தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையிலான அரசியல் உறவுகள் பற்றியும் தொடர்ச்சியாக பெருவாரியான கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினார். அவரது சிந்தனைகளில் ஒரு புதிய நோக்குநிலை காணப்பட்டது. அவர் ஒரு தமிழர் என்பது பழையகதை. சண்ணின் கட்டுரைகளை விரும்பி வாசித்த ஹெக்டர் அபேவர்தன் 'சண் தன்னை தெரியப்படுத்துகின்றார்' (Shan is discovering himself) என்று சொன்னார்.

‘தமிழனாக பிறந்தது

தற்செயலானது’

1967 அல்லது 1968 என்று நினைக்கிறேன், சண் கூட்டமொன்றில் உரையாற்றுகையில் ‘நான் ஒரு தமிழனாகப் பிறந்தது தற்செயலானதாகும்’ (I am a Tamil by an accident of birth) என்று சொன்னார். அப்போது நான் பேராதனையில் மாணவன். அவரது அந்த கருத்து தமிழ் மாணவர்கள் மத்தியில் சில விவாதங்களுக்கு வழிவகுத்தது. அந்த நேரத்தில் பேராதனை வளாகத்தில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க எண்ணிக்கையில் மாவோயிஸ்ட்டுகள் இருந்தார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை, சண்ணின் கூற்று ஒரு

அறிவியல் பூர்வமான (Scientific assertion) வெளிப்பாடு. ஆனால், மற்றவர்களுக்கு சிங்களவர்களை அரசியல் ரீதியில் திருப்திப்படுத்துவதற்காக அவர் தான் ஒரு தமிழன் என்ற உண்மைக்கு துரோகம் செய்ததாக தோன்றியது. தமிழராக அல்லது சிங்களவராக அல்லது அல்லது முஸ்லிமாக இருப்பது ஒருவரின் வாழ்வின் உயிரியல் தனிச்சிறப்பு என்று (Biological essence) நம்புகிறவர்களுக்கு சண் செய்தது ஒரு இனநிந்தனையாகத் (Blasphemy) தெரிந்தது.

ஒவ்வொருவரும் தங்களை அடையாளப்படுத்துவதற்கு அவசியமான இயல்புக்குணங்களை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற நோக்கு (Essentialism) அந்த நேரத்தில் வழக்கத்தில் (குறைந்தபட்சம் எமது மாணவர்கள் மத்தியிலும் கூட) இருக்கவில்லை. 'இனத்துவம்' (Ethnicity) என்ற பதம் கூட அந்த நேரத்தில் இலங்கை அரசியல் அகராதிக்குள் புகுந்துவிடவில்லை. அன்று சண் தான் தமிழனாக தான் பிறந்தது என்பது தற்செயலானதே என்று கூறியது 'இனத்துவ இயல்புக்குணங்கள்' பற்றிய நோக்கை (Rejection of ethnic essentialism) நிராகரிப்பதற்காகவேயாகும். இப்போது அந்தப் பதங்கள் எந்தவொரு சமூக விஞ்ஞான எழுத்திலும் பொதுவானதாகிவிட்டது. எங்கள் ஒவ்வொருவரிலும் இனத்துவ இயல்புக்கூறுகள் (Ethnic essence) என்று எதுவும் இல்லை. ஒருவரது பிறப்புடன் இனத்துவ அடையாளத்தை இணைப்பது ஒரு அரசியல் சோதிட (Political astrology) செயற்பாடாகும். சண் செய்ததைப் போன்று நாட்டின் அரசியல்தலைவர்கள் தங்களது இனத்துவம் என்பது பிறப்பின் தற்செயலே என்ற உண்மையை புரிந்து ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால், இலங்கை சிறப்பான நாடாக அந்தக்கணத்திலேயே வந்திருக்காதா?

தமிழ்த் தீவிரவாதிகளின் ஆயுதப்போராட்டமும் சண்முகதாசனும்

- டி.எஸ்.பி.ஜெயராஜ் -

இன்றைய சீனா எனது இளம்பராயத்தில் நானறிந்த சீனாவை விட மிகவும் வேறுபட்டது. அந்த நாட்களின் சீனாவைப் பற்றி நினைக்கும் போது கலாசாரப்புரட்சி, செங்காவலர்கள், மகத்தான முன்னோக்கிய பாய்ச்சல், தலைவர் மாஓவின் சிந்தனைகள் என்ற சிறிய கையடக்கப்புத்தகம் போன்ற பல விடயங்கள் நினைவிற்கு வருகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மா-ஓ சேதுங் மனதில் தோன்றுவார். டெங் சியாவோபிங்கிற்குப் பின்னரான சீனாவில் மக்கள் சீனக்குடியரசின் தாபகத்தந்தை மாஓ சே-துங்கைப் பற்றிப் பகிரங்கமாகப் பெரிதாகக் கூறப்படுவதில்லை. அந்தப் பழைய சீனக் கம்யூனிஸ்ட் தலைவரைக் கடுமையாகக் கண்டிக்கின்ற அளவிற்கு சீனா 'முதலாளித்துவப் பாதையில்' விரைவாக முன்னேறிச்சென்று கொண்டிருக்கிறது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை மாஓ இப்போதெல்லாம் மறக்கப்பட்ட ஒருவராகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஆனால், மாவோயிஸம் என்று அறியப்பட்ட மா-ஓ சேதுங்கின் கொள்கைகளையும் கோட்பாட்டையும் இலங்கையில் உறுதியான முறையிலும் உணர்ச்சிபூர்வமாகவும் ஆதரித்த இடதுசாரி அரசியல் கட்சி யொன்று ஒருகாலத்தில் இருந்தது. சோவியத் யூனியனுக்குச் சார்பான கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு (மாஸ்கோ சார்பு) எதிராக சீன சார்புக் கொள்கைகளைத் தாங்கள் பின்பற்றுவதைக் குறித்துக்காட்டுவதற்காகத் தங்களை இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பீக்கிங் சார்பு என்று அவர்கள் அழைத்துக்கொண்டார்கள். பீக்கிங் சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, அதன் செல்வாக்கின் உச்சத்திலிருந்த காலத்தில் வர்த்தக, கைத்தொழில், விவசாய மற்றும் பெருந்தோட்டத் துறைகளில் பல தொழிற்சங்கங்களை அதன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் சாதி ஒடுக்குமுறையை ஒழிப்பதற்குப் பெருமளவிற்கு உதவிய ஒரு வெகுசன சமூக, கலாசார இயக்கத்தையும் அந்தக்கட்சி முன்னெடுத்தது.

ஜனதா விமுக்தி பெரமுனவின் (ஜே.வி.பி) தாபகத்தலைவரான ரோஹண விஜேவீர வளர்ந்த அரசியல் பண்ணையாகவும் அந்தக் கட்சியே

இருந்தது. மா-ஓ சேதுங்கின் மறைவிற்குப் பிறகு டெங்கின் எழுச்சியையடுத்து பீக்கிங் சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொன்மைநலம் கெடாத மாவோயிஸத்திற்கு விசுவாசமாக இருந்ததுடன், புதிய திரிபுவாதப்போக்கைக் கடுமையாகக் கண்டித்தது. பல தடவைகள் பிளவிற்குள்ளான அந்தக்கட்சியின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை சுருங்கிப்போன போதிலும் கூட, அதன் கொள்கைகளையொத்த ஏனைய சர்வதேச மார்க்சிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட் குழுக்களுடன் சேர்ந்து மாவோயிஸத்தின் மீதான தங்களின் நம்பிக்கையை மீண்டும் உறுதிசெய்வதற்குப் புரட்சிகர சர்வதேச இயக்கத்தை (சுநளழடரவழையெசல ஐவெந்சயெவழையெடளைவ ஆழஎநஅநவெ) அமைத்தது. அதைத்தொடர்ந்து அந்தக் கட்சி தன்னை இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாவோயிஸ்ட் என்று அடையாளப்படுத்திக்கொண்டது.

சீன சார்புக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இயக்குசக்தியாகவும், தாபகத்தலைவராகவும் இருந்தவர் 'தோழர் சண்' அல்லது 'சண்' என்று அறியப்பட்ட யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாயைச் சேர்ந்த தமிழரான நாகலிங்கம் சண்முகதாசன். 1964 இல் அதன் தொடக்கத்திலிருந்து 1993 இல் தனது மரணம் வரை அந்தக் கட்சியின் தலைவராக அவர் செயற்பட்டார். இலங்கையில் கடைசியாக இருந்த பெரிய மாவோயிஸ்ட் தோழர் சண் எனலாம். அவர் 100 வருடங்களுக்கு முன்னர் 1920 ஜூலை 3 இல் பிறந்தார். எனவே இந்தக் கட்டுரை தோழர் சண்ணுக்கான பிறந்த நூற்றாண்டு நினைவஞ்சலியாக அமைகிறது.

நான் முக்கியமாக இந்தக் கட்டுரையை இலங்கையின் முன்னணித் தமிழ்ப் பத்திரிகையான வீரகேசரியில் எனது முன்னாள் சகாவாக இருந்த வீரகத்தி தனபாலசிங்கத்தின் அன்பான வேண்டுகோளுக்கு அமைவாகவே எழுதுகிறேன் என்பதை ஆரம்பத்திலேயே கூறிவைக்க விரும்புகிறேன். பிறகு தினக்குரல் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக வந்த தனபாலசிங்கம், இப்போது தினக்குரலையும் வீரகேசரியையும் பிரசுரிக்கின்ற எக்ஸ்பிரஸ் நியூஸ்பேப்பர் குழுமத்தில் ஒரு ஆலோசக ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகின்றார். முன்னரைப் போன்றே இன்னமும் சண்ணின் ஒரு விசுவாசமான சீடராக அவர் இருந்துவருகிறார். அவர் அந்த நாட்களில் சண்ணின் கொழும்பு வீட்டிற்குக் குறைந்தபட்சம் கிழமைக்கு ஒரு தடவையாவது சென்று அவருடன் சில மணிநேரம் பேசத்தவறியதில்லை. அந்த மாவோயிஸ்ட் தலைவருடனான எனது முதல் சந்திப்பு தனபாலசிங்கத்தின் ஊடாகவே நிகழ்ந்தது. கொழும்பு கொள்ளுப்பிட்டியில் ஸ்கொப்பீல்ட் பிளேஸ், 23/7 ஆம் இலக்கத்திலுள்ள சண்ணின் வாசஸ்தலத்திற்கு என்னை அவர் முதற்தடவையாகக் கூட்டிச்சென்றார்.

எனது முதல் சந்திப்பு

1987 முற்பகுதியிலேயே தோழர் சண்ணுடனான எனது முதற்சந்திப்பு இடம்பெற்றது. இந்தியாவின் ஆங்கிலத் தினசரியான 'த இந்து'வின் கொழும்பு நிருபராக அப்போது நான் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தேன். இலங்கையில் தமிழ்த் தீவிரவாத இயக்கத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றிய ஆய்வொன்றை இனத்துவ ஆய்வுகளுக்கான சர்வதேச நிலையத்திற்காக நான் செய்துகொண்டிருந்தேன். சண்ணுடனான எனது கலந்துரையாடல்கள் பெரும்பாலும் இலங்கை, இந்திய அரசியல், தமிழ்த் தீவிரவாதம் மற்றும் சர்வதேச விவகாரங்கள் பற்றியதாகவே இருந்தது. அவருடனான எனது சந்திப்பு 1987 முற்பகுதி தொடக்கம் நான் இலங்கையிலிருந்து அமெரிக்காவிற்குப் புறப்பட்ட 1988 பிற்பகுதி வரை கிரமமாகத் தொடர்ந்தது. அவரைப் பார்க்கத் தனியாகவும், தனபாலசிங்கத்துடனும் நான் செல்வது வழக்கம். அவருடன் கதைப்பதும், துருவித்துருவிக் கேள்விகளைக் கேட்டு அவரின் புலமைமிக்க பதில்களை செவிமடுப்பதும் மிகவும் மகிழ்ச்சியானதாகவும் பயனுடையதாகவும் இருந்தது. அவருடன் கலந்துரையாடிய பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் குறிப்புகளை எடுப்பேன். பிறகு விரிவாக எழுதிக்கொள்வேன். அந்த நாட்களில் நான் சண்ணிடம் இருந்து பல விடயங்களைக் கற்றுக்கொண்டேன்.

இந்தக் கலந்துரையாடல்களின் போது நான் சண்ணைப் பற்றிப் பெருமளவிற்கு மகிழ்ச்சி தருகின்ற சில அம்சங்களைக் கண்டுகொண்டேன். என்னைப்போலவே அவரும் கூட ஒரு சினிமா ரசிகராக இருந்திருப்பதைக் கண்டுகொண்டேன். புகழ்பெற்ற சினிமா நடிகரும், தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சருமான எம்.ஜி.இராமசந்திரன் (எம்.ஜி.ஆர்) 1987 டிசம்பர் 24 ஆம் திகதி காலமானார். நான் அப்போது 'த ஐலண்ட்' பத்திரிகைக்காகவும் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். அடுத்தநாள் நத்தார் பண்டிகை என்பதால் குருணாகலில் உள்ள எனது வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது. அந்த அவசரத்தில் நான் எம்.ஜி.ஆரின் சினிமாத்துறை - அரசியல் வாழ்வின் சுவாரஸ்யமான அம்சங்கள் சிலவற்றை முக்கியத்துவப்படுத்தி ஒரு எளிமையான கட்டுரையை எழுதியிருந்தேன்.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு நான் சண்ணைப் பார்க்கச்சென்றபோது எம்.ஜி.ஆர் பற்றிய எனது அந்தக் கட்டுரையை அவர் வாசித்திருந்தார் என்பதையும், அதில் அவர் பெருமளவிற்குத் திருப்திப்படவில்லை என்பதையும் அறிந்துகொண்டேன். 'நீங்கள் எம்.ஜி.ஆர் பற்றி வித்தியாசமான முறையில் எழுதியிருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன்' என்று கூறிய சண், பிறகு விரிவாக அதுபற்றிச் சொன்னார்.

எம்.ஜி.ஆர் தனது படங்களில் தன்னைப் பின்தங்கிய மக்களுக்கு உதவிசெய்து, அவர்களது கவலைகளைப் போக்குகின்ற ஒரு நாயகனாகக் காட்சிப்படுத்தியதன் மூலம் ஏழைகளினதும் வசதி குறைந்த மக்களினதும் தலைவன் என்ற தோற்றத்தை எவ்வாறு பெற்றார் என்பதை சண்டிக்காட்டினார். தனது இந்தக் கருத்துக்களுக்கு ஆதரவாக எம்.ஜி.ஆரின் திரைப்படங்களிலிருந்து சில காட்சிகளையும், பாடல்களையும் சண் நினைவுபடுத்திப் பேசிக்கொண்டிருந்த போது அவர் 1950 களிலும், 1960 களிலும் எம்.ஜி.ஆரின் பெரும்பாலான படங்களைப் பார்த்திருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். அதுபற்றி நான் அவரிடம் கேட்டபோது ஒரு நாளைத்துடன் மெல்லச் சிரித்துக்கொண்ட சண், மாணவப்பருவம் தொடங்கி 1971 ஏப்ரல் ஜே.வி.பி கிளர்ச்சியையடுத்து சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அரசாங்கத்தினால் சிறையிலடைக்கப்படும் வரை தான் ஒரு தீவிரமான சினிமா ரசிகராக இருந்ததாகக் கூறினார்.

சண்ணுடன் நான் சந்திப்புக்களை நடத்திக்கொண்டிருந்த இந்தக்கால கட்டத்தில்தான் 1987 ஜூலை 29 இல் ராஜீவ் காந்தியும், ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனவும் இந்திய - இலங்கை சமாதான உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட்டார்கள். இந்திய அமைதிகாக்கும் படையென்று கூறப்பட்ட இந்திய இராணுவம் இலங்கைக்கு வந்தது. அந்தப் படையுடன் விடுதலைப்புலிகள் போரைத் தொடங்குவதற்கு நீண்ட நாட்கள் எடுக்கவில்லை. தடை செய்யப்பட்டிருந்த ஜே.வி.பியும் கூட இந்திய எதிர்ப்புப்போராட்டம் என்று கூறிக்கொண்டு வன்முறை இயக்கமொன்றை முன்னெடுத்தது. இந்திய அமைதிகாக்கும் படையுடனான விடுதலைப் புலிகளின் போராட்டத்தை ஓரளவிற்கு அனுதாபமாகப் பார்த்த சண், ஆனால் ஜே.வி.பியின் இந்திய எதிர்ப்புப்போராட்டத்தை ஒரு எதிர்ப்புணர்வுடனேயே நோக்கினார்.

இதுகுறித்து 1988 பிற்பகுதியில் மருதானையில் வணபிதா திஸ்ஸ பாலசூரியவின் சமூக, சமய நடுநிலையத்தில் இடம்பெற்ற ஒரு விரிவுரையுடன் கூடிய கலந்துரையாடல் நிகழ்வில் சிறப்பாக விளக்கப்பட்டது. விடுதலைப்புலிகளும், ஜே.வி.பியும் இந்திய இராணுவத்திற்குக் காட்டிய எதிர்ப்பு தொடர்பில் விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டது. இலங்கையின் முன்னணி சிவில் சமூகத்தலைவர்களில் ஒருவரான கலாநிதி குமார் ரூபசிங்கவின் சகோதரர் அஜித் ரூபசிங்க (அவரும் ஒரு மாவோயிஸ்ட்) ஒரு சிநேகபூர்வமான வாக்குவாதத்தில் சண்ணை பொறியில் சிக்கவைக்க முயற்சித்தார். இந்திய அமைதிகாக்கும் படைக்கு எதிரான விடுதலைப் புலிகளின் போராட்டத்தை சண் அங்கீகரிப்பதாக இருந்தால், அதே

படைக்கெதிரான ஜே.வி.பியின் போராட்டம் தொடர்பில் மாறான கருத்தைக் கொண்டிருக்கக்கூடாது என்பதே அஜித்தின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. அதேபோன்றே ஜே.வி.பி யை சண் விமர்சிப்பதாக இருந்தால் அவர் விடுதலைப்புலிகளையும் கூடக் கண்டிக்க வேண்டும் என்றும் அஜித் குறிப்பிட்டார். ஆனால் அரசியல் வாக்குவாதத்தில் பெயர்பெற்றவரான அந்தப் பழம்பெரும் தலைவர் அகப்பட மறுத்துவிட்டார். அவர் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. அவர் விடுதலைப்புலிகளைக் கண்டிக்கவுமில்லை. ஜே.வி.பியை புகழவுமில்லை. அதுதான் நான் சண்ணை கண்ட இறுதிச்சந்தர்ப்பம்.

விடுதலைப்புலிகள் தொடர்பில் மாற்றங்கண்ட மனோபாவம்

இந்திய அமைதிகாக்கும் படைக்கு எதிராகப் புலிகள் சண்டையிட்டது தொடர்பில் சண் கொண்டிருந்த நிலைப்பாடு பல தவறான அபிப்பிராயங்களையும், அவரது அனுதாபிகள் கட்சி உறுப்பினர்கள் மத்தியிலும் கூடப் பிளவுகளையும் ஏற்படுத்தியது. பயங்கரவாதத்திற்கும் பிரிவினைவாதத்திற்கும் அவர் அளித்த ஆதரவாகக்கூட அது தவறாகக் கருதப்பட்டது. அவரின் நிலைப்பாடு பலருக்கு ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. ஏனென்றால் தமிழ்த் தீவிரவாதத்தை முன்னைய சந்தர்ப்பங்களில் சண் 'தனிநபர் பயங்கரவாதம்' என்று கண்டனம் செய்திருந்தார். மேலும் விடுதலைப்புலிகள் போன்ற வலதுசாரிகளுக்கு எதிராக ஈழமக்கள் புரட்சி கர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்) போன்ற இடது சாரிப் போக்குடையவை என்று கருதப்பட்ட தமிழ்க்குழுக்களுக்கு அனுதாபமானவராக இந்தப் பழம்பெரும் அரசியல்வாதி இருப்பார் என்றும் பலர் எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால் ஒரு குழப்பத்தைத் தருவதாக இருந்தாலும் விடுதலைப்புலிகள் தொடர்பில் சண்ணின் மாறிவந்த மனோநிலை மேலும் விரிவான முறையில் விளக்கப்பட்ட வேண்டியதாகும். விடுதலைப்புலிகளின் குறிப்பிட்ட சில அம்சங்களைப் பாராட்டிய போதிலும், அந்த இயக்கத்தைப் பற்றியோ அல்லது வேறெந்தத் தமிழ் ஆயுதக்குழுக்களைப் பற்றியோ சண் மருட்சிகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

இப்போதுகூட ஒரு சம்பவத்தை நான் நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். பிரசார நோக்கங்களுக்காகத் தமிழ்த் தீவிரவாதக்குழுக்களினால் ஆரம்பநாட்களில் வெளியிடப்பட்ட பெருமளவு பிரசுரங்கள் நிறையவே இடதுசாரிவாதங்களையும், மார்க்சிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட் மொழிநடையையும் கொண்டிருந்தன. ஒருமுறை சண்ணுடன் கலந்துரையாடிக்கொண்டிருந்த போது இந்த ஆயுதக்குழுக்கள் இடதுசாரிப்போக்குடையவை என்றும்,

ஒரு சோசலிச தமிழ் அரசுக்கு ஆதரவாக இருந்தன என்றும் இது அர்த்தப்படுகிறதா என்று நான் கேட்டேன். 'பொடியன்கள் முதலில் துப்பாக்கியைத் தூக்கிவிட்டு, பிறகுதான் தங்களுடைய வன்செயலை நியாயப்படுத்துவதற்கு ஒரு கோட்பாட்டைத் தேடினார்கள். அதை மார்க்சிசத்தில் கண்டுகொண்டார்கள்' என்று சண் சொன்னார். ஆனால் என்னதான் காரணமாக இருந்திருந்தாலும் மார்க்சிசத்தை அவர்கள் தெரிவு செய்ததில் தவறைக் காணக்கூடாது என்று கூறிய சண்ணுக்கு, பொடியன்களின் மார்க்சிசம் மீதான ஈர்ப்பு உண்மையில் மானசீகமானதா என்பதில் நிச்சயமிருக்கவில்லை. அவர்கள் மார்க்சிசத்தைப் பூரணமாக ஆராய்ந்து அறிந்துகொண்டார்களா அல்லது மேலோட்டமான நோக்கங்களுக்காக மேலெழுந்தவாரியான விளக்கத்தை மாத்திரம் பெற்றுக்கொண்டார்களா என்பதிலும் அவருக்கு சந்தேகமிருந்தது.

1970 களின் ஆரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு மாணவன் என்ற வகையில் எனது அனுபவங்கள் சிலவற்றை ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவருக்குக் கூறினேன். அரசியல் அதிகாரம் துப்பாக்கிக்குழுவிலிருந்து பிறப்பது பற்றிய மாலுவின் கருத்தை மேற்கோள்காட்டி அந்த நாட்களில் தமிழ் சுவரோவியங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்பட்டன என்று அவருக்குச் சொன்னேன். இதற்கு உடனடியாகப் பதிலளித்த சண், கட்சியை வழிநடத்துவதற்குத் துப்பாக்கியை அனுமதிக்கக்கூடாது. துப்பாக்கிக்கு எப்போதும் கட்சியே ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டும் என்றும் மா-ஓ போதித்திருக்கிறார் என்று சொன்னார். போராளிகளை அரசியல் வழிநடத்த வேண்டுமே தவிர, மறுதலையாக அல்ல என்பதை வலியுறுத்தவே மா-ஓவின் அந்தக் கருத்தை அவர் சுட்டிக்காட்டினார்.

மூன்று தசாப்தங்களுக்கப் பிறகு நான் திரும்பிப்பார்க்கும் போது சண் அன்று சொன்னதன் உள்ளியல்பான பெறுமதியை விளங்கிக்கொள்கிறேன். அரசியல் துப்பாக்கியை வழிநடத்துவதற்குப் பதிலாகத் துப்பாக்கி அரசியலைத் தீர்மானிப்பதற்கு அனுமதித்த விடுதலைப்புலிகளின் கதி அதற்குப் போதுமானதொரு சான்றாகும்.

1968 இல் ஊர்காவற்றுறை எம்.பியாக இருந்த வி.நவரத்தினத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழர் சுயாட்சிக்கழகம் 1970 பாராளுமன்றத்தேர்தலில் தமிழர்களுக்கெனத் தனியொரு நாடு வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்துப் போட்டியிட்டது. அந்தக் கழகம் படுதோல்வியையே அந்தத் தேர்தலில் சந்தித்தது. ஆனால் இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சியும், அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியும் ஒன்றுசேர்ந்து 1976 இல் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியை அமைத்தன. அந்த ஆண்டு

மேமாதம் 14ஆம் திகதி தமிழீழப் பிரகடனம் முறைப்படி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அதற்கு முன்னதாகக்கூட 1974 இல் தமிழரசுக்கட்சியின் 25 ஆவது வருட நிறைவுக்கொண்டாட்டங்களில் இருந்து தமிழ்த் தேசியவாத அரசியல்வாதிகளினால் தனியான அரசுக்கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டு வந்தது. தங்களது இலக்கை அகிம்சைப் போராட்டம் ஒன்றினூடாக அடைவது பற்றியும் அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். தனிநாடு என்ற எண்ணத்தைக் கடுமையாக எதிர்த்தவர்களில் சண் முக்கியமானவர்.

தருமர் – சண் சுன்னாகத்தில் விவாதம்

தமிழரசுக்கட்சியின் உடுவில் தொகுதி (பின்னர் மானிப்பாய் தொகுதி) பாராளுமன்ற உறுப்பினர் விஸ்வநாதர் தர்மலிங்கத்திற்கும் (புளொட் தலைவர் சித்தார்த்தனின் தந்தையார்) சண்முகதாசனுக்கும் இடையில் 1975ஆம் ஆண்டு இடதுசாரிகளின் செல்வாக்குமிக்க பகுதியாக அப்போது கருதப்பட்ட சுன்னாகத்தில் பகிரங்க விவாதமொன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஸ்கந்தவரோதயா கல்லூரியின் ஓய்வுபெற்ற அதிபரான 'ஒறேற்றர்' சி.சுப்பிரமணியம் விவாதத்திற்குத் தலைமை வகித்தார். அவர் சண்ணினதும், தருமரினதும் ஆசிரியர். அகிம்சைப்போராட்டம் ஒன்றினூடாகத் தனிநாடொன்றை நிறுவுவதன் சாதக, பாதகங்கள் குறித்து விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டது.

அகிம்சைப் போராட்டத்தின் ஊடாக தனிநாட்டைக் காண்பதென்ற யோசனையைக் கிண்டல் செய்த சண், தனிநாடொன்றை அமைப்பதற்கான செயற்திட்டத்தைப் பகிரங்கமாகக் கூறுமாறு தருமருக்கு சவால்விடுத்தார். அது ஒரு கட்சியின் உயர்ந்த இரகசியம் என்கூறி தர்மலிங்கம் மழுப்பினார். திட்டவட்டமான பதிலொன்றை அவர் கூறவேண்டுமென்று கூட்டத்திலிருந்தோர் உரத்துச் சத்தமிட்டனர். ஒறேற்றர் சுப்ரமணியம் தலையிட்டு, கட்சி இரகசியமொன்றைப் பகிரங்கமாகக் கூறுமாறு தமிழரசுக்கட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினரை நிர்பந்திக்க முடியாது என்று கூறியதன் மூலம் சிக்கலான சூழ்நிலையொன்றிலிருந்து தர்மலிங்கத்தைக் காப்பாற்றினார். இத்தால் விவாதம் சமநிலையில் முடிவிற்கு வந்தது. ஆனால் அதில் சண்ணே வெற்றிபெற்றார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும்.

1976ஆம் ஆண்டில் சட்டக்கல்லூரியின் தமிழ்ச்சங்கத்தினால் கொழும்பு வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ணமிஷன் மண்டபத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த பகிரங்க கருத்தரங்கு எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

அதில் பங்கேற்ற பேச்சாளர்களில் சண்ணும் ஒருவர். தனது உரையில் அவர் அகிம்சைப் போராட்டத்தின் ஊடாகத் தனிநாட்டை அடையமுடியுமென்ற யோசனையைக் கிண்டல் செய்தார். புரட்சிகர வன்முறையின் ஊடாக மாத்திரமே அரசைத் தூக்கியெறிவதன் மூலம் அர்த்தமுள்ள மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியுமென்று சண் கூறினார். மாற்றத்துக்கான ஒரு வழிமுறையாக வன்முறையை நியாயப்படுத்தும் தனது நிலைப்பாட்டிற்கு ஆதரவாக அவர் இரு உதாரணங்களைக் கூறினார். அடைகாக்கப்படும் முட்டைக்குள் உருவாகும் கோழிக்குஞ்சு வெளியில் வரவேண்டுமானால் உள்ளிருந்தவாறே முட்டையின் கோதைக் கொத்தி உடைக்கவேண்டும். அவ்வாறு தனது பிறப்பிற்காக அந்தக் குஞ்சு போராடுகிறது. மற்றைய உதாரணத்திற்கு, இந்துமத இதிகாசத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டார். வன்முறையின் ஊடாகத் தீமையை ஒழிப்பதற்குத் தான் கடவுள்கள் கூட ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தினார்கள். சிவபெருமானிடம் சூலமும், விஷ்ணுவிடம் சக்கரமும், முருகப் பெருமானிடம் வேலும் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்.

எவ்வாறெனினும் சண் தமிழ்த் தீவிரவாதத்தை அது முளைவிட்ட கட்டத்தில் ஆதரிக்கவில்லை. துரோகிகள் என்று வர்ணிக்கப்பட்ட அரசியல்வாதிகளையும், தங்களைத் தேடிப்பிடிக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட பொலிஸ் அதிகாரிகளையும் ஆயுதமேந்திய தமிழ் இளைஞர்கள் சுட்டுக்கொலை செய்யத்தொடங்கிய போது சண் அதைக் கண்டித்தார். அவற்றை அவர் தனிநபர் பயங்கரவாதம் என்று கருதினார். மேலும் அவற்றை அவர் 'குட்டி பூர்ஷுவா' கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட உணர்ச்சி முனைப்புடனான வீரசாகசமாக நோக்கினர். ஆனால் 1979 இல் யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாத்திரம் அவசரகாலநிலையைப் பிரகடனம் செய்து ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தன இராணுவத்தை அனுப்பியபோது சண்ணின் அந்த நிலைப்பாடு மாற்றம்பெறத் தொடங்கியது. பிறகு 1983 ஜூலையில் நாடு பூராகவும் தமிழருக்கெதிராக இனவன்முறைகள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. கொழும்பில் அதன் விளைவான அவலங்களையும், அழிவுகளையும் சண் நேரடியாகக் கண்டார்.

அதற்குப் பிறகு அவர் தமிழ்த் தீவிரவாதம் தொடர்பில் கூடுதலானவிற்கு சாதகமான அணுகுமுறையையே கடைப்பிடித்தார். இனவாதத் துன்புறுத்தல்களையும், இராணுவ அடக்குமுறைகளையும் எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு 'அவசியமான ஒரு கேடு' என்று ஆயுதமேந்திய தமிழ்த் தீவிரவாதத்தை அவர் நியாயப்படுத்தத் தொடங்கினார். சரியோ, பிழையோ தீவிரவாதத் தமிழ்க்குழுக்களை அரசு ஒடுக்குமுறையிலிருந்து

மக்களைப் பாதுகாப்பவர்களாக சண் பார்த்தார். இந்த நிலைப்பாட்டை எடுக்கும்போது தீவிரவாதிகளினால் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட கொள்கையிலும், நடைமுறையிலும் இருந்த தவறுகளை அவர் கவனிக்கவில்லை.

தமிழ்க்குழுக்கள் மத்தியிலான வேறுபாடுகள் இறுதியில் சகோதரத்துவ மோதல்களை விளைவித்தபோது பெரும் மனக்குழப்பம் ஏற்பட்டது. ஒரு மாவோவாதி என்ற வகையில் சண் நீண்ட மக்கள் யுத்தத்தை நடத்துவது பற்றி அந்த மகத்தான தலைவரிடமிருந்து தமிழ் இளைஞர்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சண் வலியுறுத்தினார். வெகுசன இயக்கங்களின் முக்கியத்துவம் குறித்து அவர் வலியுறுத்தினார். மேலும் முக்கியமாகத் தீவிரவாதிகள் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதையும், பொதுமக்களுக்குத் தொல்லை கொடுப்பதையும் தவிர்க்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். மா-ஓவின் ஒழுங்குக்கட்டுப்பாட்டு விதிகளையும், கெரில்லாப்போரை நடத்துகின்ற முறையையும் பின்பற்றுமாறு தீவிரவாதிகளுக்கு சண் ஆலோசனை கூறினார். இதுதொடர்பில் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் பல கட்டுரைகளை அவர் எழுதினார்.

விடுதலைப்புலிகளின் இந்திய விஸ்தரிப்புவாத எதிர்ப்பு

இந்திய இராணுவத்தின் இலங்கை வருகை சண் மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இலங்கை அரசை மலின்படுத்துவதற்குத் தமிழ்த் தீவிரவாதத்தைப் பயன்படுத்திய புதுடில்லி பிறகு இலங்கையில் மேலாதிக்கத்தைச் செலுத்துவதற்காக அதே அரசின் 'நல்லெண்ணத்துடன்' இந்திய - இலங்கை சமாதான உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட்டது என்று சரியாகவே சண் நம்பினார். அந்தப் பின்புலத்தில் என்னதான் தவறுகள் இருந்தாலும் விடுதலைப்புலிகளே இந்திய விஸ்தரிப்புவாதத்தை எதிர்க்க ஒரேயொரு சக்தியென்று அவர் எண்ணினார்.

இந்திய அமைதி காக்கும் படைக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் எதிரான மோதல்களின் போது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் போன்ற தமிழ்த்தீவிரவாத இயக்கங்கள் இந்தியப்படைகளுடன் ஒத்துழைத்துச் செயற்பட்டதை சண் கடுமையாக சாடியதாக நான் பின்னர் அறிந்துகொண்டேன். அந்த இயக்கங்களை இந்திய விஸ்தரிப்புவாதத்தின் கையாட்கள் என்று அவர் கருதினார். அவர்களின் செயற்பாடுகளை தமிழ்மக்கள் என்றும் மன்னிக்கவோ மறக்கவோ முடியாத துரோகத்தனம் என்று வர்ணிக்கின்ற அளவுக்குக்கூட சண் சென்றார். ஆனால், சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரனின் தலைமையின் கீழ் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் இன்று விடுதலைப்புலிகளை விடவும் 'புலித்தனமானதாக' தன்னைக் காட்டிக்கொள்கின்ற விசித்திரத்தைப்

பார்க்கிறோம். சண் நேரடியாகச் சந்தித்து நீண்டநேரம் கலந்துரையாடிய ஒரேயொரு மூத்த தமிழ்தீவிரவாத இயக்கத்தலைவர் என்றால் அது தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தின் (புளொட்) தலைவர் உமாமகேஸ்வரன் தான். அதுவும்கூட, இந்திய அமைதி காக்கும் படையுடன் புளொட் சேர்ந்து செயற்படாமல் அந்தப்படையின் நடவடிக்கைகளை எதிர்த்த காரணத்தினால்தான் உமாவை சந்திப்பதற்கு சண் சம்மதித்திருந்தார். சண்ணின் கட்சியினதும் அட்டளில் தொழிற்சங்கத்தினதும் முன்னாள் செயற்பாட்டாளரான 'கரவை' கந்தசாமியே அந்தச் சந்திப்பை ஏற்பாடு செய்திருந்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

விடுதலைப்புலிகளுக்கும், இந்திய அமைதிகாக்கும் படைக்கும் இடையே போர் மூண்டபோது நான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தேன். இந்திய இராணுவத்தினால் போரில் எவ்வாறு குடிமக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள், சித்திரவதைக்கு உள்ளானார்கள் என்ற விபரங்களுடன் நான் கொழும்புக்குத் திரும்பினேன். இந்த விபரங்கள் அன்று சண்டே ஐலண்ட் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகின. விடுதலைப்புலிகளின் அன்றைய பிரதித்தலைவரான 'மாத்தையாவுடனான' நேர்காணலும் பிரசுரமானது. என்னை மெளனிக்கச் செய்யுமொரு முயற்சியாகக் கொழும்பிலுள்ள இந்திய இராஜதந்திரிகள் மாத்தையாவைப் பற்றி விசாரிப்பது என்ற போர்வையில் என்னைக் கைதுசெய்யுமாறு ஜனாதிபதி ஜெயவர்தனவை நிர்ப்பந்தித்தார்கள். உள்நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும் உள்ள சகபத்திரிகையாளர்களின் எதிர்ப்பின் விளைவாக நான் பிறகு பிணையில் விடுதலை செய்யப்பட்டேன். நானொரு குற்றத்தைச் செய்தேனா, இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கான வழக்கொன்று நீதிமன்றத்தில் இருந்தது. பல தவணைகளில் இரகசியப்பொலிஸார் இன்னமும் விசாரணை நடந்துகொண்டிருப்பதாக நீதிமன்றத்தில் கூறினார்கள். இறுதியாக எனது வழக்குடன் சம்பந்தப்பட்ட கோவை சட்டமாதிரி திணைக்களத்திற்குச் சென்றது. இறுதியில் எனக்கெதிராக எந்த வழக்கும் இல்லையென்று சட்டமா அதிபர் அறிவித்தார்.

இந்தக் காலகட்டத்தில், மிகுந்த அக்கறையுடன் நிலைவரங்களை அவதானித்துக்கொண்டிருந்த சண் நீதிமன்றத்தில் நடப்பவை குறித்து உடனுக்குடன் தெரிந்துகொண்டார். இந்திய அமைதிகாக்கும் படைக்கும், விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையிலான போர் மற்றும் யாழ்ப்பாணத்தின் நிலைவரங்கள் பற்றி விரிவாக அவர் என்னிடம் விசாரித்தார். புலிகளிடம் என்னதான் தவறு இருந்தாலும் இந்திய இராணுவத்தின் ஆக்கிரமிப்பைத் துணிச்சலுடன் அவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள் என்று சண் என்னிடம் கூறியது

நினைவிருக்கிறது. அப்போது இந்தியாவே பிரதான எதிரி என்றும் அவர் என்னிடம் கூறினார். இந்தியா தொடர்பில் விடுதலைப்புலிகளுக்கு இருந்த உணர்வே அவர்கள் தொடர்பில் சாதகமான நிலைப்பாட்டை எடுப்பதற்கு சண் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தியது என்று நான் நினைக்கிறேன். தவிரவும் அரசுக்கு எதிரான ஆயுதப்போராட்டத்தை நியாயப்படுத்துகிற ஒரு புரட்சி வாதி என்றவகையில் தான் போதித்த கோட்பாட்டைப் புலிகள் நடைமுறைப்படுத்துவதாக அவர் நோக்கினார்.

அந்த நேரத்தில் தாய்நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கான இந்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை ஜே.வி.பியின் ரோஹண விஜேவீரவும் கூட ஆரம்பித்திருந்தார். ஆனால் சண் அதனை ஆதரித்திருக்கவில்லை. ஜே.வி.பி யினர் தெற்கில் பயங்கரவாதத்தைக் கட்டவிழ்த்து விடுவதற்குப் பதிலாக வடக்கிற்குச் சென்று விடுதலைப்புலிகளைப் போன்று இந்திய அமைதிகாக்கும் படையுடன் சண்டையிட வேண்டும் என்று சண் சொல்வார். விஜயகுமாரதுங்க கொலை தொடர்பாக சண் கடுமையான ஆத்திரமடைந்தார். அந்த நேரத்தில் ஜே.வி.பியை இத்தாலியின் முசேராலினியுடன் ஒப்பிட்ட சண், அந்தக்கட்சி ஒரு நவபாசிஸப்போக்குவாத முடையது என்று சொன்னார். தேசப்பற்று என்ற பெயரில் இனவாதத்தை ஊக்குவிப்பதற்கு நாட்டில் நிலவிய இந்திய எதிர்ப்புணர்வை விஜேவீர பயன்படுத்தியதாகக் குறிப்பிட்ட சண், விஜேவீரவின் ஜே.வி.பியை மார்க்சிய பதத்தில் 'எதிர்ப்புரட்சிவாதிகள்' என்று வர்ணித்தார்.

நாட்டுப்பிரிவினையல்ல - சுயநிர்ணய உரிமை

காலப்போக்கில் தேசிய இனப்பிரச்சினை தொடர்பான கண்ணின் சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும் கூட மாற்றமடைந்தன. இலங்கைத் தமிழர்கள் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு உரித்துடையவர்கள் என்ற நிலைப்பாட்டை அவர் கொண்டிருந்ததை நான் வெளிநாட்டிற்குப்போன பிறகு அவரது எழுத்துக்களிலிருந்து அறிந்தேன். அவர் ஒரு தேசிய இனம் பற்றி ஜோசப் ஸ்டாலின் வகுத்த நிபந்தனைகளுக்கு இலங்கைத் தமிழர்கள் பொருந்திவரவில்லை என்பதால் அவர்கள் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு உரித்துடையவர்களல்ல என்பது ஆரம்பநாட்களில் சண்ணின் அபிப்பிராயமாக இருந்தது. 'ஒரு பொதுமொழி, பிராந்தியம், பொருளாதார வாழ்க்கை மற்றும் பொதுவான கலாசாரமொன்றின் அடிப்படையில் வெளிப்படுகின்ற உளவியல் பாங்கு ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு கட்டுறுதியான மக்கள் குழுவினரே வரலாற்று ரீதியாக ஒரு தேசிய இனமாக அமைகிறார்கள்' என்பதே ஸ்டாலினின் வரைவிலக்கணம்.

சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரித்தாலும் கூட சண் நாட்டுப்பிரிவினையை ஆதரிக்கவில்லை. வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களை ஒரே நிலத் தொடர்ச்சியான தமிழ்பேசும் பகுதிகளாக இணைத்த தனியான பிராந்திய அலகொன்றுக்குப் பிரதேச சுயாட்சி வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதே அவரது நிலைப்பாடாக இருந்தது.

தோழர் சண்ணைப் பற்றியும், அவரது அரசியல் வாழ்க்கை பற்றியும் எழுதுவதற்கு மேலும் எத்தனையோ விடயங்கள் இருக்கின்றன. 1943 ஆம் ஆண்டில் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் பட்டதாரியாக வெளியேறிய அவர் ஒரு 60 ரூபா சம்பளத்திற்கு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முழுநேர ஊழியராகப் பணியாற்றுவதற்கு இணைந்துகொண்டமை. கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள் ஏற்பட்ட கோட்பாட்டுப்பிளவும், பீக்கிங் சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தோற்றமும் தொழிற்சங்கங்களைக் கட்டுப் பாட்டிற்குள் கொண்டுவருவதற்கான போராட்டம் என்று நீண்டு தொடரும் அவரின் அரசியல் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளும், ரோஹண விஜேவீர கைதும்: யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான வெகுசன இயக்கம், மலையகத் தோட்டப்பகுதிகளில் ஆற்றல்மிக்க செங்கொடிச்சங்கத்தின் எழுச்சி: மா-ஓவுடனான சந்திப்புக்கள், 1971 ஜே.வி.பி கிளர்ச்சியும் சண் சிறையிலடைப்பும் அதற்கு மேலும் பல விடயங்களும் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் விரிவாக எழுதப்பட வேண்டியவை.

தனிச்சிறப்புமிக்க ஓர் ஆளுமை

சண் பற்றி சில குறிப்புகள்

- மனிக் டி சில்வா -

என். சண்முகதாசனின் பிறந்ததின நூற்றாண்டு (ஐலை 3) முன்னிட்டு கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை கலாநிதி தயான் ஜயதிலக எழுதிய கட்டுரை சண்ணுடனான எனது சொந்த ஊடாட்டங்கள் பற்றிய தனிப்பட்ட நிகழ்வின் குறிப்புக்களை எழுதுவதற்கு என்னை உந்துகிறது. அவை குறைந்தபட்சம் கடந்துபோன ஒரு யுகத்தின் நினைவுகளுடன் வாழும் பழைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த வாசகர்களுக்காவது சுவாரஸ்யமாக இருக்கக்கூடும் என்று நம்புகின்றேன்.

ஜயதிலக நினைவு மீட்டியதைப் போன்று அவரது தந்தையாரான பிரபல பத்திரிகையாளர் மேர்வின் டி சில்வாவே சண்ணுக்கு (நகைச்சுவையாக) மாவோ சே - சண்'' என்று பெயர் சூட்டினார். சீனப்பாணிகம்யூனிலம் மீதான சண்ணின் பற்றுறுதி முற்றுமுழுதானது என்பதுடன், அவர் வாழ்வின் இறுதிவரை அவ்வாறே தொடர்ந்து நிலைத்தது.

தலைவர் மாவோவுடன் நெருக்கமாகக் கலந்துரையாடி சீனத்தலைநகர் பெய்ஜிங்கில் பிரம்மாண்டமான அணிவகுப்பொன்றின் போது அவருக்கு அருகாக நின்ற எமது பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த கம்யூனிஸ்ட் பெரும்பாலும் சண்ணாகத் தான் இருக்கமுடியும். நக்சலைட்டுக்கள் என்று நன்கு அறியப்பட்ட இந்தியாவின் மாவோயிஸ்ட் இயக்கத்தின் தாபகத்தலைவரான சாரு மசந்தார் மாவோவை ஒருபோதும் சந்திக்கவில்லை என்று ஜயதிலக கூறுகின்றார். கலாசாரப்புரட்சியின் உச்சகட்டத்தின் போது தியனென்மென் சதுக்கத்தில் 15 இலட்சம் செங்காவலர்களின் அணிவகுப்பொன்றைத் தலைவர் மாவோ பார்வையிட்டபோது சண் அவருக்கு அருகில் நின்றார்.

1971 கிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து சண் சிறையில் அடைக்கப்பட்டபோது அவருடன் சேர்த்து அடைக்கப்பட்டிருந்த ஜனதா விமுக்தி பெரமுனவின் உறுப்பினர்கள் தன்னை 'பால்திகாரயா'' என்று பட்டப்பெயர் கொண்டு அழைத்ததாக சண் எனக்குக் கூறியதாக ஞாபகம். சண்ணுக்கு இருந்த ஒஸ்டியோ - ஆர்தரைட்டிஸ் என்ற எலும்பு வருத்தம் காரணமாக அவரால் குந்தியிருக்க இயலாமல் இருந்தது. அதனால் சிறைச்சாலை அதிகாரிகள்

அவர் கொமோட் ஒன்றை (விசையுடன் நீர் பாய்ச்சும் வசதியற்ற) பயன்படுத்துவதற்கு அனுமதித்தார்கள். இயற்கைக்கடனைக் கழித்துவிட்டு சண்ணை அதைத் துப்பரவும் செய்யவேண்டியிருந்தது. அதனால்தான் அந்த 'பால்திகாரயா' பட்டப்பெயர் வைக்கப்பட்டது.

மாக்கிஸு - லெனினிஸு படிப்பின் பல்கலைக்கழகத்தின் "தாபகராகவும்" 'உபவேந்தராகவும்' சண்ணை நோக்கலாம். தெற்கையும் வடக்கையும் சேர்ந்த ஒரு கோட்பாட்டு உறுதிமிக்க ஒவ்வொரு இலங்கைப் புரட்சி வாதியும் அந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே பட்டம்பெற்ற போதிலும் அங்கு தொடர்ந்தும் தங்கியிருக்கவில்லை என்று மிகுந்த அறிவுச்செறிவுடன் ஐயதிலக கூறியிருக்கிறார். ஜனதா விழுக்கி பெரமுன ஒரு மாவோயிஸ்ட் இயக்கம் அல்ல என்றபோதிலும் அது மாவோயிஸ்ட் இயக்கத்தின் மடியிலிருந்தே தோன்றியது. அதன் முன்னணி உறுப்பினர்கள் பெரும்பாலும் முன்னாள் மாவோவாதிகளே என்று ஐயதிலக குறிப்பிட்டிருப்பது மிகவும் சரியானதே.

அத்தகைய ஒருவரே ரோஹன விஜேவீர. முன்னர் கடற்படையினர் விடுதியாக இருந்த ஒரு பழைய கோட்டைக் கட்டடம் குற்றவியல் நீதி விசாரணை ஆணைக்குழுவின் அமர்வுகளுக்காக ஒரு நீதிமன்றமாகப் புனரமைப்பு செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்கு விசாரணைகளுக்கு அழைத்துவரப்பட்ட ரோஹன விஜேவீர மாவோ பட்டியொன்றைத் தனது நீலநிற மேலங்கியில் அணிந்திருந்ததை நான் கண்டேன். பிரதம நீதியரசர் எச்.என்.ஜி.பெர்னாண்டோ தலைமையிலான அந்தக் குற்றவியல் நீதி விசாரணை ஆணைக்குழு 1971 கிளர்ச்சியின் தலைவர்களை விசாரணை செய்தது. ஆனால் சண் அந்த நேரத்தில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அந்த விசாரணைகளில் ஒரு குற்றவாளியாகக் குறிப்பிடப் படவில்லை.

பத்திரிகையாளர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பகுதிக்கு வந்த விஜேவீர என்னிடம் 'யாருக்காக நீங்கள் பணியாற்றியிருக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். லேக்ஹவுஸ் நிறுவனத்தின் ஒரு நிருபராக அந்த நேரத்தில் இருந்தபோதிலும், அமெரிக்கச் செய்தி நிறுவனமான அசோஸியேட்டட் பிரஸ் (ஏ.பி) நிறுவனத்தில் நான் பகுதிநேர செய்தியாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். விஜேவீரவின் கேள்விக்கு நான் 'ஏ.பி' என்று பதிலளித்தேன். அவர் அந்த நிறுவனத்தை அறிந்திருந்தார் என்று நான் நினைக்கவில்லை என்றாலும் 'ஓஹோ, ஏ.பி' என்று அவர் திருப்பிச்சொன்னார். அந்த நேரத்தில் ராய்ட்டர்ஸ் செய்தி நிறுவனத்துடன் மாத்திரமே பெரும்பாலான இலங்கையர்கள் பரீட்சயமுடையவர்களாக இருந்தனர்.

1960 களில் சண்ணின் கட்சியின் யாழ்ப்பாணக்கிளை வன்முறை வெகுஜனப்போராட்டம் ஒன்றை முன்னெடுத்துக்கொண்டிருந்தது. சாதி வேறுபாடு காரணமாக சங்கானையில் இடம்பெற்ற ஒரு கொலை பற்றித் தமிழரசுக்கட்சி எம்.பியான அப்பாப்பிள்ளை அமிர்தலிங்கம் பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றியபோது, 'சண் தலையிட்ட பிறகே சாதி வேறுபாடுகள் படிப்படியாகத் தீவிரமடைந்தன' என்று குறிப்பிட்டார். ஒப்சேவர் பத்திரிகையில் எனது ஆசிரியர் டென்சில் பீரிஸ் என்னை அழைத்து அமிர்தலிங்கம் பாராளுமன்றத்தில் கூறியதற்கு சண்ணின் எதிர்வினை என்னவென்று கேட்டறியுமாறு கூறினார். சண்ணிடம் தொடர்புகொண்டு நான் கேட்டபோது 'எங்கு ஒடுக்குமுறை இருக்கிறதோ அங்கு எதிர்ப்பு வெளிக்கிளம்பும்' என்று மாவோவின் மேற்கோளொன்றைக் கூறி மணிச்சுருக்கமாக அவர் பதில் கூறியது இன்னமும் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

தொலைபேசி ஒட்டுக்கேட்டல் பற்றி பாராளுமன்றத்தில் தெரிவிக்கப் பட்ட குற்றச்சாட்டு ஒன்றுக்குப் பதிலளித்த அன்றைய தபால், தொலைத் தொடர்புகள் அமைச்சர் மேஜர் மொண்டேகு ஜெயவிக்ரம கூறியது எனக்கு இன்னமும் நன்றாக நினைவிருக்கிறது. தொலைபேசிய ஒட்டுக்கேட்டல் சட்டரீதியாக அந்த நேரத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டது. ஆனால் மகாதேசாதிபதியின் அனுமதியுடன் மாத்திரமே அவ்வாறு செய்யமுடியும். மேஜர் ஜெயவிக்ரம தனது பதிலில், இரண்டு தொலைபேசிகள் ஒட்டுக்கேட்கப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்று சண்ணுடையது என்று குறிப்பிட்டார். மற்றைய தொலைபேசி யாருடையது என்று அவர் கூறியிருந்தாலும் அந்தப் பெயரை என்னால் இப்பொழுது ஞாபகப்படுத்த முடியவில்லை.

சண் ஒரு ஆற்றல் வாய்ந்த எழுத்தாளர். இறுதிக்காலங்களில் அவரது கட்சி அறிக்கைகளில் மாத்திரமே நிலைத்திருந்தது. ஒப்சேவர் பத்திரிகையில் அவரது பெருவாரியான அறிக்கைகள் பிரசுரமாகின. பிறகு லங்கா கார்டியன் சஞ்சிகையிலும் அவரது கட்டுரைகள் அடிக்கடி பிரசுரிக்கப்பட்டன. சண் ஒரு நூலை எழுதினார். அதை அவரது சொந்த செலவில்தான் வெளியிட்டார் என்று நம்புகிறேன். சிறையிலிருந்து சண் விடுதலை செய்யப்பட்டதும் அவரைப் பார்ப்பதற்கு கொள்ளப்பிடி ஸ்கொபில்ட் பிளேஸ் இல்லத்திற்கு நான் சென்றபோது அந்த நூலின் பிரதியொன்றை அவர் எனக்குத் தந்தார். அவரது மகள் (உண்மையில் அந்த மகள் அவரது இரண்டாவது மனைவியான - முன்னாள் பருத்தித்துறைத் தொகுதி

எம்.பியான பொன்.கந்தையாவின் மனைவியின் மகள்) இந்த நூலைப் பரிசாகக் கொடுப்பது எமக்குக் கட்டுப்படியாகுமா என்று கேட்டது எனக்கு நல்ல ஞாபகம்.

எமது சண்டே ஐலண்ட் பத்திரிகையில் அரசியல் ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் கமார் டேவிட் கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை தனது பத்தியில் வடக்கில் 70 வருடகாலத்தில் இடதுசாரிக்கட்சியொன்றின் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டுப் பாராளுமன்றத்திற்குத் தெரிவான ஒரேயொரு தமிழ் இடதுசாரி அரசியல்வாதி பொன்.கந்தையாவே என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். இது ஒரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தகவல் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

மாஸ்கோ - பீகிங் தத்துவார்த்த வேறுபாடுகள் காரணமாக இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து (Ceylon Communist Party) அதன் பெயரையும் அந்த நாட்களில் பலம் பொருந்திய தொழிற்சங்கமாக விளங்கிய இலங்கைத் தொழிற்சங்க சம்மேளனத்தையும் தன்னுடன் கொண்டுசென்றார். மாஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்டுகள் தங்களை 'Communist Party of Ceylon' என்று அழைத்துக்கொண்டார்கள். காலனித்துவ நாட்களில் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் படித்தவரான சண் தான் அங்கு சந்தித்த சீதா விக்ரமசூரிய என்ற பெண்மணியைத் திருமணம் செய்துகொண்டார்.

அந்த நாட்களில் சண்ணும் பாலா தம்புவும் தொழில் நீதிமன்றங்களின் முன்பாக தொழிலாளர் வர்க்கத்தினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வல்லமை வாய்ந்த நியாயவாதிகளாக இருந்தார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. என்னுடன் ஒப்பீசுவர் பத்திரிகையில் பணியாற்றிய சகாவான எரிக் ரணவக்க முதலாளிமார் சம்மேளனத்தில் இணைந்துகொள்வதற்காக லேக்ஹுவுஸிலிருந்து விலகிச்சென்றார். தொழிற்சங்கங்களுக்கும் சம்மேளனத்திற்கும் இடையிலான பேச்சுவார்த்தைகளில் கலந்துகொள்ளும் போது ஒரு இலங்கையன் என்ற வகையில் தான் பெருமிதம் கொள்வதாக என்னிடம் அவர் கூறினார். அதற்குக் காரணம் பிரிட்டிஷ் வர்த்தகத் தலைவர்களுடன் அந்த நாட்களில் பாலாதம்பு வாதாடியபோது காட்டிய திறமையே ஆகும்.

கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை தனது கட்டுரையில் தயான் ஜயதிலக அதைக் கூறாவிட்டாலும் கூட அவர் இந்தியாவிற்குத் தப்பிச்செல்வதற்கு முன்பாக இலங்கையில் தலைமறைவாக இருந்த நாட்களில் சண் தனது வீட்டில் அவரை மறைத்து வைத்திருந்தார் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

சண்ணைப் பற்றிய ஒரு இறுதி நினைவுக்குறிப்பைக் கூறுவதன் மூலம் இந்தக் கட்டுரையை முடிவுசெய்ய விரும்புகின்றேன். சண் தனது நூலை தனது பேரனான சத்தியனுக்கே சமர்ப்பணம் செய்திருந்தார். அந்தச் சிறுவன் சண்ணின் முழுமையான செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டவனாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேறுவதைப் பற்றி நினைப்பதையே சண் தீவிரமாக வெறுத்தார். ஆனால் அந்த வளர்ப்பு மகனின் வற்புறுத்தலின் காரணமாக இறுதியில் குடும்பத்துடன் இணைந்துகொள்வதற்காக என்று இங்கிலாந்திற்குப் போகவேண்டிய ஏற்பாட்டுவிட்டதாக நம்புகின்றேன். கொழும்பில் அவர் தனது வீட்டில் ஒரு பணிப்பெண்ணின் பராமரிப்பிலேயே வாழ்ந்துவந்த சூழ்நிலையைக் கருத்திலெடுத்து நோக்கும் போது (அந்தப் பெண்மணி சண்ணை மிகுந்த சிரத்தையுடன் கவனித்து வந்தார்) இங்கிலாந்துக்கு அவர் செல்வதற்கு எடுத்த முடிவு அவரைப் பொறுத்தவரை நல்லதே. வெளிநாட்டில் 8 பெப்ரவரி 1993 தனது 74 ஆவது வயதில் அவர் காலமானார்.

(சண்டே ஐலண்ட் - 11 ஜூலை 2020)

சண்முகதாசனும் விஜேவீரவும்

- கலாநிதி சரத் அமுனுகம -

கம்யூனிஸ்ட் தலைவரும் தத்துவவாதியும் தொழிற்சங்கவாதியுமான என்.சண்முகதாசனின் பிறந்த நூற்றாண்டு தினத்தை முன்னிட்டு அவரின் வாழ்வு மற்றும் பணிகள் மீது கவனத்தை ஈர்த்தமைக்காக 'சண்டே ஐலண்ட்' பத்திரிகையின் வாசகர்கள் கலாநிதி தயான் ஐயதிலகவிற்கும் அதன் பிரதம ஆசிரியர் மெனிக் டி சில்வாவிற்கும் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். எனது அனுபவத்தில் நான்கு தமிழ் மார்க்ஸியவாதிகள், சிறுபான்மைச்சமூகத்தில் இருந்து வந்தவர்கள் என்றாலும்கூட அவர்கள் அங்கம் வகித்த மார்க்ஸிய கட்சிகளினால் அவற்றின் வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் மிகப்பெரிய அங்கீகாரத்திற்கு உரியவர்களானார்கள். ஆனால், அவர்களது இறுதியான அரசியல்கதி 1950 களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து இலங்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்திய இனவாத அரசியலினால் பாழ்படுத்தப்பட்டது.

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த என்.சண்முகதாசனும் பி.கந்தையாவும் லங்கா சமசமாஜக்கட்சியை சேர்ந்த வி.காராளசிங்கமும் (கார்லோ) பாலா தம்புவுமே அந்த நான்கு தனித்துவமான தமிழ் மார்க்ஸிசவாதிகளுமாவர். அவர்கள் எல்லோரும் அர்ப்பணிப்புச் சிந்தனையுடைய மார்க்ஸிசவாதிகளாகவும் சர்வதேசிய புத்திஜீவிகளாகவும் விளங்கினார்கள். என்னதான் சோதனைகளுக்கும் இன்னல்களுக்கும் ஏமாற்றங்களுக்கும் ஆளாகியிருந்தாலும் அவர்கள் எல்லோரும் தங்களது கோட்பாட்டின் மீதான ஈடுபாட்டைப் பொறுத்தவரை உறுதிமிக்கவர்களாக இருந்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் நடுத்தர வர்க்க வாழ்க்கைமுறையை அனுபவித்தார்கள். அவர்களது பாட்டாளி வர்க்கத்தோழர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இந்த மார்க்ஸிசவாதிகள் செங்கொடியினால் போர்த்தப்பட்ட பேழைகளிலேயே அடக்கம் செய்யப்பட்டார்கள்.

இந்த நால்வரில் பாலாதம்புவை மாத்திரமே நான் தனிப்பட்ட முறையில் அறிவேன். பி.கந்தையாவை பேராதனை பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்தகாலத்தில் கண்டிருக்கிறேன். அவர் அப்போது வடபகுதியிலிருந்து பாராளமன்றத்திற்கு மார்க்ஸிய கட்சியொன்றின்

சார்பில் தெரிவுசெய்யப்பட்ட ஒரேயொரு தமிழ் எம்.பி.யாக இருந்தார். பேராதனையில் எம்மத்தியில் தனிச்சிங்களச்சட்டம் தொடர்பில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் நிலைப்பாடு குறித்து மிகத்திறமையாகப் பேசினார்.

ரோஹண விஜேவீரவினது அரசியல் வாழ்விலும் அவர் ஜனதா விமுக்தி பெரமுனவை (ஜே.வி.பி) தாபித்ததிலும் சண்முகதாசனின் தீர்க்கமான பாத்திரம் தொடர்பில் தயானும் மெனிக்கும் தங்களது கட்டுரைகளில் குறிப்பிடவில்லை. தனது சீன சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இளைஞர் அணியின் தலைவராக சண் தான் விஜேவீரவை சேர்த்துக் கொண்டார். இருவருக்கும் இடையிலான இந்த ஊடாட்டம் குறித்து 'ஜே.வி.பி தலைமைத்துவம் பற்றிய சமூகவியல் ஆய்வு' (A Sociological analysis of the leadership of the JVP) என்ற எனது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அந்தக் கட்டுரை 'மாற்றத்திற்கான கனவுகள்: இலங்கையில் நிலம், தொழில் மற்றும் முரண்நிலை' என்ற தலைப்பிலான நூலில் (விஜித யாப்பா பப்ளிகேஷன்ஸ் 2018) (Dreams of change: Land, Labour and Conflict in Sri Lanka) பிரசுரிக்கப்பட்டது. மாஸ்கோவிற்கு திரும்பிச்சென்று தனது கல்வியை நிறைவுசெய்வதற்கு விசா மறுக்கப்பட்ட பிறகு விஜேவீர தனது இடர்ப்பாட்டுநிலையை எவ்வாறு எதிர்கொண்டார்? தனக்கு விசா மறுக்கப்பட்டதற்கு இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கொழும்பிலுள்ள சோவியம் தூதரகத்திற்குக் கொடுத்த நெருக்குதலே காரணமென்று அவர் நம்பினார். குறிப்பாக, அவர் தன்னையும் தனது சகமானவனான தர்மசிறியையும் மாஸ்கோவில் சந்தித்த கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் கே.பி.சிவ்வாவையே சந்தேகித்தார். தர்மசிறி ஒரு இளம் பத்திரிகையாளர். மிகவும் பிரபல்யமான அவரையே இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஒரு எதிர்காலத்தலைவராக நோக்கியது. தர்மசிறியின் மரபு வழுவாத கோட்பாட்டு உறுதியும் செல்வாக்குமே அவரின் போக்கிற்கு எதிரான சீனப்பாதையை விஜேவீர கடைப்பிடிப்பதற்கு வழிவகுத்தது எனலாம்.

தர்மசிறி பின்னர் சோவியத் யூனியனில் விமான விபத்தொன்றில் கொல்லப்பட்டார். விஜேவீரவை பொறுத்தவரை தனது அதிகாரத்திற்கு வரக்கூடிய எந்தவொரு சவாலையும் சகித்துக்கொள்ள முடியாத ஆளுமைக் குணவியல்பைக் கொண்டவர். தனது எதிரிகளை ஒரு நேர்மறையான பிம்பத்தில் காட்டுவதற்கே அவர் தனது சக்தி முழுவதையும் பயன்படுத்துவார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் முதலில் அவர் டாக்டர் எஸ்.ஏ.விக்கிரமசிங்கவின் ஒரு ஆதரவாளரும் சிறந்த சிங்களப்பேச்சாளரும் மாத்தறை மாவட்டத்திலிருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான பிரேமலால் குமாரசிறியுடனேயே நட்பை வளர்த்துக்கொண்டார்.

அந்த நேரத்தில் குமாரசிறி சண்முகதாசனுடன் அணிசேர்ந்துகொண்டு சீன சார்புக்கட்சியின் ஒரு சிரேஷ்ட தலைவராக விளங்கினார். இதனால் விஜேவீர சண்முகதாசன் குழுவின் உயர்மட்டத்தலைவர்களுடன் வெகுமுன்னதாகவே பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. விஜேவீரவிற்கு ரஷ்யமொழியில் இருந்த அறிவு சண் உட்பட உட்கட்சி மோதல்கள் நிறைந்த கம்யூனிஸ்டுகள் மத்தியில் வேறு எந்தவொரு தலைவரையும் விட அவரை சிறப்பான நிலையில் வைத்தது. விஜேவீரவைத் தவிர மற்றைய எந்தத் தலைவருமே 'சோசலிஸ தாயகத்தில்' நீண்ட நாட்களாகத் தங்கியிருந்ததாகவோ, ரஷ்யமொழியில் பேசக்கூடியவர்களாகவோ பெருமைபாராட்ட முடியாது. எதிர்பார்க்கப்பட்டதைப் போலவே சண்ணுடன் குமாரசிறிக்கு முரண்பாடுகள் ஏற்படத்தொடங்கின. தனது பலத்தை வலுப்படுத்தும் ஒரு வழிவகையாக சண் விஜேவீரவை நோக்கித் திரும்பினார். சண்ணின் இளைஞர் அணியின் தலைவராக வீஜேவீர நியமிக்கப்பட்டார். அது சண்ணின் அமைப்பிற்குள் ஊடுருவி குழுவிற்குள் ஒரு குழுவாக அவர் தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்வதற்கு பிரத்தியேகமான வாய்ப்பைக் கொடுத்தது. தனது தத்துவார்த்த அக்கறைகளிலும் தொழிற்சங்கப்பணிகளிலும் ஆழ்ந்திருந்த சண்ணுக்கு அது பாதகமாக அமைந்தது. சண்ணுக்கு எதிரான குழுவினர் அவர் தமிழர் என்பதையும் பயன்படுத்தி அவருக்கு எதிரான பிரசாரங்களை முன்னெடுத்தனர். அத்துடன் கட்சிக்குள் முக்கிய பதவிகளை தமிழ் உறுப்பினர்களைக்கொண்டு நிரப்புவதாகவும் அவர்கள் சண்மீது குற்றஞ் சாட்டினர்.

உதாரணமாக, கட்சியின் பத்திரிகைகள் சண்ணுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் விசுவாசமான தமிழ் தோழர் ஒருவரின் மேற்பார்வையின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன. 1965 ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில் கொழும்பு மத்திய தொகுதியில் போட்டியிட சண் தீர்மானித்தார். அந்தத் தொகுதியில் வாழ்கின்ற பெரும் எண்ணிக்கையான தமிழர்கள் தனக்கே வாக்களிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையிலேயே அவர் அந்தத் தீர்மானத்தை எடுத்தார். தனது தேர்தல் பிரசாரப்பணிகளில் ஒரு அமைப்பாளராக அவர் விஜேவீரவை நியமித்தார். அதனால் எந்தப் பயனும் ஏற்படவில்லை. சண் படுதோல்வி அடைந்ததுடன் கட்டுப்பணத்தையும் கூட இழந்தார்.

இந்த அவமதிப்பான தோல்வி சண்ணின் கவலைகளை அதிகரித்தது. தனது தலைவருக்குப் பாதகமான முறையில் விஜேவீர கட்சிக்குள் தனக்கு விசுவாசமான சொந்தக்குழுவொன்றை அமைக்கத் தொடங்கினார். இது சண்முகதாசனின் நோட்டத்திலிருந்து தப்பவில்லை. விஜேவீர

கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். ஆனால், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை தனது சொந்தக்கட்சியான ஜே.வி.பி.யை - சீனப்பாதையிலிருந்து விலகியோரை முக்கிய ஆதாரமாகக்கொண்டு - அமைப்பதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பமாக விஜேவீர கண்டார். அவர்களில் விஜேவீரவின் கட்சியின் முதலாவது பிரதித்தலைவரான விஜேசேன விதானவும் ஒருவர். அவர் சனத் பொரளுகெட்டிய என்ற இயக்கப்பெயரில் இயங்கினார். அவர் ஒரு ஆசிரியர். அத்துடன் அநுராதபுரத்தில் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சீனப்பிரிவின் மாவட்டச்செயலாளராக இருந்தார். களனியைச் சேர்ந்த நிமலசிறி ஜயசிங்க, காணி அபிவிருத்தித் திணைக்களத்தில் ஒரு தொழிற்சங்கவாதியாக இருந்த டினோரிஸ், சீனப்பிரிவின் வத்தளைக்கிளையின் செயலாளராக இருந்த டபிள்யூ.டி.கருணாரத்ன, வத்தளையைச் சேர்ந்த எஸ்.வி.ஏ.பியதிலக, பல்கலைக்கழக மாணவனும் சீனப்பிரிவின் பாணந்துறை கிளை செயலாளரான நிஹால் டயஸ் ஆகியோர் விஜேவீரவை முதலில் ஆதரித்த சீனப்பிரிவின் முக்கியஸ்தர்களாவர்.

சண்ணின் கட்சிக்குள் விமர்சனங்களை செய்கின்ற ஒரு சிறுபான்மைக் குழுவின் தலைவராக இருப்பது ஒரு விடயம். ஆனால், சொந்தமாக ஒரு தீவிரவாதக் கட்சியை தாபிப்பதென்பது வேறு விடயம். அந்தக் கட்டத்தில்தான் விஜேவீரவின் புத்தாக்க ஆற்றல்களை நாம் காண்கின்றோம். தலைசிறந்த இடதுசாரித்தலைவர்களின் குணவியல்புகளை ஒத்ததாக விஜேவீரவின் தலைமைத்துவத்தகுதிகள் இருந்தன. அதுகாலவரையில் இடதுசாரி இயக்கத்தில் ஒரு விளிம்புநிலையில் மாத்திரம் பங்களிப்புச்செய்து கொண்டிருந்த அமைப்புக்கள் பலவற்றை விஜேவீர தன்னுடன் இணைத்துக்கொண்டார். அந்த அமைப்புக்கள் முன்னதாக பாரம்பரிய இடதுசாரித்தலைவர்களினால் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டிருந்தன அல்லது ஓரங்கட்டப்பட்டிருந்தன.

பழைய இடதுசாரித்தலைவர்களினால் தங்களது மத்தியதரவர்க்க உள்வட்டத்திற்கு வெளியே ஒரு வர்க்கத்தின் அர்ப்பணிப்பு உணர்வையும் உற்சாகத்தையும் ஒருபோதுமே ஆக்கபூர்வமான முறையில் பயன்படுத்த முடியவில்லை. அவர்கள் தங்களது பாராளுமன்றவாத அரசியல் ஊடாகவும் மத்தியதரவர்க்க வாழ்க்கைமுறை ஊடாகவும் அந்தத் தீவிரவாத உணர்வுச்சுடரை அணைத்தனர். ஜே.வி.பி.யின் ஊடாக பாட்டாளிகளின் எழுச்சி பழைய இடதுசாரிகளின் முடிவின் தொடக்கமாக அமைந்தது. ஜே.வி.பி.யின் ஐந்து மூலமுதல் விரிவுரைகளில் ஒன்றில் பாரம்பரிய இடதுசாரிகள் கேலிக்குரியவர்களாகவும் வெறுக்கத்தக்கவர்களாகவும் காண்பிக்கப்பட்டார்கள். புதிதாக அமைக்கப்பட்ட ஜே.வி.பி. லங்கா சமசமாஜக்கட்சி

யையும் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும் வழக்கொழிந்துபோன கட்சிகளாக மாற்றியது. தங்களது விரிவுரைகளில் ஜே.வி.பி. தலைவர்கள் இடதுசாரித்தலைவர்களை உண்மையான ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரிவினரிடமிருந்து அந்நியப்படுத்த வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்கள். லங்கா சமசமாஜக்கட்சியும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடனான கூட்டணி அரசியலுக்குள் இறங்கிய அதேவேளை, விஜேவீர ஐக்கிய தேசியக்கட்சியையும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியையும் 'ஒரே முதலாளித்துவக்கழகத்தின் மூத்த, கனிஷ்ட உறுப்பினர்கள்' என்று வர்ணிப்பதில் தனது முன்னாள் ஆசான் சண்ணை பின்பற்றினார்.

சண் ஒரு சளைக்காத எழுத்தாளர். 'இலங்கை சரித்திரத்தின் மீதான ஒரு மார்க்ஸியவாதியின் பார்வை' (A Marxist looks at the history of Ceylon - 1972), 'பச்சாதாபம் கொள்ளாத ஒரு கம்யூனிஸ்டின் நினைவுகள்' (The memories of an Unrepentant communist - 1989) என்ற இரு நூல்களை சண்ணின் சிந்தனைகளின் முன்நிலைப்படுத்தலாக நாம் பார்க்கிறோம். அவர் நவீன இலங்கையின் வரலாற்றை அதன் ஆளும் வர்க்கங்களினதும் அரசியல் கலாசாரத்தினதும் திசையமைவை ஏகாதிபத்திய சார்பு - தரகு முதலாளித்துவ குணாம்சத்தின் ஒரு தழுவலாகவே பார்த்தார். இது காலனித்துவ தேசியவாதத்துடனான இந்திய சுதந்திரப்போராட்ட இயக்கத்திலிருந்து முரண்பட்டதாகும். 'இந்தியாவில் இருந்ததைப்போன்று ஒரு தேசிய முதலாளி வர்க்கத்தையோ (தேசிய பூர்ஷ்வா) அல்லது புரட்சி கர இயக்கத்தையோ இலங்கை கொண்டிருக்கவில்லை' என்று சண் கூறுகிறார். இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்ததை ஒரு தகர்வாக அன்றி, காலனித்துவத்திலிருந்து நவகாலனித்துவத்திற்கான கண்ணுக்குப் புலப்படாத மாற்றம் என்றே அவர் கூறினார்.

அத்தகைய நவகாலனித்துவக் கொள்கைகளின் தொடர்ச்சி கூடுதலானளவிற்கு தேசிய திசையமைவு கொண்ட ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தோற்றத்திற்கான களத்தை உருவாக்கிய பல நெருக்கடிகளுக்கு வழிவகுத்ததாக சண் பார்த்தார். ஆனால் புதிய கட்சியின் தலைவர்களின் வர்க்க கூட்டமைவு ஏகாதிபத்திய சார்பிலிருந்து மிகவும் வேறுபட்ட ஒன்றல்ல. மாறாக தனிப்பட்ட போட்டி மனப்பான்மை மற்றும் ஜனரஞ்சக அரசியல் ஆகியவற்றினால் ஊக்குவிக்கப்பட்டது என்று சண் கூறுகிறார். ஜனரஞ்சக கட்சி என்றவகையில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி கூடுதலானளவிற்கு இனவாதப்போக்குடையதாக இருக்கக்கூடியது சாத்தியமாக இருந்ததுடன் இடதுசாரிகளைப் பொறுத்தவரையிலும் கூட சுதந்திரக்கட்சியுடன் தங்களை அணிசேர்த்துக்கொண்டு அதே இனவாதப்பாதையில் செல்வதைத் தவிர

அவர்களுக்கும் வேறு மார்க்கம் இருக்கவில்லை. இனவாதப்பாதை இப்போது பாராளுமன்ற அரசியலுடன் மிகவும் இறுக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்ட ஒன்றாகவும் தேர்தல்களில் வாய்ப்புக்களை உச்சபட்சமாகப் பெறுவதையும் விரும்புவதாக அமைகிறது.

விஜேவீரவின் ஆரம்ப அரசியல் ஆய்வுகள் சண்ணின் கோட்பாடுகள் மீதே பெருமளவிற்குத் தங்கியிருந்தன. விஜேவீரவும் கூட ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கும் சுதந்திரக்கட்சிக்கும் இடையில் பெரிய வேறுபாட்டைக் காணவில்லை. தந்திரோபாய காரணங்களுக்காக அந்தக் கட்சிகள் இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றுடன் அணிசேர்ந்துகொள்ளக்கூடியவராகவும் இருந்தார். ஆனால், விஜேவீர 'சிங்கள சோசலிஸத்தை' மேம்படுத்தும் பாதையிலேயே சென்றுகொண்டிருந்தார். உள்நாட்டுப்புரட்சியின் முன்னரங்கப் படையினராக பெருந்தோட்டப் பாட்டாளிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து மலையகத்தில் செங்கொடி பாதையின் கீழ் அவர்களை அணிதிரட்டுவதற்கான சண்ணின் முயற்சிகளை விஜேவீர நிராகரித்தார்.

(சண்டே ஐலண்ட், 18 ஜூலை 2020)

இன்றைய நெருக்கடிகளின் நடுவே சண்முகதாசனின் பற்றிய நினைவுகள்

மார்க்சியக் கோட்பாடுகளைத் தீர்ப்படுத்திய போக்குகளுக்கு எதிராகத்
தனது அரசியல் வாழ்க்கை பூராகவும் போராடிய அவரின்
பிறந்ததின நூற்றாண்டு நினைவு - ஜூலை 3, 2020

- வீரகத்தி தனபாலசிங்கம் -

ஈடந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் சரித்திரத்தை மாற்றுவதற்கு பெரும் ஆர்வத்துடன் அரசியல் வாழ்வை தொடங்கிய இடதுசாரி தலைவர்களில் பலர் இரு தசாப்த காலத்திற்குள்ளாகவே அதே சரித்திரத்தின் கைதிகளாக மாறினார்கள். அமைச்சர் பதவிகளின் ஊடாக பாராளுமன்ற அரசியல் அதிகாரத்தை அனுபவிப்பதற்கும் சந்தர்ப்பவாத அணுகு முறைகளின் மூலமாக மக்களின் வாக்குகளை இலகுவாக பெறுவதற்கும் சரித்திரம் காட்டிய குறுக்குவழிகளினால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்ட அவர்கள் தொடர்ச்சியான வர்க்க சமரச நடவடிக்கைகளின் மூலமாக இடதுசாரி இயக்கத்தை சரணாகதிப் பாதையில் வழிநடத்திச் சீரழித்தார்கள்.

இலங்கையில் இடதுசாரி இயக்கத்தின் இன்றைய அவல நிலைக்கு அந்த தலைவர்கள் ஆற்றிய அபகீர்த்திமிக்க பங்கை தொழிலாளர் வர்க்கம் ஒருபோதும் மன்னிக்காது. ஆனால், அத்தகைய சந்தர்ப்பவாத - சரணாகதிப் போக்குகளினால் தீண்டப்படாதவராக தமது இறுதி மூச்சுவரை விதிவிலக்காக விளங்கிய சில இடதுசாரி தலைவர்களும் இருந்தார்கள். அவர்களில் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவரான 'சண்' என்று பிரபலமாக அறியப்பட்ட நாகலிங்கம் சண்முகதாசன் முக்கியமாக நினைவுகூரப்படவேண்டியவர். நாட்டில் மாவோவாத இயக்கத்தின் முன்னோடியாக விளங்கிய நாகலிங்கம் சண்முகதாசனின் பிறந்ததின நூற்றாண்டு நிறைவு நினைவு ஜூலை 3, 2020.

யாழ்ப்பாணத்தில் மானிப்பாயில் 3 ஜூலை 1920 பிறந்த சண்முகதாசன் கொழும்பு பல்கலைக்கழக கல்லூரியில் படித்தகாலத்தில் ஒரு மாணவர் தலைவராக செயற்பட்டவர். இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்ட (1943 ஜூலை 3) இருவாரங்களில் பல்கலைக்கழக இறுதிப்பரீட்சையை

எழுதிமுடித்தகையோடு அந்தக் கட்சியின் முழுநேர அரசியலில் இணைந்த சண்முகதாசனின் வாழ்க்கை இலங்கையின் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் வரலாற்றுடன் சமாந்தரமானதாகும்.

இலங்கையில் மிகவும் மதிக்கத்தக்க மார்க்சிய அறிவுஜீவியாக விளங்கிய சண்முகதாசன் நாடுபூராவும் இருந்த பொதுவுடமைவாத செயற்பாட்டாளர்கள், ஆர்வலர்கள் பல சந்ததியினருக்கு அரசியல் ஆசானாகவும் அறிவுரையாளராகவும் செயற்பட்டு மார்க்சிய ஆய்வுமுறையின் வழியாக உலக நிகழ்வுப்போக்குகளை நோக்கி தெளிவுபெறும் வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தார். 1950 களின் பிற்பகுதியில் இருந்து தொடர்ச்சியாக சுமார் மூன்று தசாப்தங்களாக தலைநகர் கொழும்பிலும் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் அவரின் அரசியல் வகுப்புகளுக்கு படையெடுத்தவர்களின் எண்ணிக்கை எமது காலத்தின் மகத்தான இயங்கியல்வாதிகளில் சண்முகதாசன் முக்கியமானவர் என்பதற்கு ஒரு சான்றாகும்.

கோட்பாட்டுப் போராட்டங்கள்

இலங்கையில் வேறு எந்தவொரு இடதுசாரி தலைவரையும் விடவும் அவர் மார்க்சியம் - லெனினிசத்தின் அடிப்படைக்கூறுகளை மக்கள் மத்தியில் போதித்துப் பரப்புவதற்கு மிகவும் கூடுதலானவருக்கு பங்களிப்பைச் செய்தவர் என்பதை எவராலுமே நிராகரிக்க முடியாது. ரொட்ஸ்கியவாதம், சீர்திருத்தவாதம், நவீன திரிபுவாதம் ஆகியவற்றுக்கு எதிராக சண்முகநாதன் நடத்திய இடையறாத - விட்டுக்கொடுப்பற்ற கோட்பாட்டுப் போராட்டங்கள் அவரது மகத்தான தகுதிகளில் ஒன்றாகும்.

இலங்கையின் எந்தவொரு ரொட்ஸ்கியவாதியுமே கோட்பாட்டு அடிப்படையிலான வாதங்களில் சண்முகதாசனை அண்மித்தது கூட கிடையாது. மாஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்டுகள் அவருடன் கோட்பாட்டு வாதப்பிரதிவாதங்களில் நேரடியாக ஈடுபடுவதை அந்த காலத்தில் பெருமளவுக்கு தவிர்த்தார்கள் எனலாம்.

அந்த வகையில் மார்க்சியப் போதனைகளை அவற்றின் அடிப்படை உணர்வுகளுடன் முன்னெடுப்பதிலும் தனது கட்சி உறுப்பினர்களும் தொண்டர்களும் அரசியல் ரீதியில் பெற்றிருக்கவேண்டிய தெளிவிலும் அவர் காட்டிய அளவுகடந்த அக்கறை என்றென்றைக்கும் முன்னுதாரணமாகக் கொள்ளக்கூடியதாகும்.

இலங்கை தொழிற்சங்க சம்மேளனத்துக்கு தலைமைதாங்கிய அவர் 1947 பொதுவேலைநிறுத்தம், 1953 ஹர்த்தால் மற்றும் 1955 போக்குவரத்து

வேலைநிறுத்தம் உட்பட பல்வேறு தொழிற்சங்கப்போராட்டங்களில் முக்கியமான பங்காற்றினார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் குழுவில் சீன ஆதரவு நிலைப்பாட்டைக் கொண்ட ஒரு உறுப்பினராக விளங்கிய சண்முகதாசன் 1963 மேயில் பேச்சுக்களுக்காக பீக்கிங் சென்று நாடுதிரும்பிய பின்னர் சோவியத் யூனியனின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் திரிபுவாதப்போக்கிற்கு எதிராக கிளம்பியதையடுத்து கட்சியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்.

ஆனால், சீன - சோவியத் தகராறுக்கு முன்னதாகவே இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள் முரண்பாடுகள் கிளம்பியிருந்தன என்று கூறப்பட்டது. கட்சி பாராளுமன்றப் பாதையில் தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தமையும் லங்கா சமாசமாஜ கட்சியுடன் சேர்ந்து ஐக்கிய இடதுசாரி முன்னணியை அமைத்து செயற்பட்டமையும் கட்சிக்குள் நிலவிய முரண்பாடுகளுக்கு பிரதான காரணமாகும். கட்சியின் தலைமைத் துவத்தின் அந்த போக்குகளுக்கு எதிராக கிளம்பியவர்கள் சண்முகதாசனுடன் ஒன்றிணைந்தார்கள். திரிபுவாத வேலைத்திட்டத்தின் முன்னணி எதிர்ப்பாளரான அவர், பாராளுமன்ற ஐக்கிய முன்னணியொன்றை கட்டியெழுப்புவது ஒரு மாயையாகும் என்றும் நவகாலனித்துவக் கட்டமைப்புக்களுக்கு எதிராக இடையறாத தீவிர போராட்டமே நாட்டுக்கு விடிவைத்தரும் என்றும் வாதிட்டார். திரிபுவாத எதிர்ப்புச்சக்திகள் சமாசமாஜ கட்சியுடனான ஐக்கிய முன்னணியை கடுமையாக எதிர்த்தார்கள்; அந்த முன்னணி 18 மாதங்களில் --- சமசமாஜிகள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைக் கைவிட்டு திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சியுடன் கூட்டு முன்னணியில் பிரவேசித்ததையடுத்து ---- வீழ்ச்சியடைந்தது.

மார்க்சிசம் - லெனினிசத்துக்கு துரோகமிழைத்தமைக்காக கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமைத்துவத்தை கண்டனம் செய்து மத்திய குழுவின் 6 உறுப்பினர்கள் அறிக்கையொன்றை வெளியிட்டபோது 1963 நடுப்பகுதியில் உள்கட்சி எதிர்ப்பு தீவிரமடைந்தது. நீண்டகாலமாக தாமதிக்கப்பட்டுவந்த கட்சியின் 7வது மகாநாட்டை கூட்டுமாறு 100க்கும் அதிகமான ஆதரவாளர்களின் கூட்டம் ஒன்றில் கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டது. கட்சியின் முன்னேற்றத்துக்கு தடையாக இருக்கும் திரிபுவாதத்திலிருந்து விடுபடுவதற்காகவே அந்தக் கோரிக்கை.

கட்சிக்குள் இருந்த உண்மையான மார்க்சிச - லெனினிச குழுக்கள் மகாநாட்டுக்கு பேராளர்களை அனுப்பவேண்டும் என்று அழைப்பு விடுத்து பிரகடனம் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. கட்சிக்குள் நிலவிய

தகராறுக்கு முடிவைக்காண்பதற்கு உடனடியாக மகாநாட்டைக் கூட்டுமாறு மாவட்டக்குழுக்களில் பெரும்பான்மையானவை விடுத்த கோரிக்கையையும் கட்சி உறுப்பினர்களில் அரைவாசிக்கும் அதிகமானவர்களின் எழுத்துமூல வேண்டுகோளையும் கருத்தில் எடுக்க மறுத்தமை உட்பட 12 அம்சக் குற்றச்சாட்டுகள் தலைமைத்துவத்துக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்டன.

கட்சிப் பிளவு

தாபிப்பதற்கும் கட்டியெழுப்புவதற்கும் தான் உதவிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்து ஜனநாயக விரோதமாகவும் யாப்புக்கு மாறாகவும் தன்னை யாப்பின் பிரகாரம் பதவிக்காலம் முடிவடைந்த பின்னரும் கூட அதிகாரத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் சிறிய குழுவொன்று வெளியேற்றிவிட்டதாக சண்முகதாசன் 1963 அக்டோபர் 28 அறிக்கையொன்றை வெளியிட்டார். ஆனால், போராட்டம் தொடரும் என்பதை தெளிவாகக் குறிப்பிட்ட அவர் நான்கு உடனடிப்பணிகளை அறிவித்தார்.

(1) தரமான பல மார்க்சிய நூல்களை உடனடியாக சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுதல் (2) கம்கறுவவையும் தொழிலாளியையும் (இலங்கை தொழிற்சங்க சம்மேளனத்தின் 'The Worker' பத்திரிகையின் சிங்கள மற்றும் தமிழ் பதிப்புகள்) நல்ல தரமான தொழிலாளர் வர்க்க வாரப் பத்திரிகைகளாக வெளியிட்டு ஒரு வருடத்திற்குள் தினப் பத்திரிகைகளாக மாற்றுதல் (3) சிங்களத்திலும் தமிழிலும் தரமான மார்க்சிய கோட்பாட்டு சஞ்சிகைகளை வெளியிடுதல் (4) தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் ஐக்கியத்தை கட்டியெழுப்பி சாத்தியமானளவு விரைவாக ஐக்கிய தொழிற்சங்க மத்திய நிலையம் ஒன்றை நிறுவுதல் (5) விவசாயிகளை அணிதிரட்டி தொழிலாளர் -- விவசாயிகள் கூட்டணியொன்றை ஒழுங்கமைத்தல் ஆகியவையே அந்த உடனடிப்பணிகளாகும்.

1964 ஜனவரி 21 முடிவடைந்த மூன்று நாள் மகாநாட்டில் கட்சியின் பிளவு முழுமையடைந்தது. சண்முகதாசன் மற்றும் கட்சியின் சிங்கள வாரப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பிரேமலால் குமாரசிறி தலைமையிலான சீனச்சார்பு சக்திகள் உத்தியோகபூர்வ கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் திரிபுவாத மற்றும் சோவியத் சார்புக் கொள்கைகளை மறுதலித்ததுடன் தலைவர் டாக்டர் எஸ். ஏ. விக்கிரமசிங்கவினதும் பொதுச்செயலாளர் பீற்றர் கெனமனிதனும் தலைமைத்துவத்தை நிராகரிக்க ஒரு மத்தியகுழுவையும் தெரிவுசெய்தன.

கொழும்பு மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் திரிபுவாதிகளுக்கு எதிராக துணிச்சலுடன் போராடி, ஸ்ராலினின் நினைவை மதிக்கின்றமைக்காகவும் மார்க்சியம் -- லெனினிசத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாட்டுக்கூறுகளை மாற்றியமைத்து அவற்றில் உள்ள புரட்சிகர உள்ளடக்கத்தை சூறையாடுவதற்கு சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமைத்துவம் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை கண்டனம் செய்து யூகோஸ்லாவிய கம்யூனிஸ்ட் லீக்கின் பாதையைப் பின்பற்றுகின்றமைக்காக அல்பேனியர்களை பாராட்டியது.

ஆயுதப்போராட்டத்தை நியாயப்படுத்தல்

அவ்வாறாக பிறந்த புதிய கட்சி மாஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்து வேறுபடுத்திக்காட்டுவதற்காக இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (பீக்கிங்) என்று அழைக்கப்பட்டது. தீவிர போக்கிற்காகவும் பெரிய எதிர்ப்புப் போராட்டங்களுக்காகவும் அந்த கட்சி பெயரெடுத்தது. தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் ஒரு ஆதரவுத்தளத்தை -- குறிப்பாக, இலங்கை தோட்டத்தொழிலாளர் சங்கத்திலும் இலங்கை தொழிற்சங்க சம்மேளனத்தின் தலைமைத்துவத்திலும் - பேணிவந்த புதிய கட்சி பழைய கட்சியின் வாலிபர் சங்கத்தின் பெரும்பாலான உறுப்பினர்களை தன்பக்கம் வென்றெடுத்தது. ஆயுதப்போராட்டத்தை நியாயப்படுத்திய கட்சி ஒருபோதும் அதை தேசிய அளவில் நடைமுறையில் செய்ததில்லை. ஆனால், தமிழர்களின் போராட்டத்தில் தீவிரவாத இயக்கங்கள் மீது அது செல்வாக்கைச் செலுத்தியது.

ஆனால் இலங்கையில் நடந்த சமூகநீதிக்கான போராட்டங்களில் அதன் இலக்கை முழுமையாக வென்ற ஒரே போராட்டம் தீண்டாமை எதிர்ப்பு வெகுசன இயக்கத்தினால் வடக்கில் 1966 அக்டோரில் முன்னெடுக்கப்பட்ட போராட்டமாகும். அதுவே இதுவரை நடந்த ஆயுத எழுச்சிகளில் தோல்வியின்றி முடிந்த ஒரே எழுச்சியுமாகும். அதை இயலுமாக்கியதில் மார்க்சிய - லெனினிய - மாஓசேதுங் சிந்தனை வழியில் சண்முகதாசன் வழங்கிய தலைமைத்துவம் முக்கியமானதாகும்.

இலங்கையில் புரட்சிகர கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்துக்கு சண்முகதாசன் செய்திருக்கக்கூடிய பங்களிப்பு குறித்து அரசியல் சரித்திரவியலாளர்கள், மார்க்சிய அறிவுஜீவிகள் மற்றும் இடதுசாரி இயக்கத்தவர்கள் மத்தியில் பல முனைகளில் வாதப்பிரதிவாதங்களும் சர்ச்சைகளும் மூண்டிருந்தன என்றபோதிலும், இந்நாட்டில் மாவோவாத இயக்கத்தை முன்னெடுத்து

தலைமைதாங்கி வழிநடத்தியதில் அவர் ஆற்றிய முதன்மையான பங்களிப்பு குறித்து மாற்றுக்கருத்துக்கு இடமில்லை.

சண்முகதாசனின் நெருங்கிய நண்பரும் இலங்கையின் தலைசிறந்த ஆங்கில பத்திரிகை ஆசிரியருமான மேர்வின் டி சில்வா மாவோ சே-துங் சிந்தனை மீது அவர் கொண்டிருந்த உறுதியான நம்பிக்கை குறித்து எழுதிய ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மாவோ சே -- சண் நகைத்திறத்துடன் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

கலாசாரப் புரட்சியின்போது சீனாவுக்கு விஜயம் செய்த சண்முகதாசன் ஆயிரக்கணக்கான செங்காவலர்கள் மத்தியில் முக்கிய உரை நிகழ்த்தினார். 'மாவோ சேதுங் சிந்தனையின் பிரகாசமான செம்பதாகை' (The Bright Red Banner of Mao Tse & tung Thought) என்ற பிரசுரத்தில் மார்க்சிசம் -- லெனினிசம் -- மாவோ சேதுங் சிந்தனையை மேம்படுத்தி அவர் எழுதிய பல வாதப்பிரதிவாதங்கள் சர்வதேச வாசகர்களைக் கொண்டிருந்தது. சர்வதேச அரங்கில் சண்முகதாசன் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட் -- லெனினிஸ்ட்) போன்ற ஏனைய கட்சிகளுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையில் ஒரு தொடர்பாடல் பாத்திரத்தை வகித்தார். அப்பேனியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் கட்சி மகாநாடுகளுக்காக சென்ற அவர் இந்திய மாவோயிஸ்ட் இயக்கத்துடன் (Naxalite Movement) தொடர்புகளைப் பேணினார்.

ஜே.வி.பி கிளர்ச்சி

ஜனதா விழுக்கி பெரமுனவின் (ஜே.வி.பி.) கிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து புரட்சிவாதிகளுக்கு எதிரான அரசாங்கத்தின் ஒடுக்குமுறையின்போது 1971 ஆம் ஆண்டில் கைதுசெய்யப்பட்ட சண்முகதாசன் ஒரு வருடகாலம் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டார். ஜே.வி.பி.யின் நடவடிக்கைகளை சண்முகதாசன் கடுமையாக விமர்சித்தார் என்றாலும், அவரது தலைமையிலான கட்சிக்குள் ஒரு பிரிவாகவே ஜே.வி.பி.முளையெடுத்தது. ஆயுதப்போராட்டத்தை நியாயப்படுத்தியமைக்காகவும் ஜே.வி.பி.யின் தாபகத்தலைவரான ரோஹண விஜேவீரவின் அரசியல் ஆசான்களில் ஒருவராக இருந்தமைக்காகவுமே சண்முகதாசனை அரசாங்கம் இலக்குவைத்தது. தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில் அவர் 'ஒரு மார்க்சியவாதியின் பார்வையில் இலங்கையின் சரித்திரம்' (A Marxist Looks at the History of Ceylon) என்ற நூலை எழுதினார். ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட அந்த நூல் பிறகு தமிழிலும் சிங்களத்திலும் வெளியிடப்பட்டது.

1971 கிளர்ச்சியின் தோல்வியைத் தொடர்ந்து திருமதி பண்டார நாயக்கவின் அரசாங்கத்துக்கு சீன அரசாங்கம் வழங்கிய ஆதரவின்

காரணமாக கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (பீக்கிங்) அரசியல் ரீதியில் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. சண்முகதாசன் வெளிநாட்டில் இருந்தவேளையில் கட்சியின் தலைமைத்துவத்தை கைப்பற்றுவதற்கு சில குழுக்கள் முயற்சிகளை மேற்கொண்டன. 1972 செப்டெம்பரில் அவர் நாடு திரும்பியதும் அந்த முயற்சிகள் முறியடிக்கப்பட்டன. அதையடுத்து கட்சியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட முக்கிய உறுப்பினர்கள் சிலர் தனியான கட்சியை வேறு பெயரில் உருவாக்கினர். அந்த புதிய கட்சியும் நாளடைவில் பல கூறுகளாக பிரிந்தது. அவற்றில் பல திருமதி பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை ஆதரித்த அதேவேளை, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (பீக்கிங்) தொடர்ந்து தீவிரமான போராட்டப்பாதையை பின்பற்றியது.

மாவோ மறைவிற்குப் பிறகு

1976 ஆம் ஆண்டில் மாவோ சே-துங் மரணமடைந்த பிறகு, அவரின் கொள்கைகளை உறுதியாகப் பின்பற்றிய 'சீனக்கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் நால்வர் குழு' வும் வீழ்ச்சி கண்டது. சண்முகதாசனை விட்டுப்பிரிந்தவர்களின் பல குழுக்கள் தொடர்ந்தும் சீனாவின் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளை ஆதரித்த அதேவேளை, சண்முகதாசனின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாவோவினதும் கலாசாரப்புரட்சியினதும் மரபை உறுதியாக ஆதரித்து நின்றது. புரட்சிகர சர்வதேசிய இயக்கத்தை (Revolutionary Internationalist Movement) தாபிப்பதில் தீவிரமாக செயற்பட்ட சண்முகதாசன், மாவோவை அல்பேனிய கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் அன்வர் ஹோஷா நிராகரித்ததை அடுத்து அவரது நிலைப்பாடுகளுக்கு எதிராக வாதங்களை முன்வைத்து மாவோவின் கொள்கைகளை உறுதியாக நியாயப்படுத்தினார்.' அன்வர் ஹோஷா மறுதலிப்பு என்ற தலைப்பிலான நூலை புரட்சிகர சர்வதேசிய இயக்கம் வெளியிடுவதற்கு காரணகர்த்தராக சண்முகதாசன் விளங்கினார்.

1991 ஆம் ஆண்டில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (பீக்கிங்) புனரமைக்கப்பட்டு இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மாவோயிஸ்ட்) என்று மாற்றப்பட்டது. 1993 ஆம் ஆண்டில் மரணமடையும் வரை அந்த கட்சியை சண்முகதாசன் தலைமைதாங்கி வழிநடத்தினார். அவர் இறுதியாக கலந்துகொண்ட பகிரங்க அரசியல் நிகழ்வு சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த தென்னமெரிக்க நாடான பெருவின் மாவோவாத கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் (Communist Party of Peru -- Shining Path) தலைவர் கொன்சாலோவை (டாக்டர் அபிமால் குஸ்மான்) ஆதரித்து லண்டனில் புரட்சிகர சர்வதேசிய இயக்கத்தின்

அவசரகால கமிட்டியினால் (International Emergency Committee) நடத்தப்பட்ட முதலாவது செய்தியாளர் மாகாநாடேயாகும்.

மருத்துவ சிகிச்சைக்காக இங்கிலாந்து சென்று அக்கியூபங்சர் மருத்துவ நிபுணரான மகளுடன் தங்கியிருந்தவேளையில் சண்முகதாசன் தனது 74 வது வயதில் 1993 பெப்ரவரி 8 காலமானார்.

27 வருடங்களுக்கு முன்னர் அவரது மறைவையடுத்து 'சண்டே ஐலண்ட்' பத்திரிகையில் அதன் அப்போதைய ஆசிரியராக இருந்த தலைசிறந்த பத்திரிகையாளர் அஜித் சமரநாயக்க 'The Last Salute of A Revolutionary' என்ற தலைப்பில் எழுதிய நீண்ட கட்டுரையின் சில பகுதிகளை நினைவுபடுத்துவது பொருத்தமானதாகும்.

சண்முகதாசனின் மரணம் அவர் காரணமாகவே ஒளிர்ந்துகொண்டிருந்த ஒரு சுடரை அணைத்துவிட்டது. கடந்த பல வருடங்களாக அச்சுடர் வெறுமனே மினுங்கிக்கொண்டிருந்ததென்றால், அதற்கு முறாறிலும் அவரின் முயற்சிகளே காரணமாயிருந்தன எனலாம்.

தனது சுயசரிதையில் (Political Memoirs of An Unrepentant Communist) தன்னை பச்சாதாபப்படாத ஒரு கம்யூனிஸ்ட் என்று உரிமைகோரிய அந்த மனிதர் பச்சாதாபப்படாத ஒரு ஸ்டாலினிசவாதியுமாவார். தன்னைச் சுற்றியிருந்த உலகில் கம்யூனிசம் வீழ்ச்சியடைந்துகொண்டிருக்கையில் ஸ்டாலினதும் மாவோ சேதுங்கினதும் நினைவுகளை மக்கள் மனதில் உயிர்த்துடிப்புடன் நிலைத்திருக்க வகைசெய்தவர் சண்முகதாசன். ஸ்டாலினுக்கு பிறகு அவரது கொள்கைகளை உறுதியாக பின்பற்றிய ஒருவராக தர்க்கரீதியாக மாவோவையே சண்முகதாசன் நம்பினார்.

சண் இலங்கையின் முதன்மையான மாவோவாதி. அபூர்வமான நேர்மைகொண்ட கம்யூனிஸ்ட். சமுதாயத்தின் வர்க்க எல்லைக்கோட்டை அவர் ஒருபோதும் கடந்ததில்லை ; இளமைக்காலத்தில் தன்னுடன் வரித்துக்கொண்ட அரசியல் நம்பிக்கையை ஒருபோதும் கைவிட்டதில்லை. இந்த வருடம் (1993) அவரின் அரசியல் வாழ்வுக்கு 50வயது. தான் நேசித்த கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்துக்கும் அவர் இவ்வருடமே விடை கொடுத்துவிட்டார்.

உலகில் சோசலிசம் கண்ட பின்னடைவு, செயிழந்துபோன தனது கட்சி ஆகியவை காரணமாக தனது கொந்தளிப்பான வாழ்க்கையின் இறுதிப்பகுதியில் சண்முகதாசன் உண்மையாகவே ஒரு அரசியல் உறங்குநிலைக்கே சென்றார் எனலாம். ஆனால், அவர் ஒருபோதுமே மெத்தனமாகவோ அல்லது செயலற்றுப்போகவோ இல்லை. கொழும்பு

கொள்ளப்பிடிடியில் ஸ்கொபீல்ட் பிளேஸில் இருந்த தனது மாடி வீட்டிலிருந்தவாறு இலங்கையினதும் வெளியுலகினதும் அரசியல் நிகழ்வுப்போக்குகளை உன்னிப்பாக அவதானித்துக்கொண்டேயிருந்தார். வாசித்தார். எழுதினார். கடிதத்தொடர்புகளைப் பேணினார்.

சண்முகதாசனின் அரசியல் வாழ்வில் தனியொரு மிகப்பெரிய துன்பியல் நிகழ்வு அவர் நியாயப்படுத்திய ஆயுதப்புரட்சியை அவரால் போசித்து வளர்க்கப்பட்டவர்களே சீர்குலைத்தமையாகும். வன்முறைப் போராட்டம் மூலமாக அரச அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதை சண்முகதாசன் நியாயப்படுத்தினார். அதைச் செய்வதற்கு விஜேவீர திரிபுபடுத்தப்பட்ட பல்வேறு வடிவங்களில் இரு தடவைகள் முயற்சித்தார். ஆனால், 50 வருடகால புரட்சிகர அரசியல் வாழ்வில் அந்த ஆயுதப்புரட்சி இலட்சியத்துக்காக சண்முகதாசன் உறுதியாக நின்றார். 74 வருடங்கள் உலகில் வாழ்ந்த அவர் இளம் வயதில் பட்டதாரியாக வெளியேறிய காலத்திலிருந்து தனக்கு கிடைத்திருக்கக்கூடிய செளகரியமான வாழ்க்கை வசதிகள் சகலவற்றையுமே துறந்தார். இதுவே அந்த மனிதரைப் பற்றி அளந்தறிவதற்கு போதுமானதாகும்.

ஒரு தொழிற்சங்கவாதி என்ற வகையில் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் ஒரு போதனையாளர் என்ற வகையில், முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்த தலைவர் என்ற வகையில் சண்முகதாசனின் பங்களிப்புகள் அளப்பரியனவாகும். அரசியல் குள்ளர்களினதும் அற்பர்களினதும் காலத்துக்கேற்ப கருத்தை மாற்றிக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பவாதிகளினதும் ஒத்துதுபவர்களினதும் தாயகமாக மாறிவரும் ஒரு மண்ணில் சண்முகதாசன் போன்ற மனிதர்கள் மீண்டும் பிறப்பதென்பது நடவாத காரியமாகும். போராட்ட வாழ்க்கையை முன்னெடுத்த அவர் இறுதிவரை அவ்வாறே வாழ்ந்தார். தன்னைச் சுற்றியிருந்தவர்கள் எல்லோரும் பின்வாங்கிச்செல்ல தனது நிலைப்பாட்டிலிருந்து விலக அவர் மறுத்தார். இவை போன்ற நினைவுகளை காவியங்களைப் படைக்கின்றன.

Comrade Shan

*Remembering N. Sanmugathasan
On His Birth Centenary (July 3rd 2020)*

- Dr. Dayan Jayatilleka -

A political personality must be judged against the backdrop of his/her own time but also viewed with the benefit of hindsight so as to ascertain the more lasting relevance of his/her effort. So it is with Nagalingam Sanmugathasan, better known as N. Sanmugathasan and best known as “Comrade Shan”, the centenary of whose birth falls of July 3rd 2020.

To reverse the usual sequence, let us begin with the time we are living in. Noam Chomsky, the world’s most prominent and influential public intellectual said in a widely quoted recent interview that we are approaching the most dangerous point in human history” He followed it up in a more recent interview on the current wave of protests in the USA saying “The first thing that comes to mind is the absolutely unprecedented scope and scale of participation, engagement, and public support. If you look at polls, it’s astonishing. The public support both for Black Lives Matter and the protests is well beyond what it was, say, for Martin Luther King at the peak of his popularity, at the time of the “I Have a Dream” speech.” (Jacobin magazine June 2020)

In order to understand the historical roots of the strong protest movement –which surveys show has 61% of white participants, though the Black Lives matter movement is the core-- the US media has begun to seek out figures from the old Black Panther Party (BPP). Counterpunch magazine recently interviewed Billy X Jennings, Black Panther Party veteran, aide to Huey P Newton, pall-bear-

er of George Jackson, and BPP archivist, on the subject of the recent protests. In answer to a question he replied: "I would take this back to some learning. When I first joined the BPP I read a book called Quotations from Chairman Mao Tse-Tung. Mao said that at some point "a single spark can start a prairie fire". We are seeing the spark in the streets since Floyd's murder..."

Mao Zedong was a titan of 20th century history and one of the most consequential history-makers of modern times. He was a great ideological, intellectual and philosophical influence on several generations. Even today, the leading French philosopher Alain Badiou regards himself a Maoist.

The wave of protests in the USA and the world today, though dissimilar from the great wave of 1968 in that the portraits of Che Guevara, Ho Chi Minh and Mao Zedong are absent, are validations of Mao in the animating spirit of the young people in those protests, because one of Mao's best known slogans (which he thought summed up 'the essence of Marxism') was "It is Right to Rebel!"

Comrade Shan knew Mao and represented him. He was the only Sri Lankan and one of the very few South Asians to have had conversations with him. The founder-leader of India's Maoist movement the Communist Party (Marxist-Leninist) much better known as the Naxalites, Charu Mazumdar, never met Mao. Shan, however, stood with Mao at Tien An Men square at the height of the Cultural Revolution when Mao reviewed one and half million Red Guards marching as the sun rose.

Shan's Maoist party, the Ceylon Communist Party, was one of the two pathways for serious-minded revolutionaries in Sri Lanka, the other being the 'Southern' stream of the pro-Moscow Communist party of Sri Lanka (CPSL), identifying themselves with Dr. SA Wickremesinghe. In actuality these tended to be a single path, not two, since many of the Lankan Maoists originated in the 'Southernist' SA Wickremesinghe tendency of the CPSL.

Shan may be seen as the founder and ‘Vice-Chancellor’ of the ‘university’ of Marxist-Leninist learning that almost every committed Lankan revolutionary, South and North graduated from but never stayed on in. The fact that the JVP, though not itself a Maoist movement emerged from the bowels of the Maoist movement and its leading cadres were for the most part ex-Maoists, is evidence of the fecundity of Sri Lankan Maoism.

When the Maoists split from the pro-Soviet communist party in 1964, the new movement was distinguished by the fact that it had been able to carry the main trade unions of the pro-Moscow party (the Ceylon Trade Union Federation—CTUF) with it, which was a rarity in most parts of the world. The CTUF was led by Sanmugathan. The cadre leading the All Lanka Peasants’ Congress also went along with Sanmugathan.

Most striking was the ideological role played by the Sri Lankan Maoist leader internationally. Shan was one of the first in the world to found a Maoist communist party, breaking away from the Moscow-centric CP. His skills with the English language and his knowledge of Marxist-Leninist doctrine made him an ideal representative for the Communist Party of China in the global polemic with the pro-Moscow parties. The histories and anthologies of political literature of that period showed the Ceylon Communist Party, as the Maoists were known, the chance to punch above their weight. His English-language writings were regarded as a prime source on Maoism by students of comparative communist studies the world over.

Within Sri Lanka though, Shan’s chances of success were almost non-existent. He was from the Tamil minority, an elderly man, with a bad back and an upper middle-class lifestyle --and therefore capable of neither organic integration with the increasingly monolingual Sinhalese social base nor the practice of what he preached.

Shan’s indirect influence was very considerable though, in that Mao’s works were translated into Sinhala and had an ideological

shaping influence far beyond the membership of his party (for instance, the spirited current Chairman of the Election Commissioner was a Maoist when he was my senior at Peradeniya—while he recalls me as a ‘Stalinist’).

When the April 1971 insurrection broke out, Sanmugathasan who had been one of the most acerbic ideological critics of the JVP was jailed along with them by Prime Minister Sirima Bandaranaike, to whom all revolutionaries looked and sounded alike.

Some of Shan’s best writing was in prison and published as books after his release. When he was released from jail, his party had split, with a faction adopting the new foreign policy of China, best exemplified by its line on Sri Lanka and Sudan where it supported governmental suppression of communists and radical leftists it suspected were under the influence of the USSR. This rightward shift in China’s foreign policy was the cause and consequence of its new rapprochement with the United States under Richard Nixon.

Sanmugathasan was not entirely and utterly orphaned, though. Having opposed Deng Xiaoping’s alleged restoration of capitalism in China and supported Albania, he broke with it too and guided his vastly diminished party into the Revolutionary International Movement (RIM), which confederated far-left Maoist insurgencies in Asia, including the Naxalites of India and most importantly, the successful Maoists of Nepal.

From a discussion in December 1983 with Kothandaraman, a respected senior figure in Indian Maoism and deputy leader of the underground Peoples War Group of the Naxalite movement, I knew the impact that Shan had on subcontinental Maoism and the regard in which he was held.

In the late 1960s, the Jaffna branch of Shan’s Maoist party, then in its heyday, had led a violent mass struggle, prefiguring those of today’s Naxalites in India against caste oppression in the mainly Tamil North. Though this struggle was displaced by the emerging

Tamil secessionist movement, the left wing of that movement had been influenced by and had considerable respect for the struggle waged by the Maoists. When K. Pathmanabha, founder-leader of the EPRLF, wasn't musing about the failing health of Dr. George Habash, iconic leader of the Palestinian Left movement, the PFLP (which Pathmanabha had trained with), he was asking me with concern "how is Comrade Shan?"

However, despite the invocation of the slogan of a national liberation struggle and the arguable approximation of the conditions in the Tamil areas to those that Asian Maoism took root in, and despite the Tamil ethnicity of the founding father of Lankan Maoism, none of the Tamil Eelam armed movements were Maoists except for a small, short lived group called the National Liberation Front of Tamil Eelam (NLFT) which soon spawned a breakaway, the People's Liberation Front of Tamil Eelam (PLFT).

The abiding irony of history, though, is the poignant relevance of the essays written by Sanmugathan in the mid-1980s (and published in the Lanka Guardian), reminding the emergent Tamil armed movement, of Mao's Rules of Discipline and Points for Attention, cautioning the young militants against terrorism and killing of civilians, and preaching the doctrine of Protracted People's War in which, mass organizations form the foundation and politics in command ('all political power flows from the barrel of the gun but the party commands the gun and not the gun the party' - Mao).

Had Velupillai Prabhakaran heeded this advice of an older Tamil leader and guru who had dialogued with, learned from and literally stood alongside Mao, the greatest theorist and practitioner of guerrilla warfare in history, he and his militia may not have been obliterated on the banks of the Nandikadal lagoon.

Shan and my father, Mervyn de Silva (whose 21st death anniversary fell last week), were friends. Mervyn had fondly nicknamed him 'Mao Tse-Shan'. He used to visit our rented flat in Ward Place and Mervyn would drop in for a meal at Shan's home down Schofield Place. My father and he would discuss and debate Chinese

foreign policy, domestic politics and inner-party dynamics in depth. When Mervyn edited the Ceylon Daily News, Sunday Observer, The Times and the Lanka Guardian, he never failed to publish Shan, much to the slightly bemused chagrin of his friend Pieter Keuneman, the cosmopolitan leader of the much larger, mainstream, pro-Moscow communist party.

I had read Mao as I barely entered my teens, thanks to Comrade Shan. When he returned from China, he used to bring me, a school-boy, lacquered bamboo Mao badges, tunics, and various editions of the Little Red Book of 'The Thoughts of Mao' and of Mao's poems.

When I was a young man in the 1980s acting on Mao's moral-philosophical warrant that "it is right to rebel!" and trying to survive for the rest of the decade "all the vicissitudes of this dangerous business" of "risking one's skin to prove one's platitudes" (Che Guevara), comrade Shan afforded me shelter for some weeks, which could have proved painfully costly for him at the hands of the state, and terminally so at the hands of the JVP which had already murdered old Left veterans like trade union leader LW Panditha.

On this his birth centenary, my indelible memory from a late-night conversation is of him confessing that "In matters of ideology, I am a Brahmin."

Sunday Island

05 July 2020

On Being A Tamil, Sri Lankan & Marxist Internationalist

*The Relevance of
N. Sanmugathasan to Our Times & All Times*

- Rajan Philips -

It was gratifying to see Dayan Jayatileka lead off the birth centennial tributes to N. Sanmugathasan (Shan) in Colombo Telegraph two weeks ago. Last Sunday, Editor Manik de Silva added his reminiscences of Shan from his unique vantage point as the doyen of Sri Lankan journalism in the English language. There have been other tributes – by V. Thanabalasingham and DBS Jeyaraj, and likely many more especially in Tamil which I have not seen. Ravi Vaithees has previously provided scholarly accounts of Shan's politics in the context of Tamil nationalism in Sri Lanka.

I would like to use the privilege of my space today to offer some reflections on what Shan's life and times could teach us on the fundamental questions of life and politics which all of us muddle through and many of us are affected by, but to which no one can provide easy answers that would be conclusive and acceptable to everyone. What does it mean to be a Sinhalese, a Tamil, or a Muslim in Sri Lanka? Who is the Sri Lankan in Sri Lanka? And in these tragicomic times, when Trump's America steals the show for all the wrong reasons, what is it to be a Sri Lankan in the US, other Western countries, or anywhere else in this globalized world?

Shan and his politics which were in the national limelight in the 1960s and 1970s might be unfamiliar territory to the majority of Sri Lankans who are under fifty years of age. Those who are familiar with the politics of that era and Shan's role in it are likely in

their seventies, or well into their sixties. The 1950s, the first decade after independence, began with the death of one Prime Minister (DS Senanayake) and ended with the assassination of another (SWRD Bandaranaike). In between, there was the Great Hartal of 1953, a tumultuous change in government in 1956, the Galle Face Satyagraha that same year, the first communal riots after independence in 1958, and all of them interspersed with militant labour strikes. There were two political dynamics at work.

The two dynamics

The first involved the political relationship between the Sinhalese and the Tamils, the flashpoint of which was the Sinhala Only legislation that made Sinhala the country's only official language. The Muslims were not as aggravated, and they were geographically divided between the southern Sinhalese political parties and the Federal Party that was electorally dominant in the northern and eastern provinces. The parties of the Left, the LSSP and the Communist Party, lambasted both the Sinhalese and the Tamil political parties as right-wing communal parties (or communalistic – to use Mahinda Rajapaksa's recent adjectival preference), advocated parity of official language status for both the Sinhala and Tamil languages, and projected a political program for the emancipation of the oppressed classes of all communities. The program was unequivocally predicated on class politics and working class leadership, but within (the LSSP's and the CP's) contending applications of the Marxist framework to local and global political realities. The Left-Right ideological contestation was the second political dynamic.

The 1960s saw the interplay of the two dynamics and the realignment of political forces that shaped the course of politics for the rest of the century and even beyond. The first realignment came about, in 1964, as a coalition between the centrist SLFP and the Left Parties, that led to splits within the two Left parties and disillusionment among left-oriented Sinhala youth. The second realignment was the 1965 alliance between the right-wing UNP and the Tamil

Federal Party, which too led to disillusionment among the Tamil youth. There were no apparent signs of what these realignments would eventually lead to, but it is reasonable to say that at the political level the seeds of the JVP insurrection in 1971 and the Tamil separatist movement after 1972 can be traced to the twin disillusionments of the mid 1960s.

The 1960s were also the decade in which Sanmugathasan gained national prominence as a political leader. He was already a leading member of the Communist Party, having started his political activism as a university undergraduate, joining the trade union movement straight after university, and becoming the head of the Ceylon Trade Union Federation in 1947, when he was just 27 years old. Remarkably, Shan's split with the Communist Party was not the result of coalition politics. He was expelled from the Communist Party, almost a year earlier, in 1963, for taking a pro-Maoist line. There may have been other internal reasons and personality clashes may have been at play, but the growing Sino-Soviet schism provided the reason for (what was then) the Ceylon Communist Party to expel one of its frontline leaders. The reasons for his expulsion are irrelevant now. What Shan did politically after his expulsion is what has earned him a special place in the history of Left politics and in the history of Tamil society in Sri Lanka.

Expelled from the Ceylon Communist Party, Shan founded the Ceylon Communist Party (Peking Wing), forcing the parent party to be named by the national media as the Ceylon Communist Party (Moscow Wing)! He did this more than a year before the historic split of the Indian Communist Party over similar ideological disagreements as in Sri Lanka. As the General Secretary of the Party, he built an organization of dedicated members, who were not large in electoral terms, but whose organizational strength and cadre commitment were comparable and even superior to other larger political parties whose politics is centred on elections, and elections only.

A common compliment paid to Shan by those who worked with him is about his contribution to political education in the Party. It was Shan who popularized the phrase – Marxism, Leninism, Mao Tse-tung thought, and its teaching in Sri Lanka. Hundreds of cadres of all communities passed through Shan. Several future JVPers, including Rohana Wijeweera, were members of Shan's Party and pupils in his classes. Apart from the marginalized among the Sinhalese, Shan reached out to the oppressed castes among the Sri Lankan Tamils, and the Tamil estate workers in the plantations.

In hindsight, it is fair to say that Shan's Communist Party was the strongest microcosm of Sri Lanka's ethnic plurality. Looked at it another way, Shan was the only Sri Lankan Tamil to lead a political party of mostly Sinhalese members. And unlike any other Sri Lankan Left leader, Shan provided counter-traditional leadership on a matter that was at the sensitive core of Tamil society: caste exclusion, especially at places of worship. Equally, he developed a militant following among the Tamil plantation workers, unlike either Tamil political leaders or national Left leaders.

Tamil by accident of birth

The political realignments of the 1960s, gave Shan the perfect platform to attack both the Left and the Tamil Right. He assailed the Left for what he condemned as its parliamentary opportunism and betrayal of minority rights. And he castigated the Tamil political leadership for aligning with the UNP and pussyfooting on caste issues. Shan was quite dogmatic in his belief that parliamentary democracy and the project of socialism were incompatible. So, when the United Front of the SLFP, the LSSP and the CP (Moscow) won a landslide victory in the 1970 elections, Shan may have been hoping for an experiential verdict on the failure of the United Front experiment. It turned out to be far worse than a mere failure in the end. But Shan himself like many others were blindsided by the JVP insurrection, which he had no truck with and condemned it thoroughly. But he was incarcerated by the State for allegedly teaching

revolution to the JVP. He was acquitted without trial after one year in jail at great cost to his health. Shan never quite recovered from the ordeal, physically and politically.

He literally found a second wind after the 1983 riots. That was the year when the dynamic of ethnic politics completely overwhelmed the dynamic of class politics. That was also the year I first met Shan and came to know him reasonably well. Earlier that year, we were both active in a group called the Marx Centenary Committee that was formed to commemorate the death centenary of Karl Marx on the 14th of March, that year. We used to meet regularly at Hector Abhayavardhana's Chitra Lane house, and we continued meeting after the July 1983 riots. Practically everyone who has been someone in the Left movement would show up and the discussions were insightful and politically therapeutic. It was during that time that Shan started writing a flurry of articles to the Daily News on the riots, its aftermaths, and the political relationship between the Sinhalese and the Tamils. There was a new standpoint to his externalization. The old fact that he was a Tamil. Hector Abhayavardhana loved Shan's articles and said, "Shan is discovering himself."

Nearly two decades earlier, sometime in 1967 or 1968, Shan said in a public speech, "I am a Tamil by an accident of birth." I was a student at Peradeniya then, and the statement generated some discussion among Tamil students. There was quite a contingent of Maoists on campus, and to them Shan's statement was a scientific assertion. To others, it seemed a betrayal of his Tamilness to politically appease the Sinhalese. And it was blasphemy to those who had been socialized into believing that being a Tamil, or a Sinhalese, or a Muslim is the biological essence of one's being.

The term 'essentialism' was not in vogue then, at least not in our student circles. Even 'ethnicity' had not entered Sri Lankan political vocabulary at that time. What Shan was asserting then is the rejection of 'ethnic essentialism' that is now commonplace in any social science writing. There is no ethnic essence in any one of us. The tag of ethnicity that is attached at one's birth is an act of

political astrology. Wouldn't Sri Lanka become a better a place instantly, if the country's political leaders were to realize and acknowledge, as Shan did, that their ethnicity is in fact due to an accident of birth?

Finally, it is only ten days to go before the polls. It is countdown time. As I recalled a few weeks ago writing on a different subject, it was Shan who called the recurrence of parliamentary elections as the musical chair game of Sri Lankan politics. I added at that time that the music and the game permanently stopped in 1977. I was promptly corrected online by a very astute observer that the game did not stop, only the music got longer and a lot more jarring. Now there is more than one game – presidential, parliamentary, provincial, and local. Each one of them is apparently an opportunity for the people to exercise a fraction of their franchise – that is if you believe our constitutional blowhards. The games are already less musical and more obstacle. In future, they might be played not to some light music, or even the baila, but to the blaring of the military band.

Ethnic Identity and Birth Certificate

The question of ethnic identity has suddenly become topical with the announcement by the Registrar of Persons that future birth certificates, which will be soon digitized, will not include information on the marital status of parents, their ethnicity, and religion. There is interesting discussion about adopting a consistent naming practice instead of the current practice of using multiple naming conventions. As these changes are apparently meant to be consistent with international standards, it is worth noting that western countries allow multiple naming conventions to accommodate the practices of non-western immigrants.

The politically significant changes are the exclusion of the ethnic and the religious details of the parents in the child's certificate. Shenali Waduge is already calling the new birth certificate "a betrayal of the Sinhala Buddhists." The Daily Financial Times has

editorially commented that excluding these details may create unintended negative consequences for the minorities. Taken as stand alone changes, they are positive developments and in the right direction. Objectively, they will end the old practice of essentializing one's ethnicity in the birth certificate. The worry is that the changes will be reduced to being ostensible only if there are no accompanying changes in the overall position of the minorities in the Sri Lankan political society.

Gayathri Spivak the well-known Bengali-American cultural-literary critic, and feminist, explains well the dilemma of eschewing ethnic essentialism in general, on the one hand, and asserting ethnic identity when it becomes essential, on the other. She calls it 'strategic essentialism' when it is necessary for members of the minority or marginalized groups to assert their identity to challenge the dominance (hegemony) of the majority or the powerful. Spivak argues that strategic essentialism is what enables women and Asians to speak 'as women' and 'as Asians' to challenge the dominance of colonial discourse. It is equally applicable to the situation in Sri Lanka and Shan's life and politics are quite illustrative of the nuances involved.

As I recalled last week, Shan rejected Tamil ethnic essentialism by asserting the obvious that he was a Tamil by accident of birth. Twenty years later, in the wake of the massive 1983 riots against the Tamils, Shan spoke out as a Tamil in defence of Tamil rights and against the state sponsored attacks on them. He did so without compromising any of his universal principles as a Sri Lankan and as a Marxist. Shan went further after 1983. He defended the right of self determination, not necessarily separation. He condemned individual terrorism, but defended violent retaliations against state terrorism. He was critical of the degeneration of Tamil politics to the point where the gun took control of the political process, instead of politics taking control of the gun. And when Satchi Ponnambalam irresponsibly and intellectually dishonestly produced a vitriolic polemic of a book against the entire Sinhala people and their

history, Shan contemptuously dismissed the book as "Tamil nationalism gone mad."

In all of this, Shan, and all leaders of Sri Lanka's old and new Left parties stood their ground on their principles. They did not, unlike their right wing political counterparts and liberal academics, commit what Julien Benda, the French essayist and cultural critic, in an earlier time (1927) had called the "treason of the intellectuals," who abandon their universal principles to prove their ethno-national loyalties.

"Men make their own history, wrote Marx (18th Brumaire), "but they do not make it as they please; they do not make it under self-selected circumstances, but under circumstances existing already, given and transmitted from the past." The roles that that individuals play, are not of their own making. They only occupy sites which emerge in the interplay of socioeconomic forces – be it for mere existence, achievements, or transformation. In every situation, there is room for individual freedom, responsibility, and agency. N. Sanmugathan belonged to a generation of Left leaders who took upon themselves to be agents for change and for emancipation. In the site he occupied, Shan played a unique role as a Tamil, Sri Lankan, and Marxist.

Sunday Island

19 July 2020 & 26 July 2020

Comrade Shan and the Tamil Militant Armed Struggle

- D.B.S.Jeyaraj -

The China of today is vastly different to the China that I knew of in my younger days. Thinking about the China of those times evokes memories of many things like the cultural revolution, red guards, the great leap forward, the red book of Chairman Mao's thoughts and above all Mao Zedong himself who was known then as Mao Tse-Tung. In the post-Deng Xiaoping China, very little is stated publicly about Mao Zedong the founding father of the Peoples Republic of China. Modern China is rapidly progressing along the "Capitalist High Road" that was so forcefully denounced by the Chinese Communist leader of yore. As far as Sri Lanka is concerned, Mao seems to be virtually forgotten nowadays.

There was however a time when a vigorously vibrant leftist political party espousing the policies and ideology of Mao Zedong known as Maoism flourished in Sri Lanka. It was known as the Ceylon Communist Party (Peking Wing) to denote its pro-China leanings as opposed to the other pro-Soviet Union Communist party (Moscow Wing). Beijing was spelled as Peking then. In its heyday, the Ceylon Communist Party(Peking Wing) controlled many trade unions in the mercantile, industrial, agricultural and plantation sectors. It also spearheaded a massive socio-cultural movement that greatly helped to abolish the cruelty of caste oppression in Jaffna. The party was also the nursery in which Rohana Wijeweera the founder-leader of the Janatha Vimukthi Peramuna (JVP) was nurtured. After the demise of Mao and rise of Deng, the Sri Lankan Communist Party remained faithful to pristine Maoism and condemned the new revisionist line. Despite suffering several splits, defections and declining membership, the party along with

other like-minded international Marxist-Leninist groups formed the Revolutionary Internationalist Movement (RIM) to re-affirm Maoism. Subsequently the party re-invented itself as the Ceylon Communist Party (Maoist).

The co-founder, leader and driving force behind the Pro-China communist party in Ceylon/Sri Lanka was Nagalingam Sanmugathasan, a Sri Lankan Tamil hailing from Manipay in Jaffna. “Comrade Shan” or “Shan” as he was known functioned as leader at the helm of the party from its inception in 1964 until his death in 1993. “Comrade” Shan was arguably the last great Maoist of Sri Lanka. His name was spelled in English as “Sanmugathasan” in his birth certificate. However in common usage his name was pronounced “Shanmugathasan” and he became known as “Shan”. He was born a hundred years ago on July 3 1920. This article is therefore a birth centenary tribute to “Comrade” Shan.

At the outset I want to state that I am writing this article mainly due to the “gentle” persuasion of Veeragathy Thanabalasingham my former colleague at the leading Tamil daily “Virakesari” where I cut my journalistic teeth.

Thanabalasingham who later became editor of the “Thinakkural” is a consultant at the Express Newspapers group which publishes both the Virakesari and Thinakkural now. He was (and still is) a loyal disciple and follower of Shan. So great was his devotion to Shan that he once turned down an offer to work in his native Jaffna as an editor because he did not want to leave Colombo where Shan was living. In those days he would visit Shan at least once a week and spend some hours with his mentor. My introductory meeting with the Maoist leader was through Thanabalasingham who first took me along with him to Shan’s residence at 23/7 Schofield place in Kollupitiya.

First Meeting With “Comrade” Shan.

My first meeting with “Comrade” Shan was in early 1987. I was then the Colombo correspondent of the Indian English daily “The

Hindu”. I was also engaged in a study of the evolution and growth of the Tamil militant movement in Sri Lanka, for the International Centre of Ethnic Studies (ICES) in Colombo. My discussions with Shan were mostly about the politics of Sri Lanka and India, Tamil militancy and international affairs. I began to meet Shan regularly from early 1987 until late 1988 when I left Sri Lanka for the USA. I used to go alone as well as with Thanabalasingham to see him. Talking or rather posing probing questions and listening to his erudite answers was both pleasant and profitable. I would take notes at times and later write the points down in detail. I learnt a lot from Shan in those days.

Rightly or wrongly, Shan saw the Tamil groups as protectors defending the people from State oppression

Three decades later when I look back with the wisdom of hindsight, I recognize the intrinsic value of what Shan said then. The fate of the LTTE which let the gun determine politics instead of letting politics guide the gun is enough proof of that

During these conversations I discovered something about Shan which delighted me immensely. I found that like me, he too was or had been, a film buff. The popular Tamil cinema actor and Tamil Nadu chief minister M. G. Ramachandran (MGR) died on December 24 1987. I was then writing for “The Island” also. Since the following day was Christmas and I had to go home to Kurunegala, I hurriedly wrote a light-weight article about MGR focusing on some interesting highlights of the actor-politico’s life.

Some days later when I went to see Shan I found that he had read the piece and was most disappointed. “I thought you should have written about MGR differently” said Shan and went on to elaborate. He pointed out how MGR projected himself as a champion of the poor and underprivileged by enacting such roles in his films and portrayed himself as a hero who would help the down-trodden to redress their grievances and achieve their aspirations. As Shan reeled off sequence after sequence and song after song in

MGR's films in support of his basic premise, I realized that he had seen most of the MGR films of the fifties and sixties of the 20th century. When I asked him about it, Shan admitted with a shy smile that he had indeed been an avid film goer from his student days until his incarceration by the Sirima Bandaranaike govt. in the aftermath of the JVP uprising in 1971.

It was in this period of interaction with Shan that the Indo-Lanka accord was signed by Rajiv Gandhi and J.R. Jayewardene on July 29 1987. The Indian Army described as the Indian Peace Keeping Force (IPKF) came to Sri Lanka. Soon the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) was at war with the IPKF. The proscribed JVP too launched a campaign of violence described as Anti-Indian. Shan was somewhat sympathetic towards the LTTE fight with the IPKF but hostile towards the JVP's anti-Indian campaign.

This was best illustrated in late 1988 at a lecture cum discussion at Fr. Tissa Balasuriya's Centre for Society and Religion in Maradana. The LTTE and JVP opposition to the Indian army was being debated. Kumar Rupasinghe's brother Ajith Rupasinghe - a Maoist himself - was trying to "trap" Shan in a friendly argument. Ajith's position was that if Shan approved of the LTTE fighting the IPKF then he should not disapprove of the JVP. Likewise, if Shan was critical of the JVP then he should condemn the LTTE too. But the veteran polemicist refused to be caught. Shan did not budge. He neither condemned the LTTE nor praised the JVP. This was the last occasion on which I saw Shan.

Evolving Attitude Regarding LTTE

Shan's position on the LTTE fighting the IPKF caused many a misunderstanding and even rifts among his admirers, party members and fellow political travellers. It has even been misconstrued as support for terrorism and separatism. His stance was also surprising to many because Shan had on earlier occasions condemned Tamil militancy as "individual terrorism". Furthermore people expected the veteran Marxist to be sympathetic to the Tamil groups

regarded as “leftists” like the Eelam Peoples Revolutionary Liberation Front (EPRLF) as opposed to “rightists” like the LTTE. Though somewhat confusing, Shan’s evolving attitude regarding the LTTE requires a more detailed explanation. It must be understood that though appreciative of certain aspects of the LTTE, Shan had no illusions about the tigers or any other Tamil armed group for that matter.

I think it was this perception of the LTTE vis-a-vis India which influenced Shan into adopting a favourable attitude towards the tigers

There was one incident which I recall even now. Much of the literature put out by the Tamil militant groups in the early days for propaganda purposes had a lot of leftist discourse and Marxist-Leninist jargon in them. Once while conversing with Shan, I asked him whether this suggested that the armed groups were left-oriented and were supportive of a Socialist Tamil state. He was dismissive. Shan said that the “boys” had taken to the gun first and then looked around for an ideology that would justify their violence and that they had found it in Marxism. However he did say that whatever the reason, their choice of Marxism was not to be faulted. But Shan was not sure whether their commitment was really genuine. He was also doubtful as to whether they had made a thorough study of Marxism or acquired only a superficial understanding adequate for cosmetic purposes.

On another occasion I was relating some of my experiences as a student in Jaffna in the early seventies. I told him that there was a lot of Tamil graffiti in those days quoting Mao, about political power growing out of the barrel of a gun. Shan immediately retorted that Mao had also taught that the gun must not be allowed to command the party and that the party must always dictate to the gun. What Shan emphasized was, that politics should guide the fighters and not vice versa. Three decades later when I look back with the wisdom of hindsight, I recognize the intrinsic value of what Shan said then. The fate of the LTTE which let the gun deter-

mine politics instead of letting politics guide the gun is enough proof of that. The Tamil Self -Rule Party formed by former Kayts MP, V. Navaratnam in 1968 contested the 1970 Parliamentary poll advocating a country for the Tamils. It was routed at the hustings. However the Ilankai Thamil Arasuk Katchi (ITAK) and the All Ceylon Tamil Congress (ACTC) came together and formed the Tamil United Liberation Front (TULF) in 1976. The Tamil Eelam declaration was formally adopted on May 14 1976. Even before that, starting from the 25th anniversary celebrations of the ITAK in 1974, the separate state demand was being bandied about by Tamil nationalist politicians. They were talking of realizing their objective through a non-violent struggle. Among those who vehemently challenged the notion of a separate state, was Shan.

Dharmar-Shan Debate In Chunnakam

In 1975 a public debate was organized between ITAK MP for Uduvil (later Manipay) Viswanathar Dharmalingam (Father of PLOTE Leader D. Siddharthan MP) and Nagalingam Shanmugathasan of the Communist Party (Peking wing) in Chunnakam, then regarded as a leftist citadel. The debate was chaired by retired school principal, “Orator” C. Subramaniam who had taught both. The pros and cons of a separate state were extensively debated. After making fun of the idea of a separate state being established through a non-violent struggle, Shan challenged Dharmar to reveal the action plan through which a separate state was going to be set up. Dharmalingam prevaricated by saying it was a top party secret. There was a loud outcry from the audience that Dharmalingam should give a concrete answer. “Orator” Subramaniam saved Dharmalingam from a tricky situation by intervening and saying that the ITAK Parliamentarian could not be pressured into disclosing a party secret. Thus the debate ended in a “draw” but everyone knew Shan was the victor.

A chicken struggling to be born had to peck the egg shell from within, crack it and then come out if it wanted to live

Another incident I remember is a public seminar at the Wellawatte Ramakrishna Hall organized by the Law College Tamil Union in 1976. Shan was one of the speakers. In that speech Shan mocked the idea that a separate state could be achieved through a non-violent struggle. He said that a meaningful change by overthrowing the state was possible only through revolutionary violence. He cited two examples in support of violence as a mode for change. One was about how a chicken struggling to be born had to peck the egg shell from within, crack it and then come out if it wanted to live. The other was to say that according to Hindu mythology even the gods used weapons to eradicate evil through violence. Lord Shiva had his "Soolam" (trident) Lord Vishnu had his "Chakra" (Spinning Disc) and Lord Muruga his "Vel" (Javelin Spear).

Shan however was not supportive of Tamil militancy in its embryonic stage. When armed Tamil youths began gunning down policemen engaged in tracking them down and politicians dubbed as so called traitors, Shan was critical. He regarded those as acts of individual terrorism. He perceived them as romantic adventurism based on petit-bourgeois ideology. His position began to change after President J.R. Jayewardene declared an emergency for Jaffna alone in 1979 and deployed the army. Then came the anti-Tamil pogrom of July 1983 where he directly witnessed the carnage and destruction in Colombo.

Thereafter Shan was more benign towards Tamil militancy. He began to justify armed Tamil militancy as a "necessary evil" to combat racist harassment and military suppression. Rightly or wrongly, Shan saw the Tamil groups as protectors defending the people from State oppression. In taking this position, Shan was not oblivious to mistakes made in policy and practice by the militants. The disunity among the Tamil groups eventually resulting in fratricidal warfare, was troubling. As a Maoist, Shan was convinced the Tamil militants had to learn from the great helmsman about conducting a protracted people's war. He emphasized the importance of mass organizations. More importantly Shan wanted the militants to desist from engaging in "terrorist" acts and harming civilians. He

advised the militants to follow Mao's rules of discipline and conduct for guerillas. Shan wrote several essays in Tamil and English in this regard.

LTTE Resisting Indian Expansion

The advent of the Indian Army had a profound impact on Shan. He was convinced quite correctly that New Delhi had used Tamil militancy to undermine the Sri Lankan state and then stepped in with their "good offices" to sign the Indo-Lanka accord and annexure letters to exercise hegemony over the Island. In that context, Shan perceived the LTTE with all its faults as the only force resisting what he termed as Indian expansion.

I was in Jaffna when war erupted between the IPKF and LTTE. I returned to Colombo with details of how the civilians were being victimised in the war by the Indian army. These accounts were published in the "Sunday Island" then. An interview with the then Tiger deputy leader "Mahathaya" was also published. In a bid to "silence" me, Indian diplomats in Colombo pressured President Jayewardene into arresting me on the pretext of inquiring about Mahathaya. Due to protests from fellow scribes in Lanka and abroad, I was released on bail later with a "case" pending in court as to whether I had committed an offence or not. There were several dates where the CID said they were still investigating. Later the file went up to the Attorney-General's dept. Finally the A-G ruled there was no case against me. During this period, Shan was very concerned and kept abreast of what was happening in court. He also questioned me intensively about conditions in Jaffna and the IPKF-LTTE war. I still remember his saying that whatever their flaws the Tigers were courageously defying the Indian army's aggression. He said India was the main enemy at that juncture. I think it was this perception of the LTTE vis-a-vis India which influenced Shan into adopting a favourable attitude towards the tigers. Besides as a revolutionary advocating armed struggle against the state, it was a case of the Tigers putting into practice what he had envisaged in theory.

The JVP of Rohana Wijeweera too had commenced an anti-Indian campaign in defence of the motherland at that time but Shan was not sympathetic. He would say that the JVP should go to the North-East and fight the IPKF like the LTTE instead of terrorizing the south. He was very angry over Vijaya Kumaratunga's murder. Shan compared the JVP at that time to Italy's Mussolini and said the JVP had a neo-fascist tendency. He said Wijeweera was utilizing the anti-Indian feelings in the country to promote communalism in the name of patriotism Shan described Wijeweera's JVP in Marxist terminology as being "counter-revolutionary"

For Self-Determination Not Secession

Shan's views on the national question also changed with the passage of time. After going abroad, I learnt from his writings, that he was for the right of self determination for the Sri Lankan Tamils. In earlier days Shan had opined that Sri Lankan Tamils were not entitled to national self-determination as they did not fit Stalin's conditions of a Nation. "A nation is a historically constituted, stable community of people, formed on the basis of a common language, territory, economic life, and psychological make-up manifested in a common culture." Though Shan was for self -determination, he was not for secession. He was for regional autonomy where the territorially contiguous Tamil areas of the Northern and Eastern provinces would form a single regional unit.

There are many more things to write about Comrade Shan and his political life. Graduating in 1943 and opting to work as full time for the Communist Party for a 60 rupee salary; the ideological split in the CP and the birth of the Peking wing Communist Party; the battle for trade union control; Rohana Wijeweera's capture; the mass movement against caste oppression in Jaffna; rise of the dynamic Red Flag union in the plantations; the meetings with Mao; the JVP's 1971 revolt and the imprisonment of Shan. All these and more need to be written about in detail on another occasion.

dbsjeyaraj@yahoo.com

Some Notes About Shan: A Remarkable Personality

- Manik de Silva -

Dayan Jayatillake's piece last Sunday, written on the occasion of the birth centenary of N.Sanmugathan on July 3 prompts these personal anecdotes of my own interactions with Shan which, I believe, may interest at least older readers with memories of a by-gone era.

First, the purist in me applauds Jayatillake for getting Shan's name right. Although he was Sanmugathan, he was best known as "Shan" and was spoken of and inaccurately written about as Shanmugathan. Shan, of course sounds much better than "San" ever would. As Jayatillake has recounted, it was his father, the well known journalist Mervyn de Silva, who (jokingly) christened Shan as "Mao Tse Shan". His commitment to the Chinese brand of Communism was absolute and remained so until the end of his life.

He was probably one of the few Communists from our part of the world who had conversed with Chairman Mao and stood alongside him at a massive parade in Beijing. Jayatillake says that Charu Muzumdar, the founder - leader of India's Maoist movement, best known as the Naxalites, never met Mao. But Shan stood with the Chairman at Tien An Men Square at the height of the Cultural Revolution when Mao reviewed a parade of one and a half a million marching Red Guards.

Among my memories is that of Shan telling me that he was nicknamed "baaldi karaya" by his JVP fellow inmates in jail when he was imprisoned following the 1971 insurrection. This was because his osteo - arthritis made it impossible for him to squat, and he was

allowed a commode (not a flush toilet) by the prison authorities. He was obliged to clean-up after himself and hence the nickname.

As Jayatillake has trenchantly recounted, "Shan may be seen as the founder and 'Vice-Chancellor' of the 'University' of Marxist-Leninist learning every committed Lankan revolutionary, South and North, graduated from never stayed on in". He rightly says that the JVP, though not itself a Maoist movement, emerged from the bowels of the Maoist movement with its leading cadres for the most part being ex-Maoist.

Rohana Wijeweera was one such, and I clearly recall him in a blue tunic suit sporting a Mao badge at the proceedings of the Criminal Justice Commission (CJC) at an old Fort building (once a Navy mess?) refurbished as a court room for the trial. Presided by Chief Justice HNG Fernando, that CJC tried the leaders of the 1971 insurrection. Shan, however, was not one of the accused though he was jailed at the time..Wijeweera walked up to me at the press table and inquired "Who are you working for?" Although I was a Lake House reported then, I think I was there for the Associated Press (AP), the U.S news agency for which I was stringing. I replied "AP" and he responded "oh AP" although I don't think he knew the name with most Lankans only familiar with the Reuters news agency at that time.

In the 1960s, the Jaffna branch of Shan's party was leading an armed mass struggle. Speaking of a killing at Chankanai over caste differences, A.Amirthalingam of the Federal Party said in Parliament that those differences were being gradually ironed out when Shan moved into the picture. Denzil Pieris, my editor at the 'Observer', asked me to get Shan's reaction to what Amirthalingam has said. I vividly recall his short to-the-point answer quoting Mao: "Where there is oppression, there will be resistance".

I also remember then Minister of Posts and Telecommunications, Major Montague Jayawickrema, responding to an allegation in Parliament about telephone tapping saying this was legally per-

missible but only on the authorization of the then Governor-General. He said that two telephones were tapped at the time and one of them was Shan's. If Jayawickema revealed who's the other phone was, I can't remember the name he mentioned.

A skilled writer, his party during the later years existed only in the newspapers with many of his statements published in the 'Observer'. Thereafter he also appeared in the 'Lanka Guardian'. He wrote a book, I believe published at his own expense, of which he gave me a copy at his Schofield Place, Kollupitiya, home when I visited him following his release from jail. His daughter, actually the daughter of his second wife who was the widow of P.Kandiah of the Communist Party, whom he adored, asked him "can we afford it?" when he made the gift.

Kumar David, our regular columnist, said last Sunday that Kandiah, MP for Point Pedro, was the only Tamil leftist elected from the North on the ticket of a left party in 70 years. He made an interesting historical point.

When Shan broke from the Ceylon Communist Party over the Moscow - Peking differences, he took away its name and the Ceylon Trade Union Federation (CTUF) which was a powerful union of the day. The Moscow wing styled itself as the Communist Party of Ceylon. An alumnus of the University College of the colonial days he married Sita Wickramasuriya whom he met there.

He, together with Bala Tampoe, were undoubtedly the ablest negotiators representing the working class before Labour Tribunals in those days. I remember Eric Ranawaka, my colleague at the 'Ovserver' who left Lake House to join the Employers Federation of Ceylon, saying that he was proud to be a Ceylonese when he sat in on negotiations between the Federation and the unions. This because he saw Bala Tampoe running circles round the British mercantile leaders of the day.

Although Dayan Jayatillake has not said so in his article last Sunday, I know Shan hid him in his (Shan's) home when Jayatillake was underground here before he fled to India.

Let me conclude this note with a last anecdote about Shan. I learned perhaps from the dedication of his book that his grandson had been named Satyan (Truth), undoubtedly influenced by San-mugathan. Shan intensely disliked the thought of leaving this country but I believed he eventually did so at his (step) daughter's insistence that he joins her family in England. She's China trained acupuncturist. Given the circumstances he was placed in here with just a domestic to care for him (which she did devotedly), the move must have been for the better where Shan was concerned. He died overseas.

Sunday Island,

11 July 2020

Sanmugathan and Wijeweera

- Sarath Amunugama -

Readers of this newspaper are indebted to Dayan Jayatilleke and Manik de Silva for drawing our attention to the life and work of N Sanmugathan, the Communist leader, Trade Unionist and ideologue, on his birth centenary. In my experience there have been four Tamil Marxist leaders who, though emerging from a minority community, were given the highest recognition by their respective Marxist parties at a certain period of its history. But their ultimate political fates were blighted by the communalist politics that dominated the country after the mid nineteen fifties.

These four outstanding Tamil Marxists were N. Sanmugathan and P Kandiah of the Ceylon Communist Party and V Karalasingham [Karlo] and Bala Tampoe of the Lanka Sama Samaja Party. All of them were dedicated Marxists and cosmopolitan intellectuals who as Jawaharlal Nehru said 'were at home nowhere'. All of them remained steadfast to their ideological commitments no matter the trials and tribulations and the disappointments they had to undergo. However they enjoyed a middle class life style which was not approved by their proletarian comrades. They were all interred with their coffins draped in the red banner.

Of the four, I knew only Bala Tampoe personally. While working for UNESCO at its headquarters in Paris in 1984, I represented the DG Mr M'Bow at a meeting in Moscow and after its close arrived at the Sheremetyevo airport to catch a flight home to France. Bala had come to Moscow for a trade union conference and was flying to Paris for a meeting with the political editor of 'Le Monde'. Though he did not tell me that I suspected that he was also meeting some

big wigs of the Fourth International which had its dingy headquarters in some obscure part of Paris.

We had adjacent seats on the Air France flight and had an interesting discussion over fine wines and superb French food. I recall that Air France was at that time fighting with Aeroflot for their market share of the increasingly profitable Moscow-Paris sector. One way to beat the somewhat stodgy Soviet airline was to offer top of the line French cuisine and a super efficient cabin crew.

The following day I took Bala to lunch at a Michelin rated restaurant near UNESCO Headquarters at Place Fontenoy and we became friends. He was well aware of UNESCO as an uncle of his from South India- a Mr Phillips - had been an important founder administrator of the UN body. I had seen P Kandiah as an undergraduate at Peradeniya when he, as the only Tamil MP from the North produced by a Marxist party, spoke brilliantly to us on the Communist Party position on the Sinhala Only Act.

Both Dayan and Manik did not refer to Sanmugathasan's decisive role in the career of Wijeweera and his founding of the JVP. It was Shan who recruited Wijeweera to be the youth leader of his China wing of the Communist party. I have referred to this encounter in my essay on 'A sociological analysis of the leadership of the JVP' which was published in a book entitled 'Dreams of Change; Land, Labour and Conflict in Sri Lanka' [Vijitha Yapa Publications 2018].

How did Wijeweera look upon his predicament after he was refused a visa to return to Moscow to complete his studies? He attributed the rejection to pressure on the Soviet Embassy by the local CP. In particular he suspected the Communist leader KP Silva who had met him and a batch mate named Dharmasiri in Moscow. Dharmasiri, a young journalist, was popular and was looked upon by the CCP as a future leader. It may well have been Dharmasiri's orthodoxy and popularity that led Wijeweera to adopt an opposing 'China Line.'

Dharmasiri was later killed in air crash in the USSR. A special personality trait of Wijeweera was that he could not brook any challenge to his authority and would use all his energies to show up rivals in a bad light. In the CP he first befriended Premalal Kumarasiri, who had been a supporter of Dr SA Wickremasinghe and a brilliant Sinhala orator and a Member of Parliament from Matara District.

Kumarasiri by this time had allied himself with Sanmugathan and was a senior leader of the China Wing. Thus Wijeweera was able to engage early with the top leaders of the Sanmugathan group. Victor Ivan has written that Wijeweera's knowledge of the Russian language had put him in good stead among the faction ridden Communists as no other leader, including Shan, could speak Russian or boast of an extended stay in the 'Socialist Motherland'. True to form, Kumarasiri began to have differences with Shan who then turned to Wijeweera as a way of bolstering his strength.

He was appointed the leader of Shan's Youth League which gave him an exceptional opportunity to penetrate the former's organization and establish a group within a group which boded ill for his leader who was preoccupied with his theoretical concerns and Trade Union work. The anti-Shan group also played on their leader's Tamil nationality and accused him of filling important positions with his Tamil apparatchiks.

For instance the party newspapers were put under the supervision of a Tamil comrade who was personally loyal to Shan. In 1965 Shan decided to contest the General election to Parliament from the Colombo South constituency in the belief that large numbers of Tamils residing there would vote for him. He appointed Wijeweera as an organizer in his election campaign but that is unlikely to have done any good because Shan was soundly defeated and even lost his deposit.

This humiliating defeat added to Shan's woes and Wijeweera began organizing his own coterie at the expense of his nominal leader. This did not escape Sanmugathan scrutiny and Wijeweera

was expelled. He however saw this as an opportunity to set up his own party, the JVP, with fellow defecting China liners as its backbone.

Among them were Wijeweera's first Deputy leader Wijesena Vithana who assumed the 'nom de guerre' of Sanath Boraluketiya. He was a teacher and the District Secretary of the China wing of the CCP in Anuradhapura. Other China wing leaders were Nimalasiri Jayasinghe of Kelaniya and Dinoris who was a Trade Unionist from the Land Development Department, W.T, Karunaratne, (Secretary, China Wing branch, Wattala, SVA Piyatileke of Wattala and China Wing member Nihal Dias (Undergraduate and Secretary of the China wing branch Panadura) were Wijeweera's early supporters.

It was one thing for him to be the leader of a critical minority within Shan's party; but it was another to establish a radical party on his own. At this juncture we see the innovative skills of Wijeweera which can be compared to the leadership qualities which characterize outstanding left leaders. He was able to fuse several strands of radical organizations which had up to now played only a peripheral role in the left movement and had been ignored or marginalized by the leaders of the traditional left.

The old left could never creatively employ the commitment and enthusiasm of a class outside their middle class inner circle. They had extinguished that radical spirit through their Parliamentaryism and upper middle class lifestyles. The rise of the proletarians through Wijeweera's JVP marked the beginning of the end of the old left.

In one of the five lectures of the original JVP, the traditional left becomes the object of ridicule and hate. The newly minted JVP mercilessly drove the LSSP and CP into extinction. In their lectures JVP leaders emphasized the alienation of the left leaders from the true oppressed in the country. While the LSSP and the CP were shifting to coalition politics with the SLFP, Wijeweera followed his

early mentor Shan in describing the UNP and SLFP as “Senior and junior members of the same capitalist club”.

Shan was a prolific writer. We see a presentation of his ideas in two books entitled ‘A Marxist looks at the history of Ceylon’ [1972] and “The Memoirs of an Unrepentant Communist” [1989]. He saw modern Sri Lankan history as an “Overarching of its pro-imperialist and comprador character in the orientation of its ruling classes and political culture.” This is contrasted with the Indian freedom movement with its popular anti-colonial nationalism. Shan says “Ceylon had no national bourgeoisie and no revolutionary movement as in India.” He adds that “the achieving of Ceylonese independence was not so much a rupture but an unseen transition from Colonialism to Neo- colonialism.”

According to Sanmugathan, such a continuation of neo-colonial policies led to multiple crises which prepared the ground for the emergence of a more nationally oriented party, the SLFP. However the class composition of the leaders of the new party were not very different from that of the pro-imperialists and were in Shan’s words “motivated by personal rivalry, political opportunism and populism.” Being populist the SLFP was more likely to be communalist and by allying themselves with the SLFP the Left too had no option but to follow the same communal path as it was now firmly wedded to Parliamentary politics and wanted to maximize their electoral prospects.

Wijeweera’s early political analysis was heavily dependent on Shan’s theories. He too did not see a great difference between the UNP and the SLFP though for tactical reasons he would ally himself with one or the other. However, Wijeweera, now well on his way to promoting “Sinhala Socialism,” rejected Shan’s emphasis on the plantation proletariat as the vanguard of the local revolution and his attempts to mobilize them under the “Red Flag” banner in the hill country.

Remembering Sanmugathasan in the Midst of the Crisis of Our Time

*July 3, 2020 was the birth centenary of Sanmugathasan
who fought revisionist tendencies within Marxism
throughout his political life*

- Veeragathy Thanabalasingham -

Many of our left leaders who began their political life in earnest in the early part of the last century to change history turned into prisoners of the very same history within two decades. The lure of power and privilege that came with ministerial and other high level positions in government made them embrace a politics of class compromise and collaboration. Their reliance on opportunistic shortcuts in the name of tactics to attract votes at parliamentary elections had severely damaged the integrity and the future of the left movement in Sri Lanka. However, there were a few exceptional leaders on the left who never succumbed to opportunist and capitulationist tendencies. Among them was Nagalingam Sanmugathasan, one of the leaders of the country's communist movement, and popularly known as 'Shan', whose birth centenary fell on July 3, 2020. N. Sanmugathasan, the founding father of the Maoist movement in Sri Lanka, deserves to be remembered for his contributions to the working class movement and the fight against revisionism. He was a leading theoretician of the international Maoist movement.

Born on 3 July 1920 in Manipay, Jaffna, Shan read for a degree in history at the University College, Colombo, where he was a popular student leader. In July 1943, soon after sitting the final examination at the university, he joined the newly formed Com-

munist Party. The Party was barely two weeks old when he joined it as a full-timer. Since then, Shan's life had been so intimately linked with the history of the communist movement. Shan, the respected Marxist intellectual, served as a teacher and guide in Marxist theory and international politics for generations of communist activists and other politically engaged progressives. The political classes he regularly conducted for nearly three decades since the latter part of 1950 in Colombo and other parts of the country always drew an impressive number of participants. Indeed, the continuous popularity enjoyed by these classes was an acknowledgement of Shan's mastery of dialectical materialism and pedagogic skills.

Shan's contribution to the popularisation of the basic tenets of Marxism-Leninism far outweighed that of any other left leader in this country. He was consistently engaged in ideological struggles against Trotskyism, reformism and modern revisionism. As the leader of the Ceylon Trade Union Federation (CTUF), he played an important role in many working class struggles including the 1947 general strike, 1953 Hartal, and the 1955 transport workers' strike.

However, he was expelled from the Communist Party in 1963 for opposing the revisionist line of the Party. Shortly before that, he had visited China for discussions with the Chinese Communist Party. Even before the Sino-Soviet ideological conflict came to the open, it was known that there were differences within the Ceylon Communist Party on issues such as the position on the so called parliamentary road to socialism and on the united front with the LSSP. Shan protested his expulsion as an act that violated the party's constitution. In October 1963, he issued a statement that the struggle would continue and identified the following immediate tasks: a) publication of Sinhala translations of important Marxist theoretical works, b) publication of 'Kamkaruwa' and 'Thozhilali' (the Sinhala and Tamil editions of CTUF's paper 'Worker') as high quality weeklies and make them daily papers within one year, c) publication of good quality Sinhala and Tamil Marxist theoret-

ical periodicals, and d) build up the unity of the trade union movement and establish a united trade union centre as quickly as possible, and d) mobilise peasants and create a worker-peasant alliance.

The CP finally split in two in January 1964 into pro-Moscow and pro-Peking wings. Shan, Premalal Kumarasiri and several other leaders condemned and rejected the pro-Moscow revisionist line of the party and the leadership of Dr S A Wickremasinghe and Peter Keuneman and created a separate central committee and announced the formation of the Communist Party (Peking).

The CP (Peking) earned a reputation due to its revolutionary political line and the militant struggles it organised and led. The CTUF and the plantation workers' union provided a strong working class base for the new party, which was also able to win over large sections of the youth league of the original CP. Even though it preached armed struggle as a justifiable means to achieve its goal, the party did not take any step towards such a struggle on a national scale. However, Tamil militant movements were influenced by the party's theoretical defence of armed struggle and, even more importantly, by the practical experience of the 'Mass movement for the eradication of untouchability' launched by the party in Jaffna in 1966. In the face of violence unleashed by the upper castes and the police, this movement metamorphosed into an armed uprising of the oppressed castes led by Sanmugathasan. Of all the struggles for social justice in Sri Lanka, this was perhaps the most successful in terms of the results achieved.

There had been discussions and debates among historians, Marxist intellectuals and left activists regarding Shan's contributions to revolutionary communism. However, he was the undisputed founding leader and guide of the Maoist movement in this country. Shan's close friend and leading English journalist and editor, Mervyn de Silva, nicknamed him Mao tse - Shan, with a touch of humour in an article. Shan visited China during the Cultural Revolution and addressed a gathering of thousands of Red Guards. His writings on Marxism Leninism and Mao's Thoughts were published in 'The

Bright Red Banner of Mao tse – Tung’s Thought’ which had an international readership. He served as a key link between various Marxist-Leninist parties and the Communist Party of China. He maintained close contact with the Naxalite movement in India.

After the insurrection launched by the JVP in 1971, Shan was arrested and detained for one year. He was vehemently critical of the JVP, which originated from within the CP (Peking). He was arrested because of his open advocacy of armed struggle and for being a political mentor to JVP’s leader Rohana Wijeweera. While in detention, Shan wrote a book entitled ‘A Marxist Looks at the History of Ceylon’ in English, which was published in 1989. Sinhala and Tamil translations of the book were published later.

China’s support for the Srimavo Bandaranaike government after the 1971 insurrection had adverse political consequences for the CP (Peking). Some groups within the party tried to capture the leadership when Shan was out of the country. Their moves were defeated after Shan returned. Some of the expelled persons formed a new party which later splintered into different factions. Some of them turned into supporters of the United Front government of Mrs Bandaranaike while the CP (Peking) continued on its path of struggle.

After the death of Mao in 1976, the ‘Gang of Four’ which firmly followed his policies began to lose support within the Chinese party. In Sri Lanka, the groups that broke away or expelled from the CP (Peking) supported China’s domestic and foreign policies, while Shan’s party firmly supported Mao’s and the Cultural Revolution’s legacies. Shan actively devoted himself to the task of establishing the Revolutionary Internationalist Movement (RIM). He rejected Enver Hoxha’s critique of Mao and offered a detailed reply in ‘Enver Hoxha Refuted’, which was published by RIM.

CP (Peking) was reorganised and renamed as Ceylon Communist Party (Maoist) in 1991. Shan led the party until his death in 1993. The last public event in which he participated was a press

conference organised by the International Emergency Committee of the RIM in support of the leader of the Communist Party of Peru (Shining Path) Dr Abimael Guzman in London. Shan passed away on 8 February 1993 at the age of 74 in England where he was receiving medical treatment while staying with his daughter, who is an acupuncture specialist.

Birth Centenary of N. Shanmugathasan

A common compliment paid to Shan by those who worked with him is about his contribution to political education in the Party. It was Shan who popularized the phrase – Marxism, Leninism, Mao Tse-tung thought, and its teaching in Sri Lanka. Hundreds of cadres of all communities passed through Shan..... In hindsight, it is fair to say that Shan's Communist Party was the strongest microcosm of Sri Lanka's ethnic plurality. Looked at it another way, Shan was the only Sri Lankan Tamil to lead a political party of mostly Sinhalese members. And unlike any other Sri Lankan Left leader, Shan provided counter-traditional leadership on a matter that was at the sensitive core of Tamil society: caste exclusion, especially at places of worship. Equally, he developed a militant following among the Tamil plantation workers, unlike either Tamil political leaders or national Left leaders.

- Rajan Phillips

Comrade Shan knew Mao and represented him. He was the only Sri Lankan and one of the very few South Asians to have had conversations with him. The founder-leader of India's Maoist movement the Communist Party (Marxist-Leninist) much better known as the Naxalites, Charu Mazumdar, never met Mao. Shan, however, stood with Mao at Tien An Men square at the height of the Cultural Revolution when Mao reviewed one and half million Red Guards marching as the sun rose..... Most striking was the ideological role played by the Sri Lankan Maoist leader internationally. Shan was one of the first in the world to found a Maoist communist party, breaking away from the Moscow-centric CP. His skills with the English language and his knowledge of Marxist-Leninist doctrine made him an ideal representative for the Communist Party of China in the global polemic with the pro-Moscow parties.

- Dr. Dayan Jayatileka

Shan's views on the national question also changed with the passage of time. After going abroad, I learnt from his writings that he was for the right of self determination for the Sri Lankan Tamils. In earlier days Shan had opined that Sri Lankan Tamils were not entitled to national Self-Determination as they did not fit Stalin's conditions of a Nation. Though Shan was for self-determination, he was not for secession. He was for regional autonomy where the territorially contiguous Tamil areas of the Northern and Eastern provinces would form a single regional unit.

- DBS Jeyaraj